MISIUNE ÎN CUBA

GERARD DE VILLIERS

Tineretului

Gérard de Villiers

Misiune în Cuba

Prolog

— Durerea în ceafă a fost intensă și scurtă. *El Commandante* și-a dus mâna la cap. Se schimonosea de durere. S-a așezat în fotoliu apoi s-a prăbușit pe birou și și-a pierdut cunoștința...

Vocea bărbatului care descria această scenă era tânără, sugrumată de emoție, iar spaniola sa avea indiscutabil accent cubanez.

Un fundal de muzică salsa crea o atmosferă stranie acestei relatări dramatice. O altă voce – hispanică, dar mai în vârstă – întrebă:

— Și apoi, Carlito, ce s-a mai întâmplat?

— Robertico a telefonat și un grup de medici și infirmiere a venit de la etajul trei, unde se afla clinica privată a lui *Commandante*; l-au luat cu ei. Era foarte palid.

— Și tu, Carlito, ce ai făcut?

— Am ieșit cu ceilalți. Robertico ne-a pus să jurăm că nu spunem nimic nimănui. A zis că era cu siguranță o situație trecătoare, cum mai avusese *Commandante*. Chiar în public, o dată, la Varadero. Fiindcă lucrează prea mult pentru bunăstarea poporului cubanez.

Bărbatul care vorbea tăcu și nu se mai auzi decât muzica salsa. Vocea mai în vârstă reluă:

— De atunci, l-ai mai revăzut pe *El Commandante*?

— Nu. Am luat o zi liberă.

— Mai ai vești?

— Nu.

— Cine este la curent?

Ezită.

— Nu știu. Erau patru în birou, în afară de Robertico. Plus membrii echipei medicale.

Din nou salsa. Apoi un zgomot de sticle și pahare ciocnite și vocea bărbatului mai în vârstă:

— Uite, bea puțin rom, Carlito. Văd că ești emoționat dar *El Commandante* este cu siguranță mai bine. Relaxează-te.

Timp de o clipă nu se auzi decât salsa, apoi vocea bărbatului în vârstă zise pe un ton alterat:

— Ești frumos ca un zeu, Carlito!

Tânărul pronunță câteva cuvinte neinteligibile, se auziră câteva zgomote dificil de identificat apoi vocea mai în vârstă spuse:

— Suge-mi scula!

Câteva clipe mai târziu, banda magnetofonului se opri cu un zgomot sec.

Cei trei bărbați contemplară în liniște micul magnetofon așezat pe măsuța joasă din biroul lui Michael Lewis, adjunctul noului director general al C.I.A., Porter Goss. Soarele intra în valuri prin fereastra mare a încăperii aflate la etajul al șaselea al clădirii principale a C.I.A., în Langley, cu fața spre sud. Climatizarea menținea temperatura la 18°C. Liniștea se prelungi secunde interminabile, spartă în cele din urmă de Michael Lewis, un bărbat solid, cu fața rotundă, ochelari cu lentile groase, păr scurt, grizonat. Se întoarse spre un tip înalt, cu privire malițioasă în dosul ochelarilor cu multe dioptrii.

— Lee, dumneavoastră ați adus această înregistrare?

Lee Dickson, șeful stației din Havana de aproape doi ani, confirmă imediat.

— *Yes, sir.* Am ajuns ieri seară târziu și i-am cerut domnului Radnor să v-o aducă de dimineață. Cred că este vorba de o informație extrem de importantă, care cere o reacție rapidă.

Philip Radnor, un bărbat corpolent, de tip latin, director al departamentului „Cuba" al C.I.A. confirmă în tăcere. După câteva secunde Michael Lewis zise:

— Pune-o de la capăt! Philip, îmi traduci pe parcurs. Nu înțeleg prea bine spaniola.

Ceea ce nu era și cazul celorlalți doi, hispanofoni perfecți.

Philip Radnor derulă caseta și porni înregistrarea din nou, traducând din mers, dar fără a menționa și ultima replică. Ceea ce nu îi scăpă lui Michael Lewis care întrebă imediat:

— Ce a spus, la final?

Philip Radnor şi Lee Dickson schimbară o privire scurtă, apoi şeful staţiei din Havana zise:

— „Suge-mi ...", *sir*. Este o conversaţie între doi homosexuali.

Michael Lewis nu făcu nici un comentariu. După ce bău o gură de cafea, se întoarse spre Lee Dickson.

— Deci, Lee, spune-ne mai multe despre asta. Dacă înţeleg bine, numitul Carlito ar fi asistat la o problemă serioasă de sănătate a lui Fidel Castro?

— *Yes, sir*, confirmă şeful staţiei.

— Cam când?

— Joi, 10 martie, pe la nouă dimineaţa, în biroul personal al lui Fidel Castro, aflat la etajul cinci al clădirii în care funcţionează Consiliul Revoluţiei, în spatele statuii lui Jose Marti, în piaţa Revoluţiei, în Havana. Conversaţia a fost înregistrată două zile mai târziu, sâmbătă, pe 12 şi am intrat în posesia ei pe 16, adică ieri, când m-am întâlnit cu Sursa „Iglesia", la George Town, în Insulele Caiman. După ce am ascultat-o, am considerat că această informaţie era de cea mai înaltă importanţă şi trebuia să vă fie comunicată de urgenţă.

— Cine este „Iglesia"? întrebă Michael Lewis uşor dezgustat, considerând prost ales acest pseudonim pentru un bărbat care îi solicită o felaţie musafirului său...

— Una dintre puţinele surse ale mele la Havana care are acces în „primul cerc" de lângă Fidel Castro, explică Lee Dickson. Este vorba de un arhitect spaniol instalat în Cuba de câteva zeci de ani, Miguel Barreiro. Este foarte bogat, homosexual şi frecventează toată „nomenclatura" cubaneză. Unul dintre predecesorii mei, John Hickam, l-a recrutat, acum aproape cinci ani. Philip Radnor ar putea să vă spună că a furnizat deja informaţii preţioase despre echilibrul de forţe din sânul conducerii cubaneze.

— Îl plătiţi scump?

— Nici un ban! răspunse Lee Dickson. Detestă regimul cubanez şi nu are nevoie de bani. Apoi, cred că este interesat să se joace de-a spionul.

Michael Lewis întrebă, vizibil deranjat:

— Dacă detestă regimul cubanez, de ce trăieşte la Havana?

Ceea ce părea foarte logic. Fără să dezarmeze, Lee Dickson răspunse serios:

— Fiindcă îi iubește pe cubanezi. Tineri, frumoși și negri de preferință. În această insulă sunt foarte mulți bisexuali. Se zice că sunt acceptați.

Numărul 2 din C.I.A. bău încă puțină cafea pentru a-și ascunde dezgustul manifestat și continuă:

— O.K. Cine este acest Carlito care a asistat la incident?

— Unul dintre membrii gărzii apropiate lui Fidel Castro. Sunt aleși în funcție de convingerile politice afișate și calitățile fizice. O treime dintre foștii fideli ai lui „Lider Maximo" iar restul, tineri negri din regiunea Santiago de Cuba. Numirea lor este confirmată după un examen psihologic făcut de un specialist din Direcția Generală de Securitate a Statului. Cel care ne interesează se numește Carlos Fernandez. Are 22 de ani și exercită această profesie de aproape opt luni.

— Dumnezeule! oftă Michael Lewis. Nu au văzut nimic când a fost testat psihologic?

Lee Dickson nu se putu abține să schițeze un zâmbet lejer.

— *Sir*, după cum v-am spus, numeroși cubanezi sunt bisexuali și faptul că este homosexual nu este considerat drept un risc de securitate. De altfel, fratele lui Fidel Castro, Raul Castro, și el, și aproape toți membrii gărzii sale apropiate sunt la fel.

Michael Lewis se încruntă și zise:

— Am citit mereu că regimul cubanez interzice homosexualitatea.

— Doar teoretic, *sir*, adăugă Lee Dickson. De altfel, este un turism sexual amplu în Cuba.

— Bun. Cum au intrat în contact acest Carlito și sursa dumneavoastră?

— În fiecare săptămână, la Havana sunt sărbători homosexuale semiclandestine, explică șeful stației. Au loc la periferia orașului, în parcuri sau ferme închiriate. Sunt locul unde se întâlnesc discret toți homosexualii, fără distincție socială. Acolo se duce la agățat sursa noastră. L-a întâlnit pe Carlos Fernandez din întâmplare, fără să știe cu ce se ocupă, atras doar de fizicul lui. Acum trei luni. Carlos Farnandez, originar din provincie, nu cunoaște prea multă lume în Havana și trebuie că este uimit de stilul de viață al lui Miguel Barreiro,

care deține o vilă somptuoasă în cartierul șic Miramar. Acolo își duce cuceririle pentru a bea rom și a-și rezolva problemele sexuale. În cursul unei astfel de întâlniri tânărul a vorbit despre accidentul de sănătate survenit lui Fidel Castro.

— Așteaptă! îl întrerupse Michael Lewis, surprins. „Iglesia" înregistrează *toate* conversațiile lui cu... (caută cuvântul)... partenerii lui?

Lee Dickson schiță din nou un zâmbet:

— Nu numai că le înregistrează, *sir*, dar le și *filmează*! Îi place să păstreze amintiri cu distracțiile lui erotice. În cazul de față, ne face un mare serviciu. Avem o probă materială a acestei relatări.

Numărul 2 din C.I.A. părea uimit la auzul acestei peripeții tropicale. Se ridică, luă o țigară de foi dominicană – cele cubaneze, fiind interzise în Statele Unite – de pe biroul său, o aprinse și se lăsă din nou pe canapea.

— O.K.! concluzionă el. Sunteți sigur de sursa dumneavoastră? Cubanezii nu l-au reperat?

— Cred că nu, *sir*, răspunse prudent Lee Dickson. Sunt extrem de prudent și nu îl „văd" în Cuba. Miguel Barreiro are investiții imobiliare în Insulele Caiman, unde merge periodic. Sunt la doar o jumătate de oră de zbor de Havana. Mă anunță printr-un sistem de căsuțe poștale false și îl întâlnesc acolo, după ce trec prin Miami, pentru a nu alerta Serviciile cubaneze. La George Town mi-a dat înregistrarea. Tot acolo îl voi întâlni dacă declanșăm acest caz, pentru a organiza continuarea operațiunii. Trebuie să creez un mijloc de comunicare securizat pentru ca el să mă poată ține la curent cu evoluția stării de sănătate a lui Fidel Castro, grație acestui Carlito cu care se întâlnește periodic.

Din nou o liniște apăsătoare se abătu asupra biroului. Lee Dickson, șeful stației din Havana, fierbea în interior. Aducea *poate* informația la care toată lumea visa la Casa Albă de ani întregi și i se analiza fiecare detaliu. Fidel Castro, din 1959, „omorâse" zece președinți americani... Vocea tăioasă a lui Michael Lewis îl smulse din gândurile lui.

— Deci, întrebă el, l-a mai revăzut pe Fidel Castro de joia trecută?

Lee Dickson era gata să se sufoce de furie.

— *Sir*, zise el indignat, dacă era cazul, nu eram aici! Dar,

adăugă el la fel de prudent, asta nu înseamnă *nimic*. Uneori rămâne invizibil pentru perioade lungi de timp, chiar și când nu are probleme de sănătate. Deținem foarte puține informații despre viața lui. Însă mai multe decât cele pe care le avem despre șefii de la Kremlin.

Șah-mat! Michael Lewis condusese înainte departamentul „URSS". Acesta, deranjat, se întoarse spre Philip Radnor și îl întrebă bonom:

— Phil, ai destule informații despre viața lui Castro?

Responsabilul departamentului „Cuba" deschise un dosar și răspunse cu o voce ușor crispată:

— Deci, nu avem *multe* lucruri... Fidel Castro trăiește cu a doua soție, Delia Soto Del Vale și cei cinci copii într-o proprietate mare la vest de Havana, cu piscină și chiar un adăpost antiatomic cu șaizeci de locuri. Accesul este extrem de bine păzit. După informațiile noastre, această proprietate este legată printr-un tunel cu micul aeroport din Baracoa, unde un avion privat staționează în permanență, permițând o evacuare rapidă a lui Fidel Castro.

— Unde lucrează? întrebă Michael Lewis.

— Birourile sale se află în Piața Revoluției, în inima Havanei, într-una din cele trei clădiri situate în spatele monumentului dedicat lui José Marti. La etajul cinci. Castro merge acolo sporadic, cu un convoi de trei Mercedes-uri negre, urmate uneori de o ambulanță. O iau pe strada Cinci, care traversează cartierul Miramar de la est la vest. Aproape la fiecare intersecție se află câte un polițist din Poliția Națională Revoluționară cu o stație radio.

Philip Radnor recita textul. Nu avea mare lucru, așa că se grăbi să concluzioneze:

— Știm că Fidel Castro se deplasează uneori cu elicopterul, fără să programeze însă dinainte. Iese foarte puțin. Singurele sale apariții publice „previzibile" sunt discursurile televizate, transmise în general de la Palatul Revoluției, în fața mai multor mii de persoane. Mai primește și câteva vizite, dar din ce în ce mai rar.

— Bine, făcu din nou numărul 2, aveți un mijloc, *astăzi*, să verificați starea de sănătate a lui Fidel Castro?

Șeful departamentului „Cuba" înghiți de câteva ori în sec înainte de a răspunde:

— Nu, *sir*. Nu chiar. Amanta lui, iubirea vieții lui, Naty Revuela, în vârstă de patruzeci de ani, trăiește nu departe de Siboney, dar el nu o mai vizitează. Cât privește anturajul său apropiat, este greu de ajuns la el.

— Dar mijloacele tehnice?

Philip Radnor scutură din cap, vizibil descurajat.

— Nu am interceptat niciodată vreun mesaj privind viața privată a lui Lider Maximo. Cubanezii se feresc să vorbească la telefon astfel de lucruri.

Michael Lewis trase nervos din țigară.

— La naiba, sunt destui dezertori! Am văzut niște hârtii...

— Absolut, *sir*, confirmă cu serviabilitate șeful departamentului „Cuba", dar nu ne furnizează informații în timp *real*. Și nu am prins vreunul de nivel înalt. Doar pe fiica lui Fidel Castro, Alina, care a fugit din Cuba în 1993, dar nu ne-a furnizat mare lucru. Un document ca cel adus de Lee este rarisim.

Tăcu, înfricoșat de propria-i îndrăzneală. De la demisia lui George Tenet, la finele lui 2004, nimeni nu îndrăznea să preia inițiativa în Agenție.

Michael Lewis strivi chiștocul țigării în scrumieră și zise:

— Care este concluzia dumneavoastră, domnilor? Fidel Castro este mort?

Philip Radnor se chirci în fotoliu, dar Lee Dickson rezistă.

— Este imposibil de confirmat, *sir*, recunoscu el, dar acest accident de sănătate nu poate fi negat. După simptome, deși nu sunt medic, s-ar putea să fie vorba de un atac cerebral.

— Sunt precedente? întrebă imediat Michael Lewis.

Philip Radnor redeschise imediat dosarul.

— Fidel Castro a mai dispărut deja de mai multe ori fără explicații, anunță el. A mai fost un atac în decembrie 1989, datorat unui puseu de hipertensiune, provocat de stres. Medicul lui personal, Pepin Naranjo, a vorbit cu câțiva prieteni. Apoi, în iulie 1993, când inaugura un hotel pe plaja din Varadero, a avut o problemă. Pentru douăzeci de minute, pe la șapte seara, a rămas mut, împietrit ca o statuie, înainte de a fi evacuat de gărzile sale de corp. Apoi, a dispărut șase luni în primăvara lui 1997, fără explicații. Și mai multe săptămâni în timpul iernii din 2002. Când a reapărut, a pretins că a suferit o infecție la piciorul stâng, cauzată de o înțepătură de țânțar... Am aici raportul unui medic atașat al Agenției care a studiat

apariția lui Castro la televizor. Se bănuiește că acesta a suferit deja un atac și s-a refăcut. Se vede, se pare, după modul în care vorbește.

— Avem un bilanț medical al lui Castro?

— Știm că s-a lăsat de fumat în 1986, continuă Philip Radnor. Nu face excese și duce o viață liniștită. Bea puțin whisky. Îi place salata, spaghetele, ananasul, brânza Rochefort și vinul de Bordeaux. Aparent se bucură de o sănătate de fier. După căderea sa în public de la începutul anului și-a rănit genunchiul și și-a revenit cu o rapiditate stupefiantă pentru un bărbat de vârsta lui.

Michael Lewis asculta, din ce în ce mai dezgustat; nu era de mirare că un comunist iubește brânza și vinul franțuzești.

— Ce vârstă are? întrebă el.

— Șaptezeci și opt de ani, *sir*.

Michael Lewis privi gânditor chiștocul țigării. Nu se aștepta la așa ceva. Vizibil, cei doi colaboratori îi acordau *multă* importanță.

— Deci, este imposibil de aflat starea de sănătate a lui Fidel Castro *astăzi*, repetă el.

— Imposibil, *sir*, răspunseră în cor cei doi. Poate reapărea rapid dacă a fost victima unui accident vascular lipsit de gravitate. Sau poate muri...

Michael Lewis tresări.

— Dumnezeule! În acest caz, vom afla. Cubanezii nu vor să-l înmormânteze pe ascuns.

— Bineînțeles că nu! recunoscu Lee Dickson, dar poate rămâne între viață și moarte un timp destul de lung.

— Ce se prevede în cazul dispariției sale? întrebă imediat Michael Lewis.

Philip Radnor se uită în dosar și citi:

— În caz de absență, de boală sau deces al președintelui Consiliului de Stat este înlocuit în funcție de primul vicepreședinte, prevăzut de articolul 94 din Constituția cubaneză. Adică fratele mai mic al lui Fidel, Raul Castro.

— Deci, este clar! concluzionă Michael Lewis.

Philip Radnor era gata să se sufoce.

— *Sir*, remarcă el caustic, de ani mulți Agenția studiază toate scenariile posibile în cazul morții lui Fidel Castro. Unele dintre ele ar putea pune probleme serioase securității țării

noastre. Situația este extrem de complicată și potențial explozivă. Dacă Fidel Castro este atins grav, puteți fi sigur că mulți oameni din anturajul lui lucrează deja la răsturnarea puterii. Noi, dacă putem, grație acestei înregistrări, să punem la punct anumite contra-măsuri pentru a evita destule probleme...

Numărul 2 rămase mut un timp. Evident, nu studiase destul dosarul cubanez, vechi de aproape o jumătate de secol. De mult timp C.I.A. renunțase la ideea asasinării lui Fidel Castro și se mulțumise să supravegheze rețelele pro-castriste din Florida. Încercând, prin diverse mijloace, să încurajeze o opoziție aproape inexistentă. Lider Maximo părea instalat pentru eternitate. În final, Michael Lewis se răsti:

— O.K., voi face un drum la Casa Albă. Pregătiți un raport care să explice proveniența documentului și faceți-mi o copie.

Philip Radnor și Lee Dickson se ridicară. În momentul când au ajuns la ușă Michael Lewis zise:

— Oh, să nu uit, nu scrieți și ultima frază.

Inutil să-l șocheze pe ultrareligiosul George W. Bush.

* * *

Philip Radnor și Lee Dickson terminau de servit masa într-un restaurant italian din Tyson Corner, la vreo zece kilometri de Langley, când mobilul securizat al responsabilului departamentului „Cuba" sună. Era Michael Lewis care părea în același timp surescitat și serios.

— Philip, zise el, vă aștept în biroul meu în trei ore! Șeful va fi aici. Aparent, ați dat de ceva mare! Lee Dickson este cu dumneavoastră?

— Da, *sir*.

— Spune-i că pleacă spre Insulele Cayman pentru a instrui sursa „Iglesia". Trebuie neapărat să obținem confirmarea informației de dimineață. *Prioritate*.

Închise, fără nici un salut. Philip Radnor îi adresă un zâmbet triumfător șefului stației de la Havana.

— Deci, Lee, cred că nu prea o să dormi, zilele următoare... Președintele vrea să afle, cu orice preț, dacă Fidel Castro a murit sau este pe cale să moară. O să activăm toate scenariile „soluției biologice". Dumnezeule, dacă aș putea asista la dispariția acestui regim de rahat, aș ieși fericit la pensie.

Lee Dickson era deja în picioare, nebun de excitație. Dintre toți șefii de stație ai C.I.A. care se succedaseră în Cuba de patruzeci de ani, dacă el participa la sfârșitul regimului comunist, numele său va rămâne în istorie. Ideea de a putea urmări în direct, în secret, agonia lui Fidel Castro, îi dădea aripi. Având acces în primul cerc al dictatorului, Carlos Fernandez avea informații de primă mână.

Mobilul lui Philip Radnor sună din nou.

— Scoateți filmele recente cu Castro și convocați un specialist din echipa medicală! ordonă Michael Lewis. Întâlnirea se va derula la Directorul General. Dacă aveți câțiva analiști buni, aduceți-i! Mișcă-ți fundul! Poate vom fi nevoiți să facem o prezentare, de cealaltă parte a Potomacului. Deci, nu mai stați!

— *Yes, sir*, răspunse cu o voce supusă Philip Radnor.

După ce închise, se întoarse spre Lee Dickson și zise pe un ton feroce:

— În curând acest nebun va pretinde că el a aflat totul! Mă întreb dacă știe măcar unde este Cuba.

— *Cool!* corectă șeful stației de la Havana. Am impresia că ziua noastră de glorie a sosit.

Luă un pahar în care mai era puțină Valpolicella, se ridică și zise, parodiind formula evreilor religioși din Ierusalim:

— Anul viitor, la Havana!

Capitolul I

Avionul Falcon 900 efectuă un viraj grațios pentru a se plasa în fața pistei aeroportului Owen Roberts, care deservește insula Grand Cayman. Prin hublou Lee Dickson observă, în soarele care asfințea, marea albastră, fâșia de nisip auriu ce însoțea Seven Miles Beach, casele colorate printre cocotieri. Insulele Cayman, la sud de Cuba, proprietatea Imperiului britanic, erau un mic paradis unde prosperau câteva sute de bănci și hoteluri de lux, oferind turiștilor golfuri și scufundări, în mijlocul unei populații liniștite.

O oază de calm și siguranță în mijlocul Caraibelor.

Lee Dickson exulta. Întâlnirea cu Porter Goss, noul șef al C.I.A., se derulase extrem de bine. Știrea morții iminente a lui Fidel Castro, ajunsă până la Casa Albă cu viteza fulgerului, avusese efectul unei bombe. Imediat, operațiunea „Iglesia", botezată așa după numele sursei sale, se puse în mișcare. Nu întâlneai de două ori o asemenea ocazie! Înainte de a pleca din Miami spre Cuba cu zborul special, destinat diplomaților și jurnaliștilor, Lee Dickson revenise în Grand Cayman pentru a pregăti continuarea operațiunii. Sursa „Iglesia" devenea vitală, căci nimic nu se putea declanșa în Cuba, chiar și cu sprijin american, atâta timp cât moartea lui Fidel Castro nu era sigură.

Totul se juca din momentul în care C.I.A. afla vestea prin „Iglesia" și până când decesul dictatorului era făcut public. Un timp scurt...

Informația obținută de Lee Dickson permitea realizarea unui proiect care dormea în dosarele C.I.A. de mult timp.

În urmă cu cinci ani, *un ofițer de caz* al C.I.A. aflat în post la Moscova, Gordon Brown, „agățase" un colonel cubanez, atașat militar al Cubei în Rusia, Anibal Guevara. Acesta comanda o

brigadă de elicoptere grele, MI-18 de origine sovietică și fusese trimis în Rusia pentru a negocia achiziționarea de piese de schimb la un tarif preferențial. Colonelul Anibal Guevara îl întâlnise de mai multe ori pe ofițerul C.I.A. și i se confesase. Nu voia să ajungă în Miami alături de milionul de cubanezi aflați deja acolo, în ciuda ofertelor generoase ale Agenției, dar visa să transforme țara sa din interior. Făcând să evolueze regimul, grație acțiunilor unui grup de ofițeri din care făcea parte. Doar că singura condiție, *sine qua non*, a acestui proiect era dispariția lui Fidel Castro...

După plecarea lui de la Moscova, C.I.A. putuse verifica dacă intențiile lui erau aceleași, grație unor contacte la Madrid și Caracas. Altfel nu îl putea întâlni.

Totuși, părea posibil orice.

Lee Dickson, supravegheat de Serviciile cubaneze, nu se ocupa de manipularea ofițerilor cubanezi, fiind luat drept un șef de misiune independent de stația de la Havana. Treaba lui consta doar în a se asigura că exista condiția numărul 1 pentru o lovitură militară de stat.

Pentru aceasta, trebuia să convingă sursa „Iglesia" să coopereze mai intens. Ceea ce nu era așa simplu. Miguel Barreiro nu era interesat de bani și acționase până acum doar pentru a-și oferi senzații tari.

Roțile avionului atinseră solul. *Compania* îi pusese la discreție acest mijloc de transport: zborurile regulate puteau fi supravegheate de agenții cubanezi care umblau prin Insulele Cayman. Ori, până aici, Lee Dickson își luase precauții extraordinare pentru a-și proteja sursa. O singură scăpare și nu mai exista nici o operațiune „Iglesia".

Falcon-ul se opri la o anumită distanță de aerogară și pasarela se întinse. Lee Dickson sări pe pământ chiar când sosea o mașină albă condusă de unul dintre ofițerii săi staționați pe insulă. Se urcă și vehiculul plecă direct spre ieșire, evitând aerogara. La ieșire, șoferul întinse doar pașaportul lui Lee Dickson polițistului negru care fusese anunțat. În Insulele Cayman vama și imigrația erau simbolice. Nu exista criminalitate pe insulă, doar, din când în când, marea aducea la țărm câțiva baloți cu cocaină de care vreo ambarcațiune scăpase, între Columbia și Cuba.

— Ce mai e nou? întrebă șeful stației din Havana pe adjunctul său.

— Nimic deosebit, *sir*. Am trimis la „Iglesia" doi agenți din echipa B. Mă anunță de două ori pe zi.

Echipa B era o duzină de cubanezi anticastroiști care fuseseră trimiși pe insulă pentru o misiune de contraspionaj. Încercau să repereze agenții lui Castro și să-i trimită înapoi. În realitate, nu aveau mare lucru de făcut căci Serviciile cubaneze se fereau ca de râie de această insulă controlată de britanici, unde americanii erau la ei acasă...

Mașina mergea pe Eastern Avenue, pentru a ajunge la George Town, în partea de vest a insulei. Lee Dickson se cazase la *Radisson*, stabiliment relativ modest și ușor de supravegheat. După douăzeci de minute, era în camera rezervată pe numele lui și se duse la telefon. „Iglesia" pleca a doua zi devreme spre Cuba și trebuia să se întâlnească în seara aceasta cu el. Și el pleca spre Miami a doua zi pentru a lua zborul special spre Havana.

* * *

Miguel Barreiro, gol în fața oglinzii, își admira bronzul când telefonul sună. Mic, musculos, cu părul negru dat pe spate, privirea inteligentă, nu avea încă cincizeci de ani.

— *Da. Spune*!

— Ne întâlnim pentru cină? întrebă în engleză o voce familiară.

— Da. Unde?

— La *Papagallo*. Ora opt?

— Foarte bine.

Cel mai bun restaurant de pe insulă, situat spre capătul de nord al West Bay, într-un colț complet izolat. Un acoperiș de frunze de palmier, bambus și păsări peste tot, printre care un papagal capabil să înjure clienții în mai multe limbi.

Miguel Barreiro se decise să se îmbrace. Nu se grăbea să se reîntoarcă în Cuba, atât de plăcut era în Cayman... *Hyatt*, cu clădirile lui coloniale, piscinele, peluzele impecabile, era culmea rafinamentului. Arhitectul spaniol avea obiceiul să ia masa la restaurantul *Hemingway*, cu cucerirea lui din acea zi. Îi

agăța la Rock Hole, cartierul defavorizat al insulei și le oferea puțin lux contra puțin sex. Erau negri, plăcuți și adesea frumoși. De altfel, ar fi trebuit să îl refuze pe Lee Dickson, căci își planificase o seară mai mult decât plăcută... Resemnat, îmbrăcă un chilot de mătase albastră, un pantalon de lin alb și o cămașă *guayabera* asortată.

Cel puțin, mergea la o cină italiană...

Se duse să își recupereze mașina închiriată din parcare și o luă pe West Bay Road spre nord. *Papagallo* era la o jumătate de oră de mers, într-o zonă complet pustie. Nu dădu nici o atenție mașinii care ieșea din parcare chiar în urma lui. Și nici nu o remarcă nici pe a doua, care demară, fără să aprindă farurile.

* * *

Lee Dickson rezervase o masă în fundul restaurantului, unde era mai întuneric. Era puțină lume: restaurantul era scump și prea departe.

Americanul îl asculta distrat pe Miguel Barreiro povestind cum era pe cale să cumpere mai multe vile din North Sound devastate de ultimul taifun, când un ospătar veni și îi spuse la ureche:

— *Sir,* sunteți chemat la telefon.

Americanul simți cum îi crește pulsul. La George Town nu știa pe nimeni, în afară de oamenii de la stație. Care aveau ordin să nu îl repereze niciodată. Puțin mirat, își disimulă neliniștea sub un zâmbet și se ridică.

— Scuzați-mă.

Telefonul era la bar, nu departe de casierie.

— Alo?

— *Sir.* Sunt Raimundo.

Unul din cei doi cubanezi însărcinați cu siguranța lui „Iglesia". De ce naiba suna? Normal, trebuia să fie prin parcare, undeva, nu departe... Brusc se sperie.

— De ce m-ați sunat?

— *Sir,* este o problemă, anunță Raimundo. Serioasă. Foarte importantă. Amicul dumneavoastră este urmărit.

— Ah!

Fu tot ce Lee Dickson găsi de spus. Mașinal, privi în sală.

Doar cupluri liniştite care nu păreau a fi spioni. Apoi reperă în umbra barului un bărbat care se juca cu unul din papagali. Patruzeci de ani, părul dat pe spate, îmbrăcat bine. Bea un daquiri. Încet, Lee Dickson întrebă:

— Identificare pozitivă?

— Da. G2. Sosit ieri. L-am reperat la sosirea avionului din Havana. Reprezentant oficial al firmei care comercializează languste în Caraibe. Dar îl ştim. Un tip periculos. Luis Miguel Reloj. A mai infiltrat un grup de dizidenţi în Cuba şi cred că este urmărit acolo.

Deşi G2, serviciul de contraspionaj cubanez, făcuse loc de mult Direcţiei Generale de Securitate a Statului, Raimundo continua să folosească vechea denumire.

— Este singur? întrebă Lee Dickson.

— Da.

Americanul strânse receptorul gata să îl spargă. Ecuaţia era simplă: dacă descopereau cubanezii că „Iglesia" era în contact cu el, nu mai exista nici o operaţiune. Miguel Barreiro ar fi arestat la sosirea sa în Cuba şi va dezvălui totul. Catastrofă absolută... Agentul cubanez încetase să se mai joace cu papagalul şi îşi aprinsese o ţigară.

— *Sir*?

— Da.

— Credeam că aţi închis...

— Nu, nu. Mă gândeam.

Panicat, Lee Dickson trebuia să ia rapid o decizie. Nici vorbă să îi spună ceva lui Miguel Barreiro care s-ar fi panicat imediat. Totul depindea de el. Nu găsea nici o soluţie „bună". Oricum, va fi blamat. Atunci, fie ce-o fi!

— Raimundo, zise el, lichidaţi-l! Dar nu vreau urme. Ok?

— O.K., aprobă agentul.

Lee Dickson închise şi se întoarse la masă, zâmbind.

— Îmi pare rău, îi zise lui Miguel Barreiro, aveam o problemă cu zborul de întoarcere, mâine. Deci, suntem de acord pentru restaurantul privat *Le Chansonnier*? O să udăm asta!

Îl chemă pe ospătar şi comandă o sticlă de Taittinger Contes de Champagne. Mai întâi, nimic nu era mai plăcut pentru „Iglesia" şi apoi, trebuia să lase timp „baby-sitter"-ilor să rezolve problema.

— De acord, bâigui spaniolul. Dar este foarte periculos.

— Nu, nu, afirmă Lee Dickson. Cubanezii nu vă bănuiesc, sunteți în Havana de zece ani, lucrați cu ei și nu faceți politică... V-am adus două mici bijuterii de înregis...

— Nu, nu, îl întrerupse Miguel Barreiro, înfricoșat. Este prea periculos. Câteodată, la vamă, scotocesc tot.

Părea nervos iar Lee Dickson sfârși prin a cere nota. Ignorând că „Iglesia" îi dăduse întâlnire unui tip pe marginea piscinei.

Trecură prin fața cubanezului de la bar care începuse să se joace din nou cu papagalul și nici nu întoarse capul înspre ei. După cinci minute, fiecare în mașina lui, mergeau spre George Town. Lee Dickson adresă cerului o rugăciune tăcută. Pentru ca Raymundo să rezolve problema.

* * *

Luis Miguel Reloj așteptă cel puțin un sfert de oră înainte de a achita consumația, scuzându-se față de șeful de sală că amicul său nu a venit să se întâlnească. În sinea lui jubila. Cunoștea perfect bărbatul care lua masa cu Miguel Barreiro: fotografia lui fusese distribuită tuturor ofițerilor DGSE. Era șeful spionilor imperialiști la Havana.

Pentru că venise să se întâlnească în secret cu acest arhitect spaniol, trebuia un motiv important. Agentul castrist jubila la gândul că descoperise o nouă rețea. Lăudând în sinea sa flerul șefilor săi care îl trimiseseră să supravegheze voiajul în George Town al acestui spaniol stabilit în Cuba de mult timp. Nu era prima dată când venea în Insulele Cayman. Trebuia deci să aibă un motiv... Își zise că, a doua zi, va face câteva fotografii cu teleobiectivul, pentru a întări informația. Dacă, cu astea, Fidel nu îi oferea o mașină, nu mai exista nici o dreptate revoluționară.

Luis Miguel Reloj era atât de entuziasmat în sinea lui, încât nu dădu nici o atenție celor doi bărbați care se îndreptau spre el în parcare. Brusc, lumea explodă. Unul dintre necunoscuți îi trimisese o lovitură violentă de genunchi în abdomen. Se îndoi de durere, ceva îl lovi în ceafă și își pierdu cunoștința.

Când își reveni, îi trebuiră câteva secunde să își dea seama

că brațele îi erau legate și că zăcea încolăcit în portbagajul unei mașini care se hurducăia. Mai întâi nu înțelese, apoi, puțin câte puțin, panica îl invadă. Bineînțeles, nu îl omorâseră, atunci când fusese ușor. Dar de ce să îl răpească? Nu avea nici o valoare. Treptat se liniști: era o operațiune de intimidare.

* * *

Raimundo și Diego, partenerul său, părăsiseră șoseaua principală pentru un ocol prin rezervația naturală, care se întindea pe lângă Betabano Road. Farurile luminau o savană dezolantă din care se iveau câțiva cocotier. Nici țipenie. Raimundo, care conducea, opri mașina. Imediat, se auziră zgomote înfundate în spate. Prizonierul lovea cu capul în portbagaj.

— Ce facem cu el? întrebă Diego. Aici nu este rău.

Să ucidă prizonierul nu era greu. Cu lovituri de piatră sau sugrumându-l. Doar că după aceea trebuia să scape de cadavru. Ori, nu aveau nici lopată, nici târnăcop. Rezervația era patrulată de paznici.

— Îl înecăm! zise Raimundo.

Diego dădu din cap.

— Prostule! Cu scufundătorii de peste tot! În plus, riscăm să fie aruncat pe vreo plajă. Chiar dacă mergem în larg...

Rămaseră tăcuți, în timp ce loviturile din spate se întețeau. Deodată, Raimundo exclamă:

— O să-l ducem în șantierul naval!

— În șantierul naval? Ca să...

Brusc, Diego realiză și un zâmbet larg îi lumină trăsăturile brutale.

— Ce bine! Să mergem.

Ajunși pe Batabano Road, o luară în dreapta, spre Morgan's Harbour, micul port de pe insulă, de unde plecau pescarii. Chiar aproape, era un modest șantier naval, deschis pentru oricine. Ajunseră în zece minute, fără să întâlnească nici o mașină. Locul era pustiu. Trecură de poarta deschisă, se strecurară printre vapoarele în reparație pentru a ajunge la extremitatea nordică. Un spațiu deschis. Raimundo opri mașina, lăsând farurile aprinse și coborî.

Parcurse câțiva metri cu atenție și se opri pe marginea unui bazin pătrat cu latura de douăzeci de metri care comunica cu marea. Suprafața de apă era ușor agitată, ca de vânt, dar nu bătea vântul. Raimundo luă o piatră și o aruncă în bazin. Imediat apa se mișcă și două forme întunecate făcură la fel. Liniștit, cubanezul se întoarse la mașină și îl strigă încet pe amicul său:

— Să mergem. Totul este în regulă.

Prizonierul începuse din nou să facă gălăgie, în portbagaj. Când cei doi cubanezi deschiseră, se ridică, încercând să iasă. Raimundo îl apucă de braț și îl trase afară.

Nici nu avu timp să reacționeze: cei doi îl traseră până la bazinul pe care nu îl văzuse în întuneric. Convins că îl aruncă în port urlă:

— Hei, nu știu să înot!

Nici nu răspunseră. Ajunși pe marginea bazinului, îl aruncară violent și Reloj se scufundă în apa neagră cu capul înainte.

Abia ieși la suprafață că două forme gri săriră pe el într-o învolburare furioasă: cei doi rechini care trăiau acolo, hrăniți pentru a fi vânduți la zoo. Unul dintre ei ajunse la cubanez cu gura larg deschisă și îl apucă de piept. Reloj scoase un urlet inuman și dispăru sub apă, tras în jos de monstru. Al doilea, ajuns cu câteva secunde întârziere, clămpăni în gol... Apoi, începu un balet nautic atroce, în timp ce rechinii își disputau acea masă neașteptată.

Fascinați, Raimundo și Diego priveau apa agitată de formele cenușii care sfâșiau victima...

Puțin câte puțin, apa se liniști. Rechinii continuau să se învârtească fără încetare, dar nu mai era nici o urmă de agent. Poate câteva bucăți pe fundul bazinului, dar nimeni nu va veni să caute.

— Un nemernic de castrist mai puțin! mormăi Raimundo, al cărui frate fusese ucis de revoluționari.

Fu singurul epilog pentru Luis Miguel Reloj. Cei doi urcară în mașină și părăsiră șantierul. Era un risc mic să se dea de urma agentului castrist. Nimeni nu avea cum să verifice fundul bazinului.

Era crima perfectă. Pista Cubanezului se oprea la *Papagallo*, mașina lui era tot în parcare. Poliția locală nu o să-și bată capul să îl caute.

Serviciile cubaneze nu vor afla niciodată ce se întâmplase.

Capitolul II

Miguel Barreiro, la volanul Mercedes-ului său gri, încetini în fața cinematografului Yara, la intersecția străzilor L și Rampa, chiar în fața *Habana Libre*. Coborî geamul portierei din dreapta și se aplecă spre unul din tinerii care stăteau pe marginea trotuarului, ca în fiecare sâmbătă seara la cinematograf rulau filme vechi franțuzești, dar pe ei nu îi interesa.

— Spune-mi! zise arhitectul unui tânăr cu figură fină, foarte slab. Unde este petrecerea?

Celălalt îi aruncă o privire incisivă apoi schiță un zâmbet complice, recunoscând un membru al comunității gay, un „makume", în argou cubanez.

— Lângă parcul Lenin, anunță el. Chiar înainte de intrarea principală, este o alee. Trebuie să o luați la stânga. După o sută de metri, iar la stânga, este un drum care urcă pe deal. Până la o fermă. Acolo.

— *Muchas gracias*, mulțumi Miguel Barreiro.

Tocmai pornea când tânărul îi zise:

— Poți să mă iei și pe mine?

— Cum să nu! Haide!

Tânărul homosexual urcă în Mercedes și Miguel Barreiro porni pe strada L, strecurându-se printre vechile mașini americane și Lada rusești.

Miguel Barreiro urcă spre nord. Parcul Lenin era la vreo zece kilometri de centru.

— Te întâlnești cu cineva acolo? întrebă tânărul pe care îl luase cu el. Mă numesc Manuelo.

Vizibil, alura lui Miguel și Mercedes-ul atrăgeau mult... Arhitectul zâmbi.

— Da, amice, dar îți voi plăti eu intrarea.

Nu prea avea chef să meargă la petrecere. Când Lee Dickson se întâlnise cu el la *Papagallo*, în ajun, pentru a-i explica faptul că informația despre accidentul cerebral al lui Fidel Castro devenea o afacere de stat, Miguel Barreiro intrase în panică.

Pe moment îl excitase să îi ducă caseta înregistrată acasă la el omului de la CIA, dar la Cayman, realizase în ce se băgase. Lee Dickson voia *absolut* informații complementare despre starea de sănătate a lui Fidel Castro. Ori, aceste informații, trebuia să le obțină de la tânărul lui amant, frumosul Carlito. Dacă acesta bănuia ceva, putea fie să îl șantajeze, fie să îl denunțe. Ideea de a ajunge în celulele din Villa Marista, Cartierul General al D.G.S.E., gestapoul cubanez care proteja regimul cu o mână de fier de patruzeci și șase de ani, îi făcea pielea găină.

Chiar dacă nu bănuia nimic Carlito, Miguel Barreiro putea fi prins. Agenții de la *Seguridad* bântuiau prin Havana, ajutați de o rețea de informatori, de supraveghere care furnizau totul.

Oricum, avea un motiv imperios să îl regăsească pe Carlito. Înainte de a pleca în insulele Cayman, îi împrumutase mașina cu care vizita șantierele, un Peugeot 205. Fapt excepțional în Cuba unde mașinile private erau rarisime, Carlito poseda permis de conducere. Voia să meargă să își vadă familia la Camaguey, fără a mai apela la autobuzele vechi și aglomerate. Miguel trebuia deci să își recupereze mașina.

— La stânga, zise pasagerul său, pe str. San Francisco.

Surprins, Miguel trase de volan și trecu pe galben, înjurând imediat. Tocmai reperase o mașină albă cu girofar, oprită lângă trotuar.

Fluierul îl făcu să tresară pe Miguel Barreiro care apăsă frâna și se opri docil. Polițistul în gri se apropie și întinse mâna.

— Documentele! Ați trecut pe roșu!

Aerul arțăgos și figura severă nu prevedeau nimic bun. Miguel Barreiro scoase actele și strecură între ele o hârtie de zece pesos convertibili, adică zece dolari.

— Nu l-am văzut. Iertați-mă.

Polițistul examină îndelung actele, apoi le înapoie, oprind evident cei zece pesos, și îndepărtându-se fără nici un cuvânt. Tânărul pasager al lui Miguel se chircise pe scaunul lui. Mormăi printre dinți:

— Câine scârbos! Trebuie să strângă o sută de dolari pe lună!

Porniră.

Cu cât se îndepărtau de centru, cu atât era mai puțin luminat și șoseaua mai desfundată. Parcă erau la țară, dar erau încă în Havana. Coborând pe strada San Francisco, Miguel Barreiro observă pe stânga un grad lung care proteja numeroase clădiri și simți cum i se înnoadă stomacul. Era centrul de interogatorii principal al DGSE. Unde putea rămâne luni întregi. Torturat în fiecare zi.

Doi kilometri mai departe, ajunse la o răscruce și farurile luminară, pe dreapta, grilajul mare al parcului Lenin care se întindea pe zeci de hectare.

— La stânga, indică Manuelo.

Miguel Barreiro o luă pe o șosea cu două sensuri, neluminată, și parcurse mai mult de un kilometru fără să vadă nici un semn de viață. Opri și se întoarse.

Enervat.

Era poate un semn al destinului. Dacă nu găsea petrecerea, nu avea cum să îl regăsească pe Carlito. Și nici Peugeot-ul 205...

— Bun! zise Miguel Barreiro. Unde este?

Manuelo scruta întunericul. Scoase brusc o exclamație, arătând o potecă perpendiculară la capătul căreia se întrevedeau luminițe.

— Aici!

Miguel Barreiro o luă pe potecă, observând după o sută de metri doi bărbați care aveau lanterne în fața unui grilaj deschis. Trecu de intrare și un altul îi făcu semn să o ia la dreapta, unde se făcuse o parcare. Inima arhitectului bătu mai tare, la gândul că îl va revedea pe Carlito al său...

Parcă, apoi scoase din buzunar o hârtie de zece pesos și i-o dădu lui Manuelo.

— Bun. Distrează-te bine.

Celălalt dispăru, fericit, iar Miguel Barreiro coborî, căutând prin întuneric mașina sa Peugeot și pe Carlito. Tocmai mergea pe lângă mașinile parcate când o voce îl strigă din urmă:

— Senor Miguel!

Se întoarse, dând nas în nas cu o gură cărnoasă machiată exagerat, pleoape date cu rimel albastru, nasul cârn. Un tricou

alb mulat pe un bust agresiv și o fustă mini galbenă, apoi se vedeau niște picioare lungi. Un fermecător travestit, își zise Miguel Barreiro. „Adevăratele" femei nu frecventau astfel de petreceri...

— Eu sunt, răspunse arhitectul. Ne cunoaștem?

— Mă numesc Dalia, trebuia să vin cu Carlito dar mi-a spus să nu vă neliniștiți. O să vină și el.

Miguel Barreiro o învălui pe Dalia cu o privire distrată. Travestiții își luau mereu nume feminine. Bănuia că frumosul Carlito nu îi rezerva totul numai lui și nu era gelos.

— Bine concluzionă el, atunci să bem un rom până vine.

Aerul era delicios de cald iar ținuta uniformă, *guayabera* și pantalon, în afară de câteva ținute feminine de travestiți care apăreau pe ici și acolo.

Miguel Barreiro și Dalia se duseră la „bar". În spatele unei tejghele de lemn, zăceau două căzi vechi pline cu gheață în care se răceau sticlele de bere, rom, whisky Defender și chiar șampanie Taittinger pentru cei bogați. Dalia comandă un Bucanero și Miguel umplu un pahar din plastic cu rom și gheață.

— Când vine Carlito? întrebă el.

Dalia scuturâ din cap.

— Nu știu.

Petrecerea se termina în două ore... Miguel plecă în căutarea unor eventuali amici, oprindu-se uneori pentru a dansa de unul singur. Preocupat. În sinea lui se ducea o luptă între dorința de a regăsi pielea moale și sexul puternic al lui Carlito și teama de a fi angajat într-un proces super-periculos. La Havana, cum nu se punea problema să îl întâlnească pe Lee Dickson, urmau să comunice prin intermediul unei căsuțe poștale.

Miguel Barreiro frecventa regulat unul dintre cele mai bune localuri din Vedado, *Le Chansonnier*, pe strada J, într-o foarte frumoasă casă veche restaurată și întreținută de homosexuali. În cursul unei vizite va lăsa, în rezervorul de apă al WC-ului, un plic din plastic conținând ultimele informații comunicate de Carlito. Arhitectul își jurase să scape de acest caz cât mai repede. Îi era foarte frică să continue. Va pretexta cu dispariția lui Carlito. Până la urmă, el nu era plătit să îl răstoarne pe Fidel Castro.

Se apropie de Dalia care aștepta sorbind din bere, sprijinită de un perete de piatră. Miguel Barreiro mai luase un al doilea rom și începea să se simtă mai calm. Jetul alb al unui stroboscop o lumină fugitiv pe Dalia, punându-i în evidență bustul orgolios. Arhitectul zâmbi, și remarcă:

— Ia uite, ai niște silicoane frumoase!

Totuși, în Cuba, chirurgia estetică costa scump! Dalia îi aruncă o privire stranie.

— Dar nu sunt silicoane! Sunt femeie!

Miguel Barreiro fu gata să izbucnească în râs. Dalia era chiar singura femeie de la petrecere. Ceilalți nu erau decât travestiți, mai mult sau mai puțin reușiți. Se îndoia că acest mic pederast de Carlito să aibă atât succes cu femeile. Dalia era o fermecătoare metisă cu pielea deschisă la culoare, în ciuda machiajului exagerat, dotată în plus cu un fund demn de o negresă veritabilă. Își zise fugitiv că ar fi distractiv să îl sodomizeze pe Carlito în timp ce acesta se ocupa de această mică...

— *Hola*, Miguel? Ce faci?

Un negru atletic, îmbrăcat tot în alb, venea spre ei. Basilio, un fost amant al arhitectului, care lucra la aviație. Începură să pălăvrăgească și, brusc, Miguel remarcă amuzat privirea Daliei spre pantalonul negrului, acolo unde se desena forma uni sex impozant.

— Mă duc să iau ceva de băut! zise Basilio, plecând spre bar.

Cum plecă, Miguel pufni.

— Ia uite, îți place mult amicul meu Basilio!

Dalia râse nervos.

— Ah, îmi plac mult negrii. Când văd cât sunt de dotați, îmi lasă gura apă! Este o nebunie.

Ea dansa de pe un picior pe altul. Basilio reveni cu trei pahare de rom și ciocniră. Miguel avu deodată ideea unei glume bune. Luând mâna Daliei, o puse pe pantalonul alb.

— Se pare că îi placi mult Daliei! zise el, complice.

Basilio aruncă un ochi spre Dalia pe care o credea un travestit. Fără să se poată abține, Dalia își crispase degetele pe sexul care se îngroșa văzând cu ochii. Marele negru o luă de cealaltă mână și o trase spre o mică pădure, unde mai multe cupluri se amestecau deja. Sorbind din rom, se sprijini de un copac, privind la Dalia. Aceasta, fără să ezite, desfăcu

formoarul pantalonului alb și își bagă o mână în interior, scoțând un membru lung cu dimensiuni miraculoase pe care începu să îl mângâie. Miguel Barreiro urmărea fiecare mișcare a cuplului. Fascinată, amica lui Carlito privea cum se mărește membrul în mâna ei ca și cum era gonflabil. Se aplecă brusc și îl bagă în gură, cuprinzând abia o treime.

Miguel Barreiro se închipuia în locul Daliei. Și el era înnebunit după membrele negre. Basilio, cu ochii închiși, se lăsa cuprins, mișcând din bazin pentru a se înfige mai mult în gura ei. Agasat și gelos, Miguel Barreiro avu brusc o idee diabolică. Se apropie și zise la urechea lui Basilio:

— Ar trebui să i-o pui. Are un fund frumos... Strâmt.

— Cum să nu! aprobă negrul, smulgând sexul din gura avidă a Daliei, și trăgând-o de păr.

Membrul lui tare ca o manivelă depășea douăzeci și cinci de centimetri. Miguel Barreiro avea apă în gură, dar se mulțumi că cuprindă acest membru negru cu toată mâna, pentru a nu îl lăsa să se înmoaie, în timp ce Basilio, răsucindu-se, o punea pe fată cu fața la copac. Dalia era ca în transă, excitată de rom și de acest membru dur. Alături de ei, alte cupluri făceau diverse exhibiții, după care se întorceau pe ring să pălăvrăgească; de pe ring nu se vedeau decât siluete vagi.

Miguel Barreiro strecură mâna dreaptă sub fusta mini a Daliei și trase de elasticul chiloților.

— Cambrează-te bine, târfă mică! șopti el.

Convinsă că Basilio urma să o facă „normal", Dalia se supuse. Uitase unde se afla și-și aminti că atunci când dacă Carlito o sodomiza regulat, făcea și dragoste cu ea. Cu un gest precis, Miguel ghidă sexul enorm și îl poziționă, înainte de a-i șopti lui Basilio:

— Haide!

Basilio se mișcă brusc și o treime din sexul lui monstruos se înfipse în fundul Daliei care scoase un țipăt. Ceea ce îl excită și mai tare pe Basilio. Punându-și mâinile lungi pe șoldurile tinerei, se mișcă a doua oară, înfigându-se de tot în fesele partenerei. Metisa, străpunsă, agățată cu amândouă mâinile de copac, plângea și gemea încontinuu. Basilio era uriaș. Până la urmă, într-un ultim elan, el se eliberă în ea. Foarte repede, apoi, se retrase, își introduse sexul în pantalonul alb și făcu semn cu ochiul spre Miguel.

— Ai avut dreptate. Foarte bună.

Miguel Barreiro se excitase ca un nebun. Își scoase sexul și începu să se masturbeze, rezemat de copac, în timp ce Basilio se îndepărta. Dalia se întoarse și îl privi absentă, murmurând cu o voce răgușită:

— Nemernicule! Tu l-ai provocat! Ai văzut, a devenit sălbatic! Am urlat ca o capră. Am crezut că o să mor, nu mai puteam respira. Este mare ca un braț. Dacă mi-ar fi tras-o normal...

Miguel Barreiro, cu ochii ficși, ejaculă rapid visând la acest membru enorm, apoi rânji.

— Nu îi voi spune lui Carlito că ți-ai pus-o cu un negru uriaș!

— Oh, nu, altfel m-ar ucide...

* * *

— Iată-l!

Carlito, cu un tricou galben și un pantalon de pânză, se strecura prin mulțime, ca un zeu frumos.

Cei doi bărbați se îmbrățișară. Carlito părea supărat. Neliniștit, Miguel Barreiro întrebă:

— Ai vreo problemă cu familia ta?

— Nu, nu, răspunse tânărul cu un aer absent.

Își aprinse nervos o țigară și se duse la bar să ia un pahar cu rom. Miguel îl urmări cu privirea. Își aminti brusc de Dalia.

— Te vei întoarce cu noi! propuse el.

— Sunt frântă, făcu ea.

Carlito revenea. Bău tot romul dintr-o dată, apoi zise:

— Miguelito, am o problemă.

Miguel Barreiro se blocă.

— O problemă? Ce problemă?

— Cu mașina...

— Ai rămas în pană?

— Nu chiar. Îți voi explica. Nu am chef să stau aici.

— Tocmai la fix, răspunse Miguel Barreiro, nici eu nu am chef. Să mergem.

Se îndreptară spre parcare. În întuneric, Miguel atinse fesele lui Carlito.

— Sper că nu ești prea obosit...

În realitate nu era neliniștit. Carlito era o adevărată sex-mașină.

— Vii cu 205? propuse Miguel.

— Vin cu tine, răspunse tânărul. Nu am mașină. Îți voi explica, repetă el, ca și cum nu voia să discute de față cu Dalia.

Miguel nu insistă, brusc foarte neliniștit și el.

* * *

Calmat, Miguel Barreiro fuma un mic Cohiba, întins gol, pe patul lui, alături de Carlito. În salon, Dalia dormea dusă. Arhitectul, neliniștit din nou, se întoarse spre Carlito.

— Ce s-a întâmplat cu mașina? Unde este?

— Bine, începu tânărul. Am plecat spre Camaguey cu unchiul meu care este măcelar. Știind că vin cu mașina, mi-a propus să furăm o vacă, să o omorâm și să luăm cele mai bune bucăți la Havana pentru a le vinde.

Miguel Barreiro își reținu un zâmbet.

— Și ai furat vaca? întrebă arhitectul.

— Da, din ferma unui văr...

— Nu este bine, o să aibă probleme.

În Cuba, un fermier căruia i se fura o vacă era amendat...

— O să îi plătim amenda, promise Carlito. Am tranșat vaca. Pe loc am vândut bucățile mai puțin scumpe și le-am luat pe cele mai bune pentru a le vinde aici!

— În mașina mea! tresări Miguel Barreiro.

— Da. Dar am înfășurat carnea.

— Și ce s-a întâmplat?

— Am dat peste un baraj la intrarea în oraș, chiar înainte de tunel. Doi tipi de la *poliția specială*. Am încercat să discutăm, să le propunem un târg, dar se temeau unul de celălalt. Atunci, le-am tras câte una și am fugit.

Miguel Barreiro se ridică din pat, înnebunit.

— Și ai lăsat mașina mea acolo!

— Cu carnea! completă pios Carlito. Dacă ne arestau, primeam cel puțin cincisprezece ani de închisoare. Mai ales eu.

Fulgerat, Miguel Barreiro încercă să își revină. Era o catastrofă uriașă.

— Poliția va fi aici mâine dimineață, gemu el. Ce o să le spun?

— Nu știu numele noastre, afirmă Carlito. Nu le-am dat actele. Poți să spui că ți-a fost furată mașina, adăugă el cu o voce mai blândă. O parchezi adesea în mica parcare de pe strada 84.

Miguel Barreiro își zise că dacă ar fi știu dinainte, nu s-ar mai fi excitat... Următoarele ore urmau să fie dure...

— Ești sigur că nu te-au identificat? insistă el.

— Sigur! afirmă Carlito. Oricine din cartier poate să îți fure mașina cât ești plecat în insulele Cayman... Continuăm să ne vedem ca de obicei. Sâmbăta viitoare.

— Ai reînceput munca?

— Nu. *El Commandante* este foarte bolnav. Nu a ieșit din camera lui de la clinica privată. Fratele său Raul vine la el în fiecare zi. Se pare că a adus un mare medic de la Madrid. A sosite ieri. Este foarte trist.

— Crezi că o să moară? nu se putu abține să întrebe Miguel Barreiro.

— Robertico mi-a spus că este foarte grav, ceea ce are: nu mai vorbește, este țeapăn.

Un atac cerebral.

Lee Dickson va sări pe tavan când va afla. Miguel Barreiro, plin de mândrie, gândi că este în posesia unei informații istorice. Aceasta însemna să îmbini utilul cu plăcutul.

— Foarte bine, concluzionă el. Prefer să nu dormi aici. Unde te duc?

— O să dorm la Dalia. Locuiește în centru, pe strada Manrique.

După douăzeci de minute, îi lăsa în apropiere de Manrique.

Reîntorcându-se spre casă, se decise să livreze informația despre starea lui Fidel Castro, prin intermediul căsuței poștale. Dacă Fidel claca, avea să urmeze un spectacol mare.

Astfel mai uita și de povestea cu mașina.

Capitolul III

— Suntem singurii, în afară de anturajul său apropiat, care știm că Fidel Castro este pe cale să moară. Dacă nu a făcut-o deja!

Vocea joasă a lui Frank Capistrano, *Senior Security Advisor* de la Casa Albă, vechi prieten al lui Malko, tremura de excitare. Își înălță capul și inspectă rapid mica sufragerie din hotelul *Hay Adams*, la o aruncătură de băț de Casa Albă. La una din mese o brunetă apetisantă citea *Washington Post* așteptându-și probabil amantul.

Mulțumit de tirada sa, Frank Capistrano luă sticla de Taittinger Comtes pe care șeful de sală tocmai o adusese și umplu cele trei pahare. Philip Radnor, șeful departamentului Cuba din CIA, completă:

— Este o oportunitate nesperată. Obținută grație unei surse pe care stația noastră de la Havana o are de mult timp.

Ajuns chiar în acea dimineață din Austria, unde abandonase fără regret o iarnă tardivă și cu mai multă reținere pe contesa Alexandra, logodnica sa, cu caracter dificil dar cu o sexualitate debordantă, Malko își reținu un căscat discret. Înainte de sosirea Consilierului Special, Philip Radnor îi prezentase pe scurt situația: Fidel Casto, aparent victima unui atac cerebral, se afla într-un loc din Havana. Nu se putu abține să îl interpeleze pe Frank Capistrano.

— Frank, vă amintiți de proverbul latin: Martor unic, martor fără valoare? Dacă este o alarmă falsă? Dacă Fidel s-a prefăcut?

Frank Capistrano își puse mâna păroasă peste cea a lui Malko cu un zâmbet demonic.

— Nu! Agentul nostru de la Havana a primi' acum trei zile

ultimul mesaj de la sursa „Iglesia". Acest mesaj *scris* confirmă printr-un informator din „primul cerc" al lui Castro că acesta din urmă a fost lovit de un atac cerebral. A auzit chiar și că s-a apelat în cel mai mare secret la un neurolog spaniol. Verificând listele cu zborurile Madrid-Havana în ultimele zile, am descoperit numele de Elizardo Matas, unul dintre cei mai mari neurologi din Spania. Nu este totuși o coincidență!

Efectiv, devenea mai clar... Dar Malko nu înțelegea ce rol putea juca el în acest eveniment istoric.

— Presupun că moartea lui Fidel Castro nu vă surprinde, remarcă el. Este, biologic, un eveniment previzibil...

Frank Capistrano întinse degetul spre Philip Radnor.

— Analiștii lui au elaborat aproape o duzină de ipoteze. Cu un punct comun: toată lumea este de acord că *nimic* nu poate schimba Cuba cât trăiește Castro. În patruzeci și șase de ani, a pus la punct o mașinărie totalitară care i se supune orbește. Zbirii lui au o mare teamă față de el. Este atât de abil încât a evitat formarea unei veritabile opoziții, combinând mai multe mijloace.

Philip Radnor se aplecă spre Malko.

— Când s-a instituit perioada de restricții majore la gaz, electricitate și apă, toată lumea se aștepta la o baie de sânge. Eroare: după două zile, Fidel Castro a autorizat plecarea miilor de cubanezi spre Florida. Criza era dezamorsată...

— Nemernicul! mormăi printre dinți Frank Capistrano.

— Castro nu este totuși atât de binevoitor, continuă Philip Radnor. În martie 2003, șaptezeci și cinci de dizidenți legați de proiectul Varela – o solicitare de revizuire a Constituției cubaneze – au fost condamnați la 1450 de ani de închisoare în total!

Malko bău puțină șampanie și preciză cu o urmă de ironie:

— Frank, doar nu o să îmi explicați ce s-a întâmplat până acum cu Cuba. Agenția m-a mai trimis acolo... Gata să nu mai scap.

— Știu, știu, mormăi americanul. Ați făcut treabă bună.

— Care nu a folosit la nimic, zise Malko. Nu cred că s-au schimbat multe de atunci. Și sunteți gata să reacționați la moartea lui Castro? Există o opoziție acum, nu?

Philip Radnor se strâmbă.

— Pe hârtie, da. Disidenți, intelectuali, urmăriți de regim, care petrec jumătate din viață în închisoare. Oamenilor le este foarte frică.

— Știu câte ceva, remarcă amar Malko. Își amintea că ar fi trebuit să moară fiindcă „perla" agenților CIA la Havana lucra pentru Securitatea cubaneză. Dacă am un sfat să vă dau, este să cereți trupelor care se întorc din Irak să facă un ocol prin Cuba. După părerea mea, nu va dura mai mult de patru zile să doborâți regimul.

Frank Capistrano zâmbi galben.

— Este foarte adevărat, în plan *militar*. Nu mai există armată cubaneză. Dar, politic, este imposibil să eliberezi Cuba. Ne ridicăm toată lumea în cap.

— Atunci, ce urmăriți? întrebă Malko.

Frank Capistrano numără pe degete.

— Mai întâi, să evităm o baie de sânge care s-ar transforma într-un val de emigrare spre Florida; este coșmarul Președinției. Apoi, până ce cubanezii se vor preda vor avea timp să își ascută macetele imediat ce vor afla de moartea lui Lider Maximo. Am dori o tranziție ușoară, ca în Ucraina sau Georgia.

— Nu este același climat, remarcă perfid Malko. Teoretic, ce se va întâmpla la moartea lui Castro?

— Fratele lui mai mic Raul, care are șaptezeci și trei de ani, preia conducerea, explică Philip Radnor. Doar că el este atins de cancer, bea ca un nesătul și nu are nici o carismă. L-ați văzut în poze?

— Nu.

— Uitați-vă!

Scoase din mapă fotografia unui bărbat cu beretă, cu o mustață fină, nas coroiat, mic de înălțime.

— Cubanezii îl strigă Fidel *Calul* sau Raul *Taurul*, preciză amabil Philip Radnor. Cred că Raul Castro va fi dat la o parte foarte repede.

— De către cine?

— Este o întrebare bună, recunoscu Frank Capistrano. Sunt mai mulți: mai întâi vice-președintele, Carlos Lage, care este umbra lui Fidel. Controlează aparatul de Securitate, partidul și organizațiile afiliate. Are și armata.

— Noi ne temem, explică Philip Radnor, că armata nu va păstra puterea în folosul ei. Militarii de rang înalt știu deja de starea de sănătate a lui Fidel și se pregătesc, desigur, deja.

Sticla de Taittinger Comtes se goli, dar Frank Capistrano nu părea să vrea să meargă la Casa Albă. Îl chemă pe șeful de sală și comandă un scotch Defender „5 ani vechime" cu gheață.

— Malko, făcu el, o să avem o fereastră de acțiune, în zilele care vor urma. Chiar dacă nu este mort, cei din apropiere știu că este terminat. Deci își vor pune discret oamenii în locurile cheie. Trebuie să ne mișcăm mai repede ca ei.

Malko nu vedea prea bine unde voia să ajungă americanul.

— Frank, zise el, problema este că treburile se petrec în Cuba iar noi suntem la Washington! Cum credeți că veți influența această tranziție în favoarea intereselor americane?

Regretă imediat că pusese întrebarea. Frank Capistrano îi adresă o privire prefăcută naivă.

— Datorită dumneavoastră! zise el. Doar nu credeți că v-am plătit un bilet la prima clasă pentru a lua masa cu dumneavoastră?

Cel puțin era direct.

Malko se forță să zâmbească.

— Frank, m-ați mai trimis deja în destule locuri nenorocite promițându-mi multe. Acolo, este diferit. Întrebați-l pe domnul Radnor *cum* am petrecut în Cuba după ultima mea misiune. Puțin mai lipsea și eram carbonizat. Aveam pe urmele mele floarea *Securității* cubaneze.

— Cunosc toate detaliile ultimei misiuni acolo, replică placid *Special Advisor*, și le-am luat în calcul. Nu o să vă trimit să contactați una din rețelele făcute de oamenii din Miami.

— Ah, bine! Și la ce vă gândiți atunci?

Cei doi schimbară o privire lungă, apoi Philip Radnor își reglă vocea și începu:

— Iată. Agenția are o stație în Cuba. Numără cincizeci de americani dintre care cincisprezece sunt de la noi. Doar că nu pot face mare lucru, decât să contacteze disidenții pentru a le susține moralul și a-i agasa pe cubanezi. Orice activitate clandestină este imposibilă. În plus, aproape trei sute de cubanezi lucrează în localul nostru! Inutil să vă mai spun că *toți*

lucrează pentru Serviciile cubaneze. Deci, Lee Dickson, șeful stației, merge la cocktailuri și îi vizitează pe disidenți, și atât.

— Credeam că lucrează cu sursa lui, „Iglesia".

— În afara Cubei. Cum este vorba de un caz excepțional, folosesc o cutie poștală.

— Încurajator! aprecie Malko. Care este deci ideea?

Philip Radnor scoase din servietă un dosar mov subțire și îl deschise.

— De aproape cinci ani, pregătim acest moment, reluă el. Suntem convinși că singurul mod de a „recupera" tranziția politică este de a trata cu anumite elemente din armată. Ați auzit de generalul Ochoa?

— Da, confirmă Malko, a fost împușcat pentru o acuzație de droguri. Era un erou al armatei cubaneze.

— Arnaldo Ochoa a fost împușcat pe 13 iulie 1989, precizează Philip Radnor. Era nevinovat în privința traficului de droguri. Din ordinul expres al lui Fidel Castro a luat legătura cu Pablo Escobar, șeful cartelului de la Medelin. Pentru a-l compromite.

— De ce? Era unul dintre cei mai buni ofițeri ai armatei cubaneze, obiectă Malko.

Philip Radnor zâmbi.

— Fidel Castro are multe defecte, dar este un tip prudent. Arnaldo Ochoa revenise din „misiunea internațională" din Angola, Etiopia și Nicaragua cu idei subversive după părerea lui Lider Maximo. Dorea ca regimul să se deschidă spre exterior. Era cam ca Gorbaciov. Fidel a reacționat cum ar fi făcut-o Stalin. L-a împușcat: Ochoa era prea popular...

— Raul Castro, care este ministrul Apărării, a epurat apoi armata cubaneză, completă Frank Capistrano.

Malko bău din cafeaua rece.

— Deci, problema s-a rezolvat, concluzionă el. Castro poate muri liniștit.

— Nu chiar, corectă Philip Radnor, fiindcă mai sunt copiii lui Ochoa...

— Copiii lui Ochoa? Avea copii? întrebă Malko, surprins.

Americanul zâmbi.

— Nu, dar mulți ofițeri din armata cubaneză aveau un mare respect pentru el. Și soldații. Și acum detestă regimul lui Castro. Șeful Statului Major, generalul Albano Lopez Muera, continuă să îl respecte pe Ochoa și merge periodic la

mormântul lui din cimitirul Colon. Ofițerilor din unitățile de elicoptere, dacă le oferim posibilitatea, vor acționa.

Malko îi aruncă o privire sceptică.

— Cum ați aflat toate acestea? Aveți un glob de cristal? Mi-ați spus chiar dumneavoastră că stația de la Havana nu prea lucrează.

Philip Radnor schimbă o privire cu Frank Capistrano și zise:

— Am „contactat" un ofițer al armatei cubaneze când era atașat militar. Acum are gradul de general. Conduce un centru de antrenament echipat cu elicoptere MI-8 și MI-18.

Malko realiză brusc că era pe o pistă alunecoasă.

— Care este cu adevărat ideea voastră? îl întrebă el pe Philip Radnor.

Frank Capistrano răspunse.

— Este foarte simplu: imediat ce moare Fidel, cred că un grup de ofițeri poate neutraliza Serviciile de securitate ale lui Raul Castro și prelua comanda. Cubanezii se vor ralia cu orice mișcare, mai ales dacă sunt tot cubanezi.

— Este un pariu periculos... remarcă Malko.

— În acest gen de cazuri nu este sigur sută la sută, dar nu vom mai găsi o asemenea ocazie. Cred că ofițerii pot reacționa rapid. În plus, vor să răzbune moartea generalului Ochoa.

— O.K., aprobă Malko, făcând pe prostul. Deci, stația de la Havana îi va „activa".

Tăcerea lungă care urmă îi demonstră că era pe calea greșită. În cele din urmă, Frank Capistrano îl chemă pe șeful de sală și comandă încă o sticlă de Defender, înainte de a-l fixa pe Malko cu o privire prefăcută de nevinovat.

— Malko, zise el, nu vreau neapărat să amestec oamenii de la stația din Havana în acest caz. Sunt prea multe riscuri. Vor fi utilizați doar pentru a organiza o diversiune cu disidenții. În așa fel încât Serviciile cubaneze să creadă că acționăm pe această latură. Am nevoie de cineva care are curaj să activeze această rețea militară. Trebuie unul care să le inspire încredere. Nu un birocrat obscur, sub acoperire diplomatică, și care nu riscă decât să fie expulzat. Se vor alia cu cineva care își asumă aceleași riscuri ca și ei: să fie executat.

— Mulțumesc de încredere, zise Malko. Dar știți bine că este imposibil: voi fi arestat imediat ce ajung în Havana. Fotografia mea trebuie să fie afișată în toate sediile Securității.

Frank Capistrano și Philip Radnor schimbară o privire iar directorul departamentului „Cuba" din CIA scoase din servietă un plic și îl deschise. Conținea un pașaport canadian.

— Vă numiți Walter Zimmer, anunță americanul. Acest pașaport este „viabil".

Frank Capistrano scoase și el un plic din haină și îl împinse spre Malko. Acesta îl deschise. Descoperi un cec la Banca Manhattan. Era pe numele lui iar suma fusese lăsată liberă.

Capitolul IV

Malko privi cecul în alb, pașaportul canadian și scutură din cap.

— Frank, zise el, sunteți nebun sau vreți să scăpați de mine. Dacă cubanezii mă prind, mă împușcă și nimeni nu va putea face nimic. Știți.

— Știu, recunoscu Consilierul Special de la Casa Albă. Dar *nu* vă vor prinde. Am prevăzut *totul*. Este o misiune de foarte mare risc, dar sunt obligat să vă cer să acceptați. Veți schimba cursul istoriei. Avem o ocazie unică de a ne răzbuna pe Castro care își bate joc de noi de aproape o jumătate de secol. Și de a elibera poporul cubanez.

Malko nu se putu abține să nu râdă.

— Frank, doar nu sunteți la un miting anticastrist. Genul de operațiune pe care îl plănuiți are toate șansele să eșueze. Singura metodă pentru a elibera Cuba ar fi un atac oficial, cu mijloace militare, ca în Irak...

— În Ucraina, nu am trimis trupe! pledă Consilierul Special al Casei Albe, și a mers de minune. Sunt ani de când ne pregătim pentru eventuala dispariție a lui Castro. Avem nevoie de dumneavoastră.

— Atunci nu aveți o echipă importantă la stația din Havana, mii de emigranți anticastriști care nu visează decât să îl răstoarne pe Castro și numeroase mijloace materiale nelimitate, obiectă Malko.

Frank Capistrano nu dezarmă.

— Mă așteptam la reacția dumneavoastră, recunoscu el. Lăsați-mă să vă explic planul *meu*. Amicul nostru, generalul cubanez, este sincer: nu vrea bani, ci doar să îi elibereze pe cubanezi de regimul Castro. Treaba dumneavoastră constă în

a-l aborda mai întâi și a-i comunica starea de sănătate a lui Castro...

— Nu o știe?

— Nu știu nimic, mărturisi Frank Capistrano, dar este foarte posibil. Doar câțiva apropiați trebuie să fie la curent. Avem puțin timp pentru a acționa. Odată ce Raul Castro va declanșa planul Alba, va fi mult mai dificil.

— Ce este asta?

— Planul destinat să preia puterea oficial, din care nu cunoaștem toate detaliile.

— Deci, îl întrerupse Malko, îl contactez pe generalul cubanez și îi anunț moartea lui Castro. Apoi...

— Doar când acesta va fi mort... corectă imediat Philip Radnor. Lee Dickson vă va anunța, printr-un mijloc pe care îl conveniți. Dacă acceptați, veți primi o scrisoare semnată de George W. Bush care îl încurajează în proiectul său. Ceea ce vă va oferi mai multă credibilitate.

— Este o lovitură de stat militară, remarcă Malko, un *golpe* cum se zice în spaniolă.

— Cam așa ceva, recunoscu Frank Capistrano. Și noi suntem gata să o sprijinim.

— Cum?

— Paralizând electronic comunicațiile armatei cubaneze și organelor de securitate.

— Cum se numește generalul pe care contați în această operațiune?

— Generalul Anibal Guevara, fost combatant în Angola și Etiopia.

— Și unde îl voi găsi?

— Există o cutie poștală la cimitirul Colon, la Havana, explică Philip Radnor. Este suficient să lăsați un buchet de flori pe un anumit mormânt și să reveniți a doua zi. Vă vor contacta. Vă pun la dispoziție toate detaliile. Apoi, vă veți organiza la fața locului.

Malko nu își ascunse scepticismul.

— Nu credeți că ar fi mai bine dacă omul vostru de la Havana ar face treaba asta? Sau vreun cubanez reinfiltrat.

Frank Capistrano scoase un oftat trist.

— Malko, generalul își riscă pielea. *Niciodată* nu va accepta să se întâlnească cu ofițerul nostru. Se știe că este foarte bine

urmărit. Iar cubanezii anticastriști din Miami sunt atât de infiltrați de agenți castriști... Din contră, Anibal Guevara va ști că noi îi dorim succesul. Și că suntem gata să îl ajutăm.

— Cum?

— Este o întrebare cam prematură.

— În cazul în care voi fi prins și torturat? ironiză Malko. Vreți să fiți precauți...

Cei doi americani nu răspunseră nimic. Glume de prost gust. Frank Capistrano continuă:

— Șansa dumneavoastră este să ajungeți la Havana *total* virgin. Un turist canadian care vine să se bucure de soare. Să vadă câțiva amici.

— Cine ar trebui să fiu?

— Un agent de bursă din Toronto. Divorțat. Ați mai fost deja în Cuba de două ori, ca turist. Acum șapte și trei ani. Varadero, Cayo Largo și puțin prin Havana.

— Și vor verifica?

— Este adevărat. Am luat identitatea unui canadian veritabil și numărul lui de pașaport.

— El știe?

— Nu. Este în închisoare pentru escrocherie. Deci, pașaportul dumneavoastră este perfect în regulă, chiar și pentru autoritățile canadiene. Veți ajunge la Havana, vă veți instala la *Nacional*. Rezervarea se va face de la Toronto. Veți merge să vă vedeți cu câțiva amici pe care Walter Zimmer i-a mai întâlnit, vă va oferi o acoperire excelentă. Dacă agățați câteva cubaneze ar fi perfect. Iar în ce privește misiunea, va fi suficient să faceți un drum pe la cimitirul Colon, pentru a organiza contactul cu generalul Guevara.

— Auzindu-vă, concluzionă Malko, este ca o plimbare de sănătate. Ultima dată când am fost în Cuba, mă numeam Mark Linz și eram *tot* un turist anonim, sublinie Malko. La trei zile după sosirea mea, Serviciile cubaneze știau deja cine sunt.

Philip Radnor coborî privirea, încurcat.

— Este adevărat, recunoscu el, rețeaua noastră cubaneză a fost penetrată. De această dată, nu veți fi în legătură cu nimeni. Cu excepția generalului Anibal Guevara.

Frank Capistrano completă:

— Dosarul pe numele Mark Linz trebuie să fie arhivat de mult timp... Veți lua viză la intrare fără să dați fotografii. În plus,

dacă introduc în calculator numele de Walter Zimmer, vor vedea ca a mai venit deja ca turist, fără probleme. Mulți canadieni vizitează Cuba. Șejurul dumneavoastră nu va trebui să depășească câteva zile...

— Apropo, întrebă Malko, cum voi afla dacă Fidel Castro a murit? Dacă moare...

Philip Radnor răspunse imediat:

— Lee Dickson continuă să exploateze sursa „Iglesia". El vă va anunța, printr-o cutie poștală de la hotel *Nacional*. În toaletele de la subsol, chiar în fața piscinei. În a treia cabină de WC pe dreapta, cum intri, va fi o pastilă transparentă lipită pe tocul ușii deasupra. Este suficient să băgați mâna deasupra. Este un loc unde nimeni nu se va mira să vă vadă.

Furios pe el însuși, Malko realiză că tocmai memora aceste detalii operaționale. Ca și cum acceptase deja...

— Și dacă acest plan magnific va întâmpina probleme? obiectă el. Dacă cubanezii vor descoperi cine sunt. Plec înot?

— Totul este prevăzut, afirmă placid Philip Radnor. Printre oamenii pe care îi veți contacta, este un reprezentant al unei companii petroliere britanice, care le face mari servicii cubanezilor. Lucrează cu noi. El va asigura retragerea dumneavoastră, în caz de problemă. Are o șalupă Bertrand, în portul Hemingway, și merge periodic la pescuit în golful Havana. A făcut mari servicii cubanezilor și este lăsat în pace. Va trebui să mergeți cu el pe mare *înainte*. Dacă aveți nevoie să fiți scos, va fi suficient să vă îmbarcați pentru o partidă de pescuit. Limita apelor teritoriale ale Cubei este de douăsprezece mile. Adică douăzeci de minute pe mare, cu vasul lui. Va trimite un semnal prin GPS pentru ca Garda de Coastă să se poziționeze la limita apelor internaționale. Până ce un patrulator cubanez să se lanseze în urmărirea dumneavoastră, veți fi la Miami...

— Ultima mea retragere din Cuba a fost *tot* pe mare, reaminti Malko. Nu am o amintire prea plăcută...

— Acum, este diferit, afirmă Philip Radnor. Portul Hemingway este la douăzeci de minute de *Nacional*...

Se lăsă liniștea. Șeful de sală dormea în picioare. Frank Capistrano se uită la enormul lui ceas Breitling și oftă:

— Trebuie să plec! Ce ziceți de un mic dejun la biroul meu, la ora opt? Îmi veți da răspunsul.

* * *

Malko, uimit și încurcat, se duse la barul *Willard* unde medită asupra dilemei. Nu îi era foame. Era prea încordat. Își riscase deja viața, dar nu în acest mod. Scoase din buzunar cecul dat de Frank Capistrano și îl privi gânditor. Era prima dată când se utiliza acest procedeu cu el.

— Malko!

Tresări și se întoarse. O blondă cu coc îl privea zâmbind, însoțită de un bărbat cu tâmplele grizonate care abia îi ajungea la umăr. Îi trebui câteva secunde ca să o recunoască după ochii ei ca de cobalt. Fedora Kulak: fost locotenent KGB, antrenată la *Spetnatz*, secretara generalului sovietic Evgheni Polyakov, alesese libertatea alături de șeful ei în urmă cu opt ani, aducând în Vest documente ultrasecrete. Ultima dată când Malko o văzuse, zăcea pe un pat de spital, în Virginia, după ce primise un glonț în spate de la un agent al KGB. Grație constituției robuste, scăpase.

Malko coborî de pe taburet și îi sărută mâna.

Era la fel de strălucitoare: bustul mulat într-un cașmir negru, abdomenul plat, o fustă scurtă din piele, ciorapi negri, un palton de piele cu vizon. Și acea privire extraordinară.

— Îți prezint pe soțul meu, făcu ea, senatorul James Stone. James, Malko este un luptător pentru o cauză dreaptă...

Senatorul Stone păru bucuros să îl cunoască pe Malko.

— Sunteți liber pentru a lua masa? întrebă el.

— Da, cred, dar nu aș vrea să vă deranjez...

— Deloc! insistă Fedora. James pleacă peste puțin timp în Tallahassee, unde are o întâlnire mâine. Adoră poveștile de spionaj.

Se instalară la o masă iar soțul Fedorei Kulak comandă pentru început un Defender dublu cu gheață.

Ea ridică paharul:

— Pentru reîntâlnirea noastră! Sănătate!

Senzualitatea gurii ei contrasta cu strălucirea minerală a ochilor de cobalt. Sub masă, vârful pantofului ei îl atinse tacticos pe Malko între picioare.

* * *

Malko tocmai își desfăcea cravata când un ciocănit lejer se auzi la ușa camerei, la etajul opt al hotelului *Willard.* Cina fusese scurtă, udată în final cu șampanie. Senatorul bea ca un nesătul. Malko o lăsase pe Fedora să își însoțească soțul la tren. Ea îi promisese că îl va suna când va ajunge prin Europa.

Fedora Kulak stătea în cadrul ușii, cu un zâmbet pofticios pe buzele groase. Fără nici un cuvânt, înaintă, închise ușa și se lipi cu tot corpul de Malko. El puse mâna pe șoldul ei și simți o jartea, ceea ce îi spori și mai mult excitarea.

— Am trecut pe acasă să mă schimb, șopti Fedora, nu bănuiam că te voi întâlni azi...

În puține secunde, Malko uitase de dilema lui cu Cuba. Simți vârful unei limbi calde insinuându-se în urechea lui și vocea dulce a femeii murmurând în rusă:

— Te vreau!

El o contemplă câteva secunde, admirând coapsele ei pline, abdomenul plat, apoi ea îl trase cu forța unui bărbat.

— Dumnezeule! Ce mai aștepți!

El se înfipse în ea dintr-o mișcare.

* * *

— Ești fericită?

Fedora ridică din umeri.

— Mă cam plictisesc. Speram că CIA mă va pune la treabă, dar le-a fost teamă că am păstrat unele legături acolo. Este ridicol.

Malko rămase tăcut un moment. Nu se gândise la început decât la o aventură plăcută când o întâlnise pe Fedora Kulak, apoi o altă idee îi veni în minte.

— Știi Cuba? întrebă el.

Ea râse.

— Nu. De ce?

—Ți-ar plăcea să mergi acolo? Cu mine?

Ea se aplecă și îl sărută.

— Nu te știam așa de romantic. Vrei să facem un voiaj de nuntă?

— Nu chiar, recunoscu Malko.

Când termină relatarea, Fedora îl privi serioasă.

— Nu ne cunoaștem de prea mult timp, făcu ea, atât de mândră sunt că îmi propui așa ceva. Cred că trebuie să accepți propunerea lor. Și să primești mulți bani. În această țară, cu cât ești mai scump, cu atât ești mai respectat. Evident, este periculos, dar dacă refuzi, calci pe orgoliul *tău*. Ești făcut pentru așa ceva. Bineînțeles, într-o zi, îți vei pierde aceste abilități, dar... nimic.

— Tu vei veni?

Fedora Kulak zâmbi.

— Pentru un milion de dolari, desigur. Dacă vrei adevărul, voi veni și pe gratis! Să stau câteva zile sub soarele Caraibelor și să fac baie într-o mare caldă cu tine... Dar nu vreau să fiu luată de proastă de amicii tăi. Cere-le cinci milioane de dolari. Îți vor săruta și mâinile.

Malko își zise că, singur, nu ar fi îndrăznit să meargă în Cuba. Cineva ca Fedora putea fi de un prețios ajutor la Havana. Era o tipă feroce, sub aparența ultrafeminină.

— Bine, concluzionă el. Îi voi face lui Frank Capistrano o ofertă pe care nu va putea să o refuze.

* * *

— Îmi amintesc de această femeie, făcu gânditor Frank Capistrano. Este o dură. Poate că este o idee bună. Este suficient să îi dăm un pașaport canadian cu numele ei. Tehnicienii se vor ocupa de asta. Iar restul?

Malko scoase cecul dat în ajun și îl puse pe masă. Frank Capistrano coborî privirea și nici nu clipi văzând suma: cinci milioane de dolari. Vizibil ușurat, întinse mâna lui Malko.

— Batem palma, făcu el simplu. Bănuiam că o să acceptați. Și știu că *totul* se va petrece cu bine.

— Bine sau rău, concluzionă Malko, soarta va decide.

— O.K., zise Consilierul Special, unde este această Fedora Kulak?

— La *Willard*. A rămas să se odihnească.

— O să vă trimitem o mașină pe la prânz care vă va duce la Langley pentru ședința finală. Nu trebuie să pierdem timpul.

— Aveți noutăți despre Fidel Castro?

— Nu s-a arătat încă în public, deci trebuie să fie în aceeași stare. Nu știu dacă Lee Dickson l-a mai contactat pe „Iglesia".

Se uită la ceas și oftă.

— O să îi anunț vestea Președintelui. Își face destule griji. Dacă, în același mandat, îl va dovedi și pe Saddam Hussein și pe Fidel Castro, va intra în istorie.

Capitolul V

În fața gardului care înconjura imobilul gri de șase etaje care adăpostea Secția comercială americană, o metisă care nu avea mai mult de doisprezece ani, cu sânii ascuțiți sub corsajul alb, fundul bombat sub fustiță, vocifera cu o voce infantilă:

— Domnilor imperialiști, nu ne este frică de voi!

În spatele ei, corul de manifestanți adunați în parcare scanda refrenul: „Vom învinge. Patria sau moartea".

Soldații armatei cubaneze, postați la fiecare zece metri în jurul acestui bastion al imperialismului yankeu, transpirând ca niște animale în uniformele lor verzi, nu dădeau nici o atenție acestor manifestații „spontane" și repetate.

Miguel Barreiro trebui să încetinească, fiindcă o parte din manifestanți ocupau șoseaua Malecon, care mărginea Atlanticul de-a lungul cartierului Vedado din Havana. Un soldat, plictisit, împinse câțiva manifestanți pentru ca Mercedes-ul să își continue drumul.

Miguel Barreiro scăpă de aglomerație și acceleră, tresărind când un motociclist în albastru, cască și ghete din piele neagră, îl depăși.

Arhitectul spaniol întoarse puțin mai departe pe Rampa, o arteră importantă care ducea spre sud. Conducea cu gândul în altă parte. Din ajun, trăia în teroare. La opt dimineața, un polițist de la criminalistică în uniformă gri îi adusese o citație, pentru a doua zi la ora nouă, la centrul de interogatoriu de pe strada 100, la Boyeros. În timp ce mergea în traficul aglomerat, Miguel Barreiro își reprima o furioasă dorință de a se întoarce și a porni spre aeroport.

Știind că era imposibil.

De la mărturisirea lui Carlito, acționase calm, așteptând până luni dimineață pentru a merge să declare dispariția Puegeot-ului său la poliția de cartier. Polițistul care primise declarația păruse puțin surprins: în Cuba, erau foarte puține furturi de mașini. În aceeași seară, Miguel cinase la *Le Chansonnier* și lăsase ultimele informații aduse de Carlito într-un plic etanș din plastic, ascuns în rezervorul de apă al toaletei, așa cum fusese prevăzut. Fără să spună nimic de problemele lui Carlito.

Mergând pe strada Independencia, încercă să se liniștească. Nu fusese convocat la sediul Securității Statului. Deci, nu era vorba decât de ceva de drept comun. Poliția criminală trata furturile și delictele legate de piața neagră.

Din prudență, înainte de a merge unde era citat, se duse să vadă unul din șantiere.

În fine, ajunse la un portal mare, deschis. Unul din paznici se apropie și el îi arătă citația.

— A treia clădire pe dreapta, anunță polițistul, indiferent, notând numărul Mercedes-ului.

Miguel Barreiro parcă la umbra unui enorm copac și coborî. Picioarele îi tremurau.

Se trezi pe o bancă de lemn, singur în camera mică, după ce așteptase alături de alți „citați" cu care nu schimbase nici un cuvânt. Nimeni nu avea încredere în nimeni iar polițiștii de la Contraspionaj erau peste tot, sub diverse acoperiri.

O căldură sufocantă domnea în biroul în care trona o fotografie uriașă a lui Fidel Castro. Ventilatorul de pe tavan era stricat.

Ușa se deschise atât de brusc încât pulsul lui Miguel Barreiro sări la două sute... Se ridică, privind cu stupefacție o metisă mult mai înaltă ca el, cu părul prins la spate, o bluză albastru opac și fustă deasupra genunchilor, cu un dosar albastru în mână. Severă, dar atrăgătoare, cu gura ei rujată, îl abordă, ostilă.

— Senior Barreiro, sunt interogatorul de prima clasă Caridad Valdes. Documentele, vă rog.

Ca străin, arhitectul nu avea dreptul la titlul de tovarăș, rezervat cubanezilor. Caridad Valdes răsfoi îndelung pașaportul, îl înapoie lui Miguel Barreiro, luă citația, o băgă în dosar, ocoli biroul și se așeză, deschizând apoi dosarul în care

arhitectul observă cu strângere de inimă mai multe fotografii ale mașinii sale... Deschise gura, dar femeia polițist vorbi prima, pe un ton grav:

— Senior Barreiro, este un caz foarte grav...

Miguel Barreiro simți cum îi dispare sângele din obraji. Dacă nu ar fi fost așezat, ar fi căzut. Reuși să întrebe cu o voce sugrumată:

— Mi-ați găsit mașina furată?

— Da.

Ea nu zise mai mult, lăsându-l să fiarbă de spaimă. Cineva întredeschise ușa, închizând-o la loc. Interogatoarea întrebă apoi cu o voce egală:

— Ați declarat că nu știți cine v-a furat-o din parcarea din apropiere, pe strada 84?

— Da, da, bâigui arhitectul. Este adevărat.

— Bine, continuă interogatoarea. Unul din anchetatorii noștri a găsit un martor care l-a văzut pe hoț luând mașina dumneavoastră.

— Ah, da?

Cămașa i se lipea pe spate. Nemiloasă, metisa continuă:

— Era vorba de un bărbat tânăr, care ieșea din casa dumneavoastră, senior Barreiro. Pe la ora opt dimineața, duminică; paznicul tocmai pleca.

Inima arhitectului aproape că se opri. Avea câteva secunde să facă o alegere.

— Ah, da! Era un prieten care petrecuse noaptea la mine. Dar nu...

— Numele lui?

— Carlito, ah... Carlos.

— Asta e tot?

— Da. Nu îi știu numele de familie.

Aici, spunea adevărul. Nu îl întrebase niciodată pe Carlito.

— Îl cunoașteți bine?

Miguel Barreiro privi la dosarul gros. Știau totul, ca de fiecare dată. Cu un zâmbet umil, recunoscu:

— L-am întâlnit la o petrecere, acum ceva timp, și ne-am plăcut. Apoi, l-am invitat la mine pentru a bea un rom.

— Ce fel de petrecere, senior Barreiro?

Arhitectul transpira dar nu numai din cauza căldurii... Se forță să zâmbească.

— O petrecere în parcul Lenin.

Interogatoarea rămase tăcută un timp, privind la Miguel Barreiro cu un dezgust nedisimulat. Apoi scoase trei fotografii pe birou, întrebând cu voce neutră:

— Vă recunoașteți mașina?

Era Peugeot-ul, cu portierele deschise. În plan secund se vedea o mașină albă cu inscripția Poliția Criminalîstă. Dar privirea lui Miguel Barreiro rămase în prim plan. În față, se distingeau două corpuri întinse pe șosea, cu fața la pământ. Unul din ele strângea încă în mâna dreaptă un pistolet. Ceafa le fusese tăiată, probabil cu maceta.

Mut de oroare, Miguel Barreiro ridică ochii spre interogatoare, incapabil să pronunțe un cuvânt. Ea preciză calm:

— Sunt trupurile tovarășilor Vladimiro Fernandez și Fernando Martin, asasinați mișelește de ocupanții acestui vehicul. Sunt obligată să vă consider complice, atât timp cât nu voi avea proba absolută că acest vehicul v-a fost furat.

Cuvintele loveau în creierul lui Miguel Barreiro ca niște ciocane. Însemna plutonul de execuție. I se părea imposibil ca un membru al gărzii personale a lui Fidel Castro să se poată deda la asemenea crime, dar înțelese că își săpa mormântul. Putea rămâne închis săptămâni sau luni de zile.

Blestemându-l pe Carlito, protestă cu o voce sfârșită:

— Este înfricoșător! Nu înțeleg! Acest tânăr a furat cheile. Le țineam la intrarea în casă...

Se descompunea sub privirea nemiloasă a interogatoarei și înțelese brusc că trebuia să găsească o ieșire. Ridicându-se, reuși să articuleze cu o voce aproape normală:

— Tovarășă! Este adevărat, recunosc că am mințit! Credeam că este vorba de un caz fără gravitate. Acest tânăr mi-a cerut să-i împrumut mașina pentru a merge să își viziteze familia la Camaguey. Când m-am întors din călătorie, am văzut că nu mi-a adus-o... Am crezut că a rămas în pană fiindcă este veche. Nu aveam nici un mijloc de a afla. Și, cum nu aveam nici o veste, am declarat furtul mașinii mele.

— Și pe el, nu l-ați mai revăzut, nu v-a telefonat?

— Nu, tovarășă. Aici, puteau verifica; telefonul său era evident sub ascultare, ca toate cele ale străinilor rezidenți în Cuba, dizidenți și mii de „suspecți".

Interogatoarea luă fotografiile și își înfipse privirea rece în cea a lui Miguel Barreiro.

— Știți unde este acest Carlito?

Miguel Barreiro scutură din cap, cu gura uscată.

— Nu, vă jur, tovarășă. Nu am știut niciodată unde locuiește. Dar ce s-a întâmplat? De ce acești doi polițiști au fost omorâți?

— Acest Carlito și cu un complice au furat o vacă și au omorât-o, explică ea. Apoi, au tăiat-o și au pus bucățile în această mașină, pentru a le vinde în localuri sau la traficanți. Delicte pentru care riscă cincisprezece ani de închisoare. Au fost opriți la intrarea în Havana de o patrulă a poliției speciale și i-au omorât pe acești doi tovarăși.

Uimit, Miguel Barreiro rămase mut. Ce nemernic, acest Carlito.

— Dacă puteam să vă ajut, zise el timid. Dar nu știu nimic de el...

Era aproape adevărat. Să spună de funcția lui Carlito nu făcea decât să agraveze cazul lui.

— Foarte bine, concluzionă interogatoarea, ridicându-se. Veți scrie toate acestea.

Ocoli biroul, punând în fața lui Miguel un pix și o foaie de hârtie. Apoi ieși și se auzi cum încuie ușa cu cheia. Probabil se ducea să ceară instrucțiuni de la superiorii săi. Miguel Barreiro se apucă să scrie, cu cămașa lipită de transpirație. Nu era prea aproape să își revadă vechea lui mașină Peugeot...

* * *

Caridad Valdes reapăru, cu o țigară în mână, și se așeză la birou. Luă apoi „confesiunea" lui Miguel Barreiro și o citi atent. După aceea, puse foile pe birou și întrebă:

— Nu ați uitat nimic, senior Barreiro?

Mirosea a capcană. Ar fi trebuit să adauge ce mai știa despre Carlito, dar tăcu.

— Nu, nu cred... Dar dacă îmi amintesc...

Caridad Valdes luă foile semnate, le aranjă atent în dosar, trase un fum din țigară și îl privi pe Miguel Barreiro.

— Senior Barreiro, nu ați spus nimic de călătoriile dumneavoastră în insulele Cayman, reluă ea.

Miguel Barreiro fu gata să cadă de pe scaun. Fusese naiv să creadă că va scăpa doar cu atât. Reuși să articuleze:

— Nu credeam că... că are vreo legătură cu...

Interogatoarea îl întrerupse sec.

— Totul interesează Securitatea Statului. Ce faceți acolo?

Arhitectul se mai calmă puțin. Afacerile lui în insulele Cayman erau perfect legale, chiar și pentru cubanezi.

— Investesc! explică el. Am capitaluri în Spania și le plasez acolo. A fost un ciclon și numeroase case au fost distruse, dar proprietarii lor au fost despăgubiți de asigurări. Atunci, este o cale de a face afaceri bune.

Interogatoarea îl asculta trăgând din țigară. Brusc, ea zise:

— Ați câștigat mulți bani pe casa pe care ați cumpărat-o în North Sound?

Miguel Barreiro rămase mut de stupoare. Era o tranzacție complet particulară. Însemna că era supravegheat de Contraspionajul extern în insulele Cayman. Panica îl cuprinse.

Dacă știau de această vânzare, însemna că îl urmăreau. Și dacă îl urmăreau... Se revăzu servind masa la *Papagallo* cu Lee Dickson. Americanul era cunoscut obligatoriu de Serviciile cubaneze... Miguel Barreiro putea pretinde oricând că îl întâlnise pe american din întâmplare, fără să știe cu ce se ocupă.

Evident, dacă cubanezii aflau că se întâlnea cu un spion al CIA *și* cu un membru al gărzii apropiate a lui Fidel Castro, riscau să facă o apropiere foarte periculoasă.

— Ați câștigat mulți bani? repetă interogatoarea.

— Nu o să aflu decât mai târziu, am încă de făcut lucrări, explică arhitectul cu un zâmbet jenat, întrebându-se de ce îl întreba, dacă tot nu o interesa răspunsul.

Se lăsă liniștea. Arhitectul aștepta următoarea salvă, cu capul între umeri.

— Foarte bine, concluzionă Caridad Valdes ridicându-se. Veți fi citat când criminalul va fi arestat, pentru o confruntare. Bineînțeles, vehiculul dumneavoastră este confiscat până la finalul procesului și veți fi desigur amendat pentru participarea la o activitate ilegală de trafic.

— Bineînțeles! completă Miguel Barreiro, luptându-se să nu fugă spre ușă.

Se despărțiră în hol, fără nici un salut. După doi metri cubaneza se întoarse.

— Dacă vă amintiți ceva, contactați Comitetul de Apărare a Revoluției din cartierul dumneavoastră! zise ea. Cuba vă oferă ospitalitate, trebuie să vă comportați bine.

De ce mai întrebase atunci de afacerea imobiliară? Era un mesaj. Ce știau ei despre călătoriile lui? Îl blestemă pe Lee Dickson, pe americani și pe CIA. Pentru o mică satisfacere a orgoliului, se băgase în ceva riscant... Așezat în mașină, tremura atât de tare încât scăpă cheile pe jos.

Recunoscând că, oricum, l-ar fi agățat pe frumosul de Carlito, chiar dacă nu voia CIA. Brusc, se gândi la Dalia. Risca să o găsească și pe ea. Era un martor care putea afirma că îl revăzuse pe Carlito... Ca un zombie, opri la poartă, arătă citația ștampilată santinelei și ieși în strada 100.

Abia mai departe, la semafor, reperă mica Suzuki roșie pe care era un tip în tricou care tocmai forțase un semafor pentru a nu îi pierde urma.

De acum, toate gesturile și mișcările lui erau urmărite.

Nici vorbă să comită cea mai mică imprudență. Adio CIA și Lee Dickson.

Capitolul VI

„Drum bun!"

Sloganul cu litere enorme se etala pe marginea bulevardului Rancho Boyeras, chiar la ieşirea din aeroportul Jose Marti, subliniind un portret din profil al lui Fidel Castro zâmbind. Ca şi cum nefericiţii cubanezi, asupriţi de maşinăria totalitară castristă, puteau crede într-un miracol.

Malko, instalat în „turistaxi" Mercedes, privea peisajul defilând. Cuba nu părea deloc schimbată de la ultima lui venire.

Pe şoseaua desfundată ca după un cutremur, se târau anticele maşini americane, vopsite de douăzeci de ori, lăsând în urma lor valuri de fum negru.

Malko începea să se destindă.

Trecerea pe la serviciul Imigrări îi provocase câteva descărcări serioase de adrenalină. Cu viza lui turistică cumpărată cu douăzeci de dolari la sosire, îşi prezentase paşaportul canadian cu numele de Walter Zimmer, rugându-se în gând. Poliţistul îl ştampilase şi i-l înapoiase fără nici un cuvânt. Vama, apoi, nu era decât o formalitate. Fedora Kulak sosea a doua zi dimineaţă, tot din Toronto, cu o rezervare la *Habana Libre*. Trebuiau să se întâlnească „din întâmplare" pe terasa *Nacional*, şi să înceapă o „aventură". Malko nu ştia încă la ce îi putea fi de folos rusoaica, dar era o bună parteneră.

Şedinţa lor, la Langley, durase mai multe ore. Philip Radnor îi dăduse lui Malko carnetul lui Walter Zimmer, cu numele amicilor lui din Havana, telefoane, nume. Bineînţeles, Lee Dickson, anunţat de venirea sa, nu trebuia să aibă nici un contact fizic cu el. Malko, de când se instala la *Nacional*, trebuia să verifice dacă nu avea un mesaj în toaletele de la subsol, după metoda convenită. Apoi, să înceapă cu prudenţă

să-i contacteze pe cei prevăzuți, începând cu cei mai nevinovați.

Marita Díaz, o tânără cubaneză al cărui frate emigrase în Canada și care avea o galerie de picturi în Vieja Habana. George Wimont, proprietarul bărcii, pregătit să îl scoată eventual pe Malko din Cuba. Și, bineînțeles, generalul Anibal Guevara, omul care trebuia să preia puterea la moartea lui Castro.

Ajungea în centrul orașului, iar taxiul cobora pe Rampa și descoperi marea, în depărtare. Florida era chiar în față...

Ridicat pe un promontoriu stâncos, deasupra Malecon-ului, *Nacional*, abia întreținut, făcea impresie bună.

Malko ajunse într-o cameră spațioasă, cu vedere spre mare. Un turist printre mulți alții. Se duse apoi la subsol pentru a închiria o mașină de la Cubantour. O oră de demersuri. Ieșind din biroul de închirieri, se îndreptă spre toalete, la câțiva metri de acolo.

Închis în a treia cabină, trecu cu mâna peste tocul ușii, simțind imediat bucata de plastic. Cu unghia, o dezlipi și o puse în buzunar. Ajuns în cameră o examină. Erau câteva cifre: 880 5438 6PM 23.

Trebuia deci să apeleze un telefon public al cărui număr era 880 5438 la ora șase seara, pe 23 martie, pentru a da de Lee Dickson, șeful stației CIA. Mai avea trei ore.

Își luă costumul de baie și coborî, cumpărând în trecere de la recepționistă o cartelă telefonică, apoi se duse la piscină. Trebuia, în cazul în care era urmărit din pură rutină, să aibă atitudinea unui turist normal. Deci să agațe fete. Se întâlni cu una, superbă, în hol. O metisă însoțită de un tip cu părul grizonat, care îi aruncă o ocheadă fierbinte. Abia se instalase la piscină că ea apăru și se așeză pe șezlongul vecin. Angajă imediat o discuție în engleză.

— Tocmai ați sosit? întrebă ea.

— Da.

— De unde?

— Din Canada.

— Ah, sunt mulți canadieni în Cuba.

Ea îl privea cu o atitudine deschisă.

— Sunteți singură? întrebă Malko.

— Aproape! zâmbi ea. Prietenul meu a plecat mai devreme. Am fost cu el la Varadero.

Maiko profită de ocazie.

— Sunteți liberă să cinați în această seară?

— Cum să nu? Vreți să mergem pe o terasă? Știu una simpatică, *La Cocina de Lilian*, la Miramar.

— Perfect, zise Malko. La ora nouă în hol. Cum vă numiți?

— Beatriz.

El se ridică să plece.

— Foarte bine, Beatriz, pe diseară.

În Cuba, nu se trăia după stilul spaniol. De la ora șase seara, cubanezii invadau faleza din piatră din Malecon și se plimbau până târziu noaptea.

Îmbrăcat, se duse să își recupereze din parcare Skoda închiriată care nu afișa decât 84 000 de kilometri la bord. Direcția, Vieja Habana, la celălalt capăt al Malecon-ului. Semăna cu un oraș bombardat!

Depăși câteva mașini americane vechi transformate în taxi colectiv, pline de turiști care fotografiau spectacolul mizerabil. Parcă în fața muzeului Rhum Habana Club, unde la primul etaj se afla galeria de artă a Maritei Díaz. Contactul era o idee a CIA. Fratele ei trăia la Toronto și unul din prietenii lui, despre care nu știa că se află în legătură cu CIA, îi propusese să îi transmită o scrisoare surorii sale. Dacă aceasta era la fel de anticastristă ca fratele ei, putea să fie utilă. Malko intră în galerie: nu era nimeni! Tablouri moderne, fără interes, acopereau pereții.

Abia intră că o tânără apăru, cu ochelari de soare pe cap, zâmbitoare, senzuală, cu trupul mulat într-o rochie cu flori. Mică dar bine făcută.

— Căutați ceva?

Malko zâmbi.

— Da, pe o anume Marita Díaz.

— Eu sunt, făcu ea, surprinsă. De ce?

— Vin din Canada, explică Malko. Mă numesc Walter Zimmer și am o scrisoare pentru dumneavoastră, din partea fratelui dumneavoastră.

Tânăra cubaneză rămase nemișcată.

— Fratele meu! Îl cunoașteți?

— Nu direct, explică Malko, dar avem prieteni comuni. Iată scrisoarea care vă este destinată.

Ea o luă și îl trase pe Malko într-un mic birou, închizând imediat ușa. Băgă scrisoarea în geantă, jenată.

— Fratele meu este un opozant, explică ea. Am fost rușinată când a plecat în Miami. A dezertat! Eu, eu sunt o adevărată patriotă, am fost *pionier*, am călătorit în Libia, l-am întâlnit pe colonelul Khadafi. Nici nu știu dacă voi citi această scrisoare.

Malko își mască stupefacția. Dăduse peste un fan Fidel Castro. Nu avea decât să se retragă. Dar Marita Díaz nu își dădu seama.

— Este drăguț din partea dumneavoastră, zise ea, vreau să vă mulțumesc. Vreți să luați masa cu mine, mâine? Vă voi vorbi de țara mea. Este prima dumneavoastră vizită?

— Nu, nu, îmi place mult Cuba, afirmă Malko.

Tânăra radie imediat.

— Bine. La ce hotel stați?

— La *Nacional*.

— Vin să vă iau pe la prânz. În hol. Și dacă vă pot ajuta cu ceva...

Brusc, era mult mai călduroasă iar zâmbetul, aproape provocator.

După ce plecă de la ea, Malko străbătu străzile înguste din Vieja Habana, în mijlocul turiștilor.

Aruncă o privire la ceasul Brietling. Cinci fix. Curând, va avea primul contact serios.

* * *

La șase fix, Malko formă numărul 880 5438, de la un telefon din holul *Nacional*. Considerase că cel mai bine era să sune de față cu eventuali urmăritori. Răspunse imediat și o voce de bărbat întrebă:

— Walter?

— Da.

— Unde sunteți?

— La *Nacional*, în hol. Sunt oameni în jurul meu, dar este bine. Care sunt veștile?

— Bune, făcu Lee Dickson. Am informații de când m-am întors. Stare staționară, puteți merge la contact.

— Când veți mai primi vești?

— Peste patruzeci și opt de ore. Mergeți mâine dimineață la cimitirul Colon, continuă americanul. Pe aleea B, găsiți mormântul 47654. Este anonim. La intrarea în cimitir, este un mic butic, cumpărați două buchete de flori. Unul pe care îl puneți unde doriți dumneavoastră iar celălalt îl depuneți pe acest mormânt.

— Este tot?

— Reveniți a doua zi și întrebați de Joachim. Este unul din angajații cimitirului. Întrebați unde este mormântul *El Grande General*. El vă va arăta drumul.

— Este sigur?

— După „subiectul principal", absolut. Vă voi lăsa o nouă întâlnire telefonică în același loc. Aveți grijă.

După ce închise, Malko luă mașina și coborî până în Miramar. Avea nevoie să se refamiliarizeze cu Cuba.

* * *

Lee Dickson, după ce închise, intră în micul supermarket din Primera Avenida unde își făceau toți rezidenții străini cumpărăturile. Se găsea alcool, carne canadiană, pahare și alte produse de negăsit în magazinele din Havana. Știa că este supravegheat, că urmăritorii săi vor anunța că a telefonat de la o cabină. Dar o făcea adesea, pentru nimic, pentru a-i obișnui. După ce cumpără sticla de Defender și două șampanii Taittinger, se întoarse la mașina lui cu numere diplomatice și se îndreptă spre casă, la Siboney, la vest de Miramar. Coborând pe Quinta, reperă în trei rânduri polițiști care notau cu grijă pe un carnețel numărul mașinii sale... Cubanezii îi urmăreau mișcările metru cu metru.

Chiar înainte de a ajunge pe strada 150 observă o Lada oprită pe marginea trotuarului. Supravegherea statică. Abia ajuns, luă sticla de Defender, umplu un pahar și se instală pe marginea piscinei, în compania celor două pisici. Nici măcar alcoolul nu îi calmă neliniștea. Acum că legătura cu generalul Anibal Guevara era stabilită, trebuia neapărat să urmărească în timp real starea de sănătate a lui Fidel Castro.

Fiecare zi care trecea dădea mai mult consistență informației sale. Lider Maximo părea că s-a evaporat din Cuba. *Granma*, singurul cotidian autorizat, nu vorbea nimic. Lee Dickson credea în informația comunicată de „Iglesia". Problema era că nu îl putea contacta direct pe arhitectul spaniol. Putea doar să aștepte mesajele depuse în cutia poștală de la terasa *Le Chansonnier*, rugându-se să nu aștepte prea mult. Avea transpirații reci gândindu-se la o ruptură a acestui contact esențial... Nu avea cum să mai controleze situația. Pentru a-și calma neliniștea, își turnă din nou Defender. Pentru moment, Securitatea cubaneză părea să nu bănuiască nimic. Malko sosise fără probleme.

* * *

Generalul Francisco Cienfuegos, șeful Direcției Generale de Contraspionaj, secția principală a DGSE, unul din oamenii cei mai temuți în Cuba, îi zise colaboratoarei lui, Isabel Jovellar:

— Am retras dosarul arhitectului spaniol Miguel Barreiro de la Poliția criminalistică. Te vei ocupa de el.

— Foarte bine, aprobă Isabel Jovellar. Este un homosexual, nu?

— Da.

— Nu îmi plac prea mult homosexualii. Anumiți.

Modestă, ea avea un scuter Suzuki cu care se deplasa, pentru a nu atrage atenția. În plus, Isabel Jovellar era neagră ca antracitul, ceea ce elimina orice bănuială: foarte puțini negri lucrau în organele de securitate.

— Mai am o treabă pentru tine, zise generalul. Mai dificilă.

— Voi face tot ce pot, îl asigură Isabel Jovellar.

— Păpușă! făcu tandru generalul. Ce m-aș face fără tine... Hai, mișcă puțin, simt că vine.

Docilă, Isabel Jovellar, așezată călare peste genunchii șefului ei, cu fusta ridicată pe șolduri, chilotul căzut la glezne, se ridică, lăsând să iasă din ea sexul bărbatului. Apoi, generalul o prinse cu mâinile de coapse, înfigând-o din nou. Ea avu impresia că sexul masiv al amantului ei îi ajungea până în stomac.

— Armăsarul meu, ce puternic ești! gemu ea.

Tânăra negresă nu simula plăcerea. Generalul Cienfuegos era dotat ca un armăsar și aceste întâlniri semiclandestine îl excitau prodigios.

Cu un răcnet sălbatic, amantul ei se eliberă în ea, rămânând înfipt, iar liniștea se lăsă în birou. Apoi, Isabel se smulse din mădularul înfipt în abdomenul ei, îl sărută tandru și se duse spre toaletă, lăsându-l pe general să se aranjeze. Când se întoarse, el își aprinse un Cohiba gros și citea un dosar.

— Păpușă, ți-am spus mai devreme de o treabă. Am motive să cred că imperialiștii vor încerca să infiltreze, dacă nu au și făcut-o, unul din agenții lor la Havana. Pentru o misiune foarte importantă.

— Ai elementele de identificare? întrebă imediat Isabel Jovellar.

— Nu, recunoscu generalul. Ți-am spus că este o misiune *foarte* dificilă. Dar am o idee... Iată lista tuturor bărbaților veniți de la începutul săptămânii ca turiști sau afaceriști. Sunt vreo treizeci. Aș vrea să îi verifici, pe rând. Vezi dacă găsești ceva anormal... Știu că ai destul fler pentru a-i demasca pe inamicii revoluției.

— Mulțumesc mult, dar nu știu dacă voi reuși fără o susținere materială, obiectă Isabel Jovellar. Crezi că acest agent va intra în contact cu imperialiștii care sunt aici?

— Probabil, recunoscu șeful DGI, dar nu știu cum. Am întărit supravegherea pe lângă Lee Dickson, reprezentantul CIA. În fiecare dimineață, vei primi un raport cu activitățile din ziua precedentă. Cu puțin noroc...

Isabel Jovellar simțea că generalul nu îi spunea tot ce știe, dar era obișnuită să nu pună întrebări. Se aplecă și sărută mustața cu gura ei cărnoasă.

— Pe curând, viața mea!

* * *

În picioare lângă fereastră, generalul Cienfuegos privi la Isabel care traversa peluza cu mersul ei dansant și își zise că era o colaboratoare plăcută. Își luă port-documentele și se duse în parcarea de lângă clădire, al cărui grilaj dădea spre strada Anita. Șoferul îi deschise respectuos portiera.

— Mergem la San Miguel Del Padron! zise generalul.

Era închisoarea Unității II, unde erau interogați suspecții de delicte grave, dar care nu țineau de DGI. Sute de deținuți erau înghesuiți în celule minuscule, fără nici o normă de igienă. La subsol, se găseau sălile de interogatoriu ale poliției speciale care rămăsese cu metode mai brutale decât cele ale DGI.

După o jumătate de oră, Mercedes-ul generalului trecea de gardul închisorii. Francisco Cienfuego fu primit respectuos de un locotenent-colonel care cunoștea motivul vizitei sale și îl duse direct la subsol. Ofițerul de la poliția specială deschise ușa unei celule și se dădu la o parte.

Ceea ce frapa mai întâi, era mirosul de vomă!

Un negru era întins pe o bancă de lemn, cu gleznele și mâinile legate cu lanțuri de un inel fixat în perete. Părea că doarme. Parcă nici nu observă prezența celor doi.

— A mărturisit? întrebă generalul.

— Bineînțeles! confirmă mândru ofițerul. După el, nemernicul lui de unchi i-a omorât pe cei doi colegi ai noștri. Cred că spune adevărul. De acum, tovarășe general, este al dumneavoastră...

— Nu pare a se simți prea bine, remarcă generalul Cienfuegos.

— Nu a mai scos un cuvânt de ieri. Cred că l-am chinuit prea mult. Dacă doriți să îl luați, vom chema o ambulanță.

Generalul Cienfuegos își ținea respirația pentru a nu simți putoarea din celulă. DGI orientase cercetările poliției, grație elementelor pe care le cunoșteau despre tânăra gardă de corp a lui Fidel Castro, de la secția psihologică. Era un potențial criminal...

— Nu vreau, zise el sec.

Locotenent colonelul nu se încurcă.

— Foarte bine, tovarășe general, o să îl transferăm într-o celulă. Cu un avocat bun, va lua douăzeci de ani, domnișoara procuror va cere cu siguranță pedeapsa cu moartea.

— O merită, zise generalul.

Se apropie de banca de lemn și deschise tocul pistolului, un Makarov 9 mm. Băgă cartuș pe țeavă, întinse brațul, și, de aproape, trase de două ori în capul lui Carlos Fernandez, al cărui craniu explodă într-o jerbă de sânge.

Liniștit, își puse arma în toc, în timp ce pereții încă mai răsunau de bubuitură.

— Faceți un raport de tentativă de evadare și trimiteți corpul familiei, dacă are una.

— Foarte bine, tovarășe general, aprobă ofițerul de la poliția specială, impresionat de această soluție expeditivă; oricum, gândi el, tânărul ar fi fost executat.

Cei doi urcară la parter și generalul inspiră aerul cald din curte. La început, comportarea stupidă a lui Carlos Fernandez îl contrariase, dar dispariția lui simplifica lucrurile.

* * *

Malko, la puțin timp după ce se întoarse de la piscină, ieși de la duș să răspundă la telefon.

— Walter! zise o voce călduroasă de bărbat, sunt George, am găsit mesajul tău. Mă bucur că ești în Cuba.

— Aș vrea să te văd! afirmă Malko.

Era primul lui contact „util", George Wimont, petrolistul, însărcinat eventual să îi asigure retragerea. Îi lăsase un mesaj mai devreme.

— Vrei să facem o plimbare cu barca mâine dimineață? propuse George Wimont. Vom pescui. Ia cu tine pașaportul și un costum de baie. Ne întâlnim în portul Hemingway. Vasul meu se numește *Blue Marlín*. Îți dai numele la intrare. Nu vor fi probleme. Ora nouă?

— Ora nouă, aprobă Malko.

Închise, puțin mai liniștit: dispozitivul începea să funcționeze. Fedora Kulak urma să ajungă a doua zi. Pentru această seară, nu avea decât să își joace rolul de turist cu mica *jineteria* pe care o agățase la piscină. Privi pereții camerei, întrebându-se unde erau microfoanele... Până la urmă, angoasa îl cuprindea gândindu-se că era obligat să contacteze pe potențialul organizator al unei lovituri militare în această țară plină de polițiști de toate felurile, microfoane și camere. Imediat ce va îndeplini primul gest „profesional", va fi în pericol de moarte, chiar dacă își lua toate precauțiile posibile.

Nu din plăcere Frank Capistrano îi dăduse cinci milioane de dolari fără să clipească. Era tariful fricii.

Capitolul VII

Isabel Jovellar își parcă scuterul Suzuki sub poarta imobilului de la nr. 12 pe strada Las Oficias, în Vieja Habana, și intră pe scările cu pereți înnegriți. Soțul ei o aștepta în apartamentul de la primul etaj, în tricoul mulat pe bustul puternic, în fața unei farfurii cu fasole și carne de porc. Șef al comisariatului de cartier nr. 7 din zona 12, se bucura de un anumit număr de avantaje pe lângă cartela de alimente. Printre care o mașină Ural oferită de Fidel Castro celor mai buni oameni ai săi. Își învălui soția cu o privire pofticioasă și îi mângâie fundul în trecere.

Doar când o vedea și avea erecție. Brusc, bău o gură de rom.

— Ce se aude? întrebă Isabel.

— Se pare că o să primească lămâi...

Dintr-un motiv misterios, nu se mai găseau de cincisprezece zile lămâi în Havana...

— Uite, a sosit dimineață.

Îi arătă o hârtie alături de el.

— Convocarea pentru manifestația spontană de a doua zi în fața domiciliului lui Oswaldo Paya. Când mă gândesc că tatăl lui a fondat Partidul comunist cubanez; ce rușine!

— Știi bine că nu pot merge acolo, făcu Isabel.

Soțul ei nu comentă: știa că activitatea ei de legător de cărți nu era decât o acoperire... O luă de talie și începu să îi pipăie sânii.

— Așteaptă! protestă ea, este prea cald.

După ce se distrase cu generalul Cienfuegos, nu avea chef să se lase penetrată brutal de soțul ei. Se așeză în fața lui și

scoase listingul dat de șeful ei. Treizeci și două de nume de călători sosiți mai ales din Canada, în ultimele patru zile. Experiența îi spunea că dușmanii veneau rar din Europa.

Era o treabă greoaie, dar ideea de a descoperi un spion imperialist o motiva. Începu să sublinieze numele pe rând, examinând vizele acordate. Eliminând pe cei prea tineri și pe cei prea bătrâni.

Subliniase deja vreo cincisprezece nume. Numai bărbați. Americanii nu trimiteau niciodată femei. Îi va verifica pe tipi, pe rând, eliminându-i pe cei care plecaseră direct spre Varadero.

În timp ce mergea după soțul ei în cameră, ea se întrebă ce căuta cu *adevărat* generalul Cienfuegos. Fusese ciudat de discret. Deci se ajungea la secrete de stat. Această idee o excită la fel ca și membrul puternic care își căuta drumul în interiorul ei. În Cuba distracțiile era mereu aceleași: romul și sexul.

* * *

Grădina terasei *La Cocina de Lilian* era divină, cu mese mari, verdeață, lumânări, un aer delicios de cald. Mâncarea însă era infectă... Malko privi la Beatriz care devora ceva ce trebuia să fie miel dar semăna cu o pisicuță care alergase mult. Sub lumina lumânărilor, tânăra cubaneză era fermecătoare într-o rochie din stretch alb punându-i în valoare fundul cambrat.

Malko cu greu făcea față întrebărilor lui Beatriz care lucra într-un birou la Cubantour, grație cunoștințelor ei de engleză. Nu bea decât *mojitos* și debitul ei era din ce în ce mai rapid. Malko, cu gândul în altă parte, o asculta vorbind. Era calmul dinaintea furtunii.

— Mergem? sugeră ea.

Chiar și cafeaua era de neatins. Ajunseră pe Quinta. Aproape la fiecare intersecție erau polițiști, făcându-i să se simtă urmăriți la orice pas. Beatriz puse o mână pe coapsa lui Malko.

— Facem o baie?

— Să ne scăldăm? repetă Malko, surprins.

Era unsprezece seara.

— La Tarara, continuă Beatriz, este puțin mai departe, dar

este liniște. Sau mergem să cumpărăm o sticlă de rom și mergem la mine...

Vizibil era dornică de ceva concret. Se opriră și îi dădu o hârtie de zece pesos lui Beatriz care se duse într-un magazin și reveni cu o sticlă de rom...

— Mergem pe calea San Lazaro, anunță el, paralel cu Malecon.

Imobilul, negricios, părea gata să se prăbușească. Malko o urmă pe Beatriz într-un lift zgomotos și întunecos.

Apoi mai urcară câteva scări înguste pentru a ajunge la ultimul etaj într-un mic apartament care dădea spre o terasă cu o vedere magnifică spre Malecon și Atlantic! Beatriz umplu două pahare cu rom, adăugă gheață și ciocni cu Malko.

— Bine ai venit în Cuba!

Treizeci de secunde mai târziu, o limbă îmbibată cu rom i se înfunda în gură, în timp ce bazinul lui Beatriz dansa o salsa lipită de el. Brusc, lumina se stinse. Beatriz scoase un geamăt furios:

— Nenorociții!

În Cuba, penele de curent erau atât de frecvente încât uneori erau anunțate la radio.

În întuneric, Beatriz continuă să se frece de Malko. Brusc, acesta observă, în întuneric mai clar de pe terasă, două umbre. Beatriz le văzuse și ea.

— La naiba! șopti ea. Este Pedro Juan, vecinul meu. Tocmai se culcă cu noua lui prietenă.

Efectiv, Malko distingea un bărbat în picioare în fața unui parapet pe care era așezată o fată, cu picioarele pe umerii partenerului. Acesta se mișca atât de violent încât ea părea că pică în gol.

Vizibil, acest spectacol nu o lăsa indiferentă pe Beatriz. Într-o clipă, îl dezbrăcă pe Malko. El simți pielea ei fină peste a lui, apoi gura care cobora de-a lungul bustului său, până la abdomen. Malko simți cum Beatriz îl trage spre un pat. Abia se întinse că ea se urcă pe el și se înfipse, continuând salsa senzuală într-o obscuritate cvasitotală.

Malko se lăsă în voia ei. Brusc un țipăt ascuțit de femeie traversă terasa. Beatriz zise, printre două oftaturi.

— Este Pedro Juan... Are o sculă enormă și adoră să penetreze funduri. Nu se gândește decât la asta. Le-a încercat pe toate fetele din imobil. Este un adevărat obsedat.

Vorbind, ea își acceleră mișcările și se prăbuși peste Malko cu un țipăt de extaz.

— Ce face în afară de asta? întrebă Malko.

— Oh, scrie versuri, face un mic trafic. Este un element asocial, ca și mine, adăugă ea cu un zâmbet.

Ea se ridică și, în întuneric, își turnă rom, revenind lângă Malko. El privi spre terasa pustie și zise:

— Putem face un tur pe afară?

Căldura prăfuită era sufocantă, în această mică încăpere.

— Cum să nu? făcu Beatriz.

Ieșiră pe terasă unde briza marină făcea atmosfera mai respirabilă.

— Este curios, această mare pustie, remarcă Malko. Nu este nici un vapor!

— Această mare, sunt pereții închisorii noastre, zise Beatriz cu o voce brusc tristă. Toți cubanezii visează să evadeze. Unii o și fac.

Prudent, Malko nu făcu nici un comentariu. Putea fi o provocare. Beatriz continuă:

— În camera ta la *Nacional,* sunt eșantioane de șampon, săpun, creme. Ai putea să mi le aduci? Nu se găsesc deloc. Guvernul a promovat anul trecut pasta de dinți *produsă în Cuba.* Dar după cincisprezece zile, devenea tare! Nu putea fi scoasă din tub. Bine, mai rămâne romul...

— O să mă întorc, zise Malko, mă trezesc devreme mâine.

La lumina unei lumânări, se îmbrăcă. Beatriz îi propuse, deschizând ușa:

— Dacă vrei, poimâine, putem merge la plajă la Tarara. Vom face dragoste în apă și, cu banii tăi, vom merge să mâncăm languste.

Totul era interzis în Cuba, dar cubanezii, descurcăreți, reușeau să își amelioreze traiul. Mai ales când aveau dolari... Malko coborî pe scări. În unele locuri lipseau ori treptele ori balustrada, altele erau alunecoase și nu se vedea absolut nimic.

* * *

Isabel Jovellar se trezise la ora şase pentru a merge la *Habana Libre*, pentru a-şi începe ancheta referitoare la acest spion încă fără figură. Timp de o oră, interogase cameristele, personalul de la recepţie, agenţii de ordine ai hotelului, în legătură cu suspecţii de pe lista dată de generalul Cienfuegos. După această primă anchetă, ea „izolase" trei inşi care meritau verificări suplimentare. Doi canadieni şi un italian.

Apoi, va merge la *Capri,* şi de acolo, la *Nacional.* Telefonul mobil sună.

— Ai găsit ceva? întrebă generalul Cienfuegos.

— Avansez, îl asigură Isabel Jovellar. Vom discuta în această seară.

— Cu multă plăcere, aprobă generalul.

Era mereu bine să îmbine plăcutul cu utilul.

— Soţul tău nu te poate ajuta? continuă el.

— Astăzi, nu are timp: merge la „şedinţa de repudiere" a nemernicului de Oswaldo Paya.

Isabel Jovellar îi ura pe intelectualii indecişi şi rupţi de realitate, palavragii cu visuri spumoase. Îşi puse la loc mobilul şi se îndreptă spre hotel *Capri,* în căutarea spionului *fără cap.*

* * *

Aproape de Miramar, la extremitatea vestică a Havanei, portul Hemingway avea o imagine tristă. Cheiuri pustii, cu excepţia unui enorm iaht înmatriculat în insulele Cayman. Cubanezii impuseseră atâtea restricţii vaselor în tranzit încât străinii au prea stăteau pe acolo.

George Wimont, un bărbat înalt cu părul alb şi tuns scurt, o figură energică, îl aştepta pe Malko la intrare. Acesta din urmă îi oferi două sticle de Taittinger cumpărate în trecere din micul supermarket şi amândoi îşi strânseră călduros mâna. Se duseră pe chei unde şalupa Bertram era ancorată, chiar în faţa postului de vamă.

Malko dădu paşaportul vameşului care se duse înăuntru să îl ştampileze. Când reveni, dezlegară imediat ancorele şi Bertram-ul înaintă în radă, înspre mare.

— Priviți ce a mai rămas din cazinou! zise George Wimont.

Abandonată de mai bine de patruzeci și șase de ani, clădirea nu mai era decât o ruină. Șalupa acceleră: în fața lor, golful Havana era pustiu, în afară de un port-container care se îndrepta spre port. George Wimont și Malko urcară pe dunetă.

— Nu știu pentru ce ați venit în Cuba și nici nu am cum să aflu, zise George Wimont. „Ei" mi-au cerut pur și simplu, în caz de nevoie, să vă asigur retragerea.

— Este posibil?

— Da. În anumite condiții. Vasul meu este gata mereu de plecare. S-au obișnuit să mă vadă plecând la pescuit. Este suficient să ștampilați pașaportul. Apoi, nu vor mai putea să mă prindă. Singurul patrulator face cu zece noduri mai puțin ca mine.

— Și dacă vor trage?

— Nu vor îndrăzni.

— Și avioanele...

— Până decolează, vom trece de limita apelor teritoriale cubaneze, douăsprezece mile marine... De când cu incidentul în care un Mig a doborât un Cessna cu disidenți cubanezi în spațiul aerian internațional, cubanezii sunt prudenți. I-a costat prea mult. Mai mult, în cazul dumneavoastră, vor veni repede să vă preia...

— Și dumneavoastră? obiectă Malko.

— Sunt la finele sejurului... În cel mai rău caz, mă vor expulza. Aveți telefonul meu mobil. Este suficient să mă sunați spunând că vreți o partidă de pescuit. Dar, atenție, ei sunt foarte bine organizați. În câteva minute, pot izola portul Hemingway și bloca vasele care se află aici. În acest caz...

Pluteau paralel cu coasta. Era o vreme de vis. Nici un vas în apropiere.

Un pește mușcă momeala și îl scoaseră din apă. George Wimont oftă:

— Când mă trezesc că nu este nici o pescărie în Havana! Vasele de pescuit sunt defecte sau nu au drept de a ieși. Iar langustele sunt vândute direct în Jamaica. Eu îmi plătesc căpitanul în dolari. El îi îngroapă în grădină, într-o cutie de fier, și îi scoate uneori pentru a-i spăla... Sunt milioane de dolari îngropați peste tot prin Cuba. Cubanezii nu au nici o încredere în peso. Atunci, se așază peste dolarii lor și așteaptă.

— Ce?

George Wimont ridică din umeri.

— Sfârșitul acestui regim de nebunie. Libertatea. Aici, oamenii se bat cu cuțitele pentru un bec electric. Nu se găsește nimic.

Un al doilea pește mușcă. Malko nu regreta că acceptase să vină în Cuba. Dacă ar putea să elimine calvarul celor unsprezece milioane de cubanezi, ar fi o misiune bună...

Această mare disperant de pustie era un spectacol mișcător!

Mergeau de-a lungul coastei, care de departe semăna cu a unei țări normale.

Un avion apăru pe cer, prea sus pentru a-i putea vedea culorile. Malko își zise că poate era cel al Fedorei Kulak. Curând, dispozitivul lui era complet. Nu mai rămânea decât să se descopere mergând la cimitirul Colon. Și acolo, intra în zona roșie.

Capitolul VIII

Miguel Barreiro, întins pe marginea piscinei, înmărmuri, cu pulsul la 200. Tocmai suna cineva la poartă. Fără să se ridice, strigă la bucătar.

— Ignacio, mergi să deschizi!

La fiecare secundă, se aștepta să apară polițiștii care îl vor duce Dumnezeu știe unde. Voia să plece din Cuba, dar nu îndrăznea să o facă. Și dacă era oprit la aeroport? După interogatoriu, îi făcuse o vizită primului consilier de la Ambasada Spaniei, un amic, și îi împărtășise problemele. Conveniseră să telefoneze în fiecare zi. Dacă Miguel Barreiro dispărea, diplomatul trebuia să acționeze imediat.

Fără nici un rezultat garantat. Sistemul era total opac.

Ignacio se întoarse cu un plic pe care i-l dădu.

— Din partea domnului Steiner.

Miguel Barreiro îl desfăcu. Era o invitație la un dineu chiar în acea seară la președintele companiei Nestlé, care îl invita regulat. Primul lui reflex de bucurie lăsă repede loc unui sentiment mai neplăcut. Lee Dickson era aproape sistematic invitat și el la toate dineurile de la Steiner...

Americanul, neavând noutăți de la ultima „livrare", trebuia să fie nerăbdător. Dineul era o excelentă ocazie în acest sens.

Se duse să se îmbrace ca și cum se ducea la șantier și ieși la volanul mașinii sale. Alt șoc: o Lada gri era oprită chiar în față. După o sută de metri văzu mașina pornind pe urmele lui. Îl urmăreau fără menajamente. O idee oribilă îi venea. Dacă era urmărit, „ei" vor ști că se duce la dineul de la Steiner. Ori, Lee Dickson era, și el, urmărit. Ce concluzie puteau trage oamenii Securității? Dacă el era bănuit că se întâlnește cu Lee Dickson în Cuba, își agrava situația.

Nu va merge la acest dineu. Cu atât mai rău dacă americanii aflau de moartea lui Castro de la radio. Dar mai era ceva. Dacă Carlito era arestat, risca să dezvăluie secretul lui și al lui Miguel Barreiro. Adăugând asta la contactele cu Lee Dickson, era o acuzație de spionaj sigură. Intrând în tunelul care ducea la Vedado, Miguel Barreiro își jură că nu se va mai apropia de american.

* * *

Malko abia avu timp să facă un duș după plimbarea pe mare pentru a se întâlni cu Marita Díaz. Aceasta îl aștepta în hol, cu ochelarii de soare peste păr, tricou și pantalon de pânză, mulați, privire directă.

— Luăm mașina mea, propuse ea.

Era un Chevrolet 4x4, nou, cu geamuri fumurii, numere portocalii, lucru rar în Cuba.

— Este mașina prietenului meu, explică ea. Un spaniol care a venit aici după ce a ieșit la pensie.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— La Miramar. Dar înainte vom trece pe la tatăl meu.

— Tatăl dumneavoastră?

— Da, mi-am amintit că trebuia să iau masa cu el azi. Mi-a spus că ar fi bucuros să vă întâlnească.

— Ați citit scrisoarea de la fratele dumneavoastră?

— Da. Nu realizează problemele noastre. Fără acest embargo crud și nejustificat, viața ar fi mult mai bună...

Cel puțin Marita Díaz își afișa clar convingerile. După tunelul de la Miramar, o luă la dreapta.

— Ce face tatăl dumneavoastră? întrebă Malko.

— Este la pensie de puțin timp, dar călătorește mult, mai ales în Angola.

— Era militar?

Marita Díaz zâmbi, foarte mândră.

— Da, era colonel în G 5. Știți ce înseamnă.

Malko aproape că vru să sară prin portieră.

— Nu, pretinse el, cu un nod în gât.

G 5 era serviciul de informații externe cubanez! Nu avu timp să se gândească prea mult. Mașina tocmai se opri. Văzu un

negru, cu craniul chel, cu haină și cravată, ținută neobișnuită în Cuba. Marita exclamă.

— Ah! Se îmbracă tot ca un spion! Mi-e rușine!

* * *

Terasa de pe strada 10 semăna cu un bordei, cu acoperișul de stuf. Tatăl Maritei Díaz tocmai îi povestea lui Malko cum îl ajutase pe Salvador Allende, în 1973, pentru a înfăptui revoluția chiliană. Apoi cum fusese de mai multe ori în Angola, sau Nicaragua, în Etiopia! Privirea vie, zâmbea, destins, era simpatic, dar Malko rămânea prudent. Cum de CIA nu știa cu ce se ocupase tatăl Maritei? Mai mult, risca să se intereseze de Malko, din rutină.

În meseria lui nu se lăsa garda jos niciodată.

— Și dumneavoastră, întrebă el pe Malko, ce faceți?

Malko vorbi despre plasamentele financiare, explică despre fonduri. Masa se derulă fără probleme, în căldura copleșitoare.

— Ce credeți despre Cuba? întrebă la final tatăl Maritei.

— Poporul cubanez are mult curaj, zise Malko fără să se compromită.

Fostul spion zâmbi.

— Mulți ar vrea ca revoluția noastră să eșueze. Eu, mi-am îndeplinit treaba, dar sunt în continuare vigilent. Avem destui dușmani la nord. Și chiar și amicii noștri ruși s-au purtat rău. (Se uită la ceas.) Trebuie să plec. Or să vină după mine aici.

Marita Diaz se ocupă de plată și ieșiră împreună din restaurant. O Lada cu numere verzi – armata – aștepta, cu un șofer în uniformă la volan.

— Sper să vă revăd, îi zise lui Malko. Dacă vă interesează Africa, vă voi prezenta pe cel care m-a învățat totul, cel care a creat la noi departamentul „MC".

— Ce este?

Cubanezul zâmbi.

— Ceea ce americanii numesc „operațiunile speciale". La revedere.

Malko privi cum Lada se depărtează; deranjat. Era o capcană, sau o coincidență. Marita Díaz părea veselă.

— Îl admir mult pe tatăl meu, făcu ea. Grație relațiilor sale

am obținut o casă frumoasă; ar trebui să o vedeți. Când fratele meu a plecat, mi-a fost atât de rușine! Prietenii mei nu mi-au vorbit cu săptămânile. Aș fi preferat să se înece înainte de a ajunge în Florida...

Mergeau spre *Nacional*. Malko se simți obligat să facă un gest.

— Veniți să serviți un pahar pe terasă, propuse el.

— Cu multă plăcere! O să parchez mașina.

* * *

Isabel Jovellar ajungea la *Nacional* când remarcă un 4x4 cu numere portocalii care se oprea la intrare. Neobișnuit. Automat, scoase un carnet și notă numărul, observând cu coada ochiului pasagerii care coborau: o brunetă, cubaneză, și un tip înalt și blond, străin. Cuplul intră în hotel și Isabel Jovellar se îndreptă spre lift. Urcă până la etajul opt – ultimul –, deschise ușa scării de incendiu și urcă scările care duceau la cabana de pe acoperiș.

O ușă metalică cenușie, fără nici o inscripție: această parte a hotelului era interzisă publicului.

Sună, privind înspre vizor.

După această ușă se afla camera secretă care regrupa toate dispozitivele de ascultare din hotel; anumite camere de la *Nacional* era spionate cu camere disimulate în lemnărie iar altele, mult mai numeroase, erau pline de microfoane. Pentru cei care trebuiau urmăriți de DGI.

Ușa se deschise și Isabel Jovellar arătă legitimația roșie de la DGSE.

— Bună ziua, tovarășă, făcu polițistul, deschizând larg ușa.

Pereții camerei erau acoperiți cu mici ecrane de televizor, activate de la un panou de comandă. Cam cincizeci de magnetofoane mergeau încontinuu. Isabel Jovellar scoase o listă din geantă. Patru dintre „clienții" ei potențiali veniseră la *Nacional*. Dădu numele lor polițistului dar nici unul nu se afla într-o cameră „amenajată".

— Vrei să îi fac să schimbe camera? întrebă el plin de zel.

— Nu acum. Voi mai face verificări.

Coborî și începu să le interogheze pe cameristele de la

diferite etaje, fără a obține nimic interesant. Cele patru „ținte" aveau un comportament de turist normal. Nici un contact suspect. Uneori, nu mergea nimic la sigur...

Puțin descurajată, decise să meargă să bea o limonadă pe terasa de la *Nacional.*

Unul din locurile cele mai plăcute din Cuba, cu o vedere nemaipomenită spre Malecon și Atlantic. O peluză mare ocupa promontoriul, ornat cu tunuri vechi.

Isabel Jovellar se așeză la o masă realizând că era singura negresă... Privi în jur și reperă cuplul pe care îl văzuse coborând din mașina 4x4. Ceea ce o făcu să se gândească la o nouă verificare în această privință.

Reluă lista, întrebându-se dacă printre aceste nume se ascundea spionul infiltrat la Havana.

* * *

Lee Dickson, în picioare la fereastra biroului său, privea valurile enorme care se loveau de faleza de la Malecon, așteptând să vină seara, când îl aștepta pe Miguel Barreiro să vină la dineul de la Steiner. El îi ceruse patronului de la Nestlé să îl invite. Lee Dickson nu mai avea nici o veste de la sursa sa. Degeaba verifica cutia poștală de la *Le Chansonnier.* Ori, numărătoarea inversă începuse. Contactul cu generalul Anibal Guevara era iminent iar acesta din urmă cerea desigur informații *sigure* înainte de a lansa lovitura.

Adresă din nou o rugăciune cerului pentru ca arhitectul spaniol să vină la dineu. Bineînțeles, însemna un mare risc, dar cubanezii erau obișnuiți să îl vadă pe Lee Dickson frecventând pe expatriații lor. Pentru a-și calma neliniștea, Lee Dickson luă o sticlă de scotch din bar și își tună în pahar. Șase etaje mai jos, polițiștii plasau bariere peste Malecon pentru a interzice circulația din cauza valurilor.

După ce termină băutura, americanul începu să redacteze o transmisie către Langley. Singurul punct pozitiv: Fidel Castro nu dădea încă nici un semn de viață. Poate că plecase la vânătoare de crocodili sau se plimba în munții Maestra. Cubanezii, prea ocupați cu supraviețuirea, nu se interesau de lipsa lui.

— Mergem la *Guarida*, anunță Malko, acolo unde rulează filmul *Frezii și ciocolată*. În Vieja Habana.

Terasa se afla la al doilea etaj al unui imobil vechi care fusese foarte frumos, cu scări din marmură, statui, tavane pictate. Cele trei săli încărcate de șarm erau pline de turiști. Prin ochii Fedorei trecu o umbră.

— Ai crede că suntem în concediu! oftă ea. Ar fi bine să fim ca ceilalți.

Mâncară repede. Malko o însoți înapoi la *Habana Libre*. Trebuia ca idila lor să fie aparentă, dacă erau urmăriți.

Singur în camera lui, privi la valurile dezlănțuite, profitând de ultimele clipe de liniște. Se decisese să meargă la cimitirul Colon a doua zi, pentru a pune un buchet de flori pe mormântul anonim al generalului Arnaldo Ochoa.

Debutul adevărat al misiunii sale.

Acum începeau riscurile. Circulând, remarcase că polițiștii în gri erau echipați cu aparate de legătură cu centrala; puteau deci să reacționeze repede.

* * *

Ea era acolo!

Malko abia se despărțise de Marita Díaz când observă din spate silueta unei blonde cu coc, care se îndrepta spre terasă.

El se duse să cumpere un ziar italian de la recepție și se duse pe terasă. Fedora Kulak se instalase la bar. Ea întoarse capul și privirile lor se întâlniră. Ea rămase impasibilă. Ca o bună profesionistă. Orchestra de mariachis continua turul pe la mese. Șeful formației se apropie de Malko.

— Ce ar dori senior?

Malko înțelese că era șansa lui. Strecură o hârtie de zece pesos în mâna muzicantului și arătă spre masa Fedorei.

— Dacă ați putea cânta ceva romantic pentru *blonda*...

Șeful formației se duse să vorbească la urechea Fedorei și, după trei minute, cei șapte mariachis, în semicerc în jurul mesei ei începură să cânte. După ce terminară, trecură la masa următoare. Fedora întoarse capul spre Malko și îi adresă un semn cu mâna. El se ridică imediat și veni să se încline în fața ei.

— Mulțumesc foarte mult! zise ea. Serviți un pahar.

Când el se așeză, ea zise încet:

— Frumos jucat. Totul merge bine?

— Până acum, dar încă nu am început...

— Asta îmi amintește de Uniunea Sovietică, zise Fedora Kulak. Trebuie să fim foarte atenți.

— Evident, aprobă Malko. Cred că am putea cina împreună. Dacă suntem urmăriți, nu va fi de mirare.

— Bine. Vino să mă cauți pe la opt la *Habana Libre*. Voi fi în hol.

Malko rămase câteva minute la masă apoi urcă. Puțin câte puțin, lucrurile începeau să meargă.

* * *

Fedora Kulak era magnifică, cu o rochie de mătase imprimată care zbura în jurul ei, cu sânii mulați în corsajul rochiei... Cocul îi dădea o alură specială.

Capitolul IX

Soarele arzător strivea imensul cimitir Colon care ocupa mai multe hectare la nordul cartierului Vedado. Un autobuz își cobora turiștii spanioli în momentul în care Malko trecea de portalul monumental reprezentând Sfânta Treime. Cimitirul făcea parte din circuitul turistic, inclusiv capela octogonală situată în centru, cu o imensă frescă reprezentând Judecata de apoi.

Malko se învârtise prin oraș înainte de a ajunge aici, efectuând mai multe verificări pentru a nu fi urmărit.

Un Cadillac din 1958 era parcat în fața magazinului de unde putea cumpăra planul cimitirului, flori și suveniruri.. Cumpără cu zece pesos două buchete de orhidee de la o cubaneză în vârstă care nici nu se uită la el, apoi se îndreptă spre aleea centrală a cimitirului.

La umbra unui monument funerar, desfăcu planul și se orientă. Aleea B se afla la stânga aleii principale care ducea la capelă. Majoritatea panourilor indicatoare erau dărâmate sau ilizibile. Aleea B ducea spre est.

Memorase numărul mormântului generalului Ochoa. După ce parcurse de două ori aleea, se opri, transpirând sub soarele arzător. Anumite morminte erau numerotate, altele nu... Cum era și cazul generalului Ochoa. Misiunea lui începea prost și se simțea stânjenit cu buchetele de flori... Privind în jurul lui, văzu un negru, cu bustul gol, care tocmai repara un monument la două alei distanță. Se duse spre el.

Văzându-l, negrul coborî de pe scară și îi zâmbi.

— Ce dorești, prietene?

— Caut mormântul lui *El Grande General*, zise Malko.

Negrul rămase nemișcat și scutură din cap.

— Nu știu.

Deja, se urca din nou pe scară. Malko scoase o hârtie de zece pesos și i-o întinse.

— Se pare că este pe aleea B. Doar pentru a pune niște flori.

Negrul ezită câteva clipe, apoi coborî din nou de pe scară, luă banii și, fără nici un cuvânt, se îndreptă spre aleea B. Pentru a se opri în fața unui mormânt invadat de iarbă, fără inscripții, alături de un mausoleu mare de marmură neagră ce găzduia mormintele familiei Gabriel.

— Este aici, zise el, înainte de a se îndepărta și de a-și relua lucrul.

Malko puse buchetul care nu avea să reziste mult timp sub soarele arzător și se îndepărtă. Mergând spre capelă, se amestecă printre turiști. Cine urma să primească semnalul lui? Doar o persoană care lucra la cimitir... După protocolul stabilit de Lee Dickson, va reveni a doua zi pentru a lua primul contact cu adevărat periculos. Joachim, bărbatul care îl va conduce la generalul gata să organizeze o lovitură militară împotriva lui Raul Castro.

Revenit *la Nacional*, se duse la piscină. Un mic șoc agreabil: Fedora Kulak, în bikini roz, era întinsă pe un șezlong. Așa cum plănuiseră în ajun. Malko se instală lângă ea și zâmbetul rusoaicei îl încinse.

— Dacă am face o baie? propuse ea.

Intrară în piscina mare aproape pustie și, în picioare în apă, Fedora se apropie de el.

— Sper că ne vom putea vedea în această seară, sugeră ea. Soarele acesta mă excită.

— Nici o problemă, promise Malko, dar va trebui să fim atenți la ce vorbim în cameră. Din cauza microfoanelor.

— Sunt *cu siguranță* microfoane, completă ea. Obișnuiam să lucrăm în această manieră. Cubanezii ne-au imitat.

Malko, în slip, se duse la toalete și plimbă degetele peste tocul ușii. Simți din nou plasticul și îl dezlipi. Conținea o inscripție similară cu prima: 888 4328 10 PM.

Următorul lui contact cu Lee Dickson, șeful stației CIA. În această seară la ora zece.

* * *

Lee Dickson era la dineul de la Steiner, la Miramar. Alături de ceea ce cubanezii numesc „turnul de control", hidoasa ambasadă ex-sovietică care se înalța ca un monument de beton neterminat, pe marginea șoselei Quinta. Ceea ce trecătorii credeau că sunt antene pe acoperiș nu erau decât niște fiare de beton ruginite: vârful turnului pătrat nu fusese terminat niciodată, din cauza lipsei banilor...

Chiar când mergeau spre masă, Lee Dickson pândea venirea lui Miguel Barreiro. Stăpânul casei îl sunase pe telefonul mobil dar nu răspunsese.

Pentru șeful stației CIA, era tragic. Fiindcă cealaltă parte a operațiunii „Iglesia" fusese lansată...

Dineul terminat, șeful casei desfăcu o sticlă de șampanie și își servi invitații. Lee Dickson dispăru discret, mai întâi în grădină, apoi pe strada Primera. Reperase o cabină telefonică chiar în fața casei lui Steiner. Privi în jurul lui: cartierul era pustiu, nici un pieton, nici o mașină.

Rezemat de zid, așteptă: ceasul indica zece fără zece. Soneria telefonului îl făcu să tresară și se grăbi să răspundă.

— Eu sunt, anunță Malko.

— Unde sunteți?

— La *Nacional*. Am depus buchetul de flori în această dimineață. Revin mâine. Să sperăm că va fi pozitiv.

— Nimic negativ?

— Nici o problemă... Am realizat legătura cu F. Dumneavoastră?

— „Iglesia" este de negăsit, mărturisi șeful stației. Trebuia să mă văd cu el în această seară, dar nu a venit.

— Grav, comentă Malko.

— Voi pune la punct un plan de urgență, promise americanul. Oricum, avem ceva timp la dispoziție.

— Să sperăm, concluzionă Malko. Aștept următorul mesaj.

Lee Dickson închise. Din fericire pusese pe picioare acest sistem de comunicare. Plătise scump un angajat al ETCSA, compania cubaneză de telefonie, pentru a obține numerele a zeci de cabine telefonice publice din Havana, care funcționau

fie cu cartelă, fie cu monede, cele mai vechi. Grație acestui sistem, putea comunica fără teama de a fi interceptat. Cubanezii nu aveau mijloacele tehnice de a asculta toate telefoanele publice din Havana.

Se întoarse în grădina lui Steiner, și mai neliniștit. Luă un pahar de șampanie dar nu avea dispoziția necesară de a se bucura. Nu avea nici un plan de urgență pentru a-l contacta pe Miguel Barreiro.

* * *

Era o ședință restrânsă în biroul generalului Cienfuegos, cu Isabel Jovellar și colonelul Montero, șeful centrului de ascultări de la Lourdes, o periferie a Havanei. Colonelul ceruse să fie primit de urgență, pentru a comunica o informație foarte importantă.

— Oamenii mei de la departamentul „Imperialiști" au detectat o anomalie în comportamentul reprezentantului CIA, Lee Dickson, anunță ofițerul cubanez. De câteva zile, a primit două apeluri la telefoane publice...

— De unde provin aceste apeluri? întrebă imediat generalul Cienfuegos.

ETCSA, la ordinul DGI, făcuse ca de la o cabină telefonică publică să nu se poată suna la ambasadele străine. Dar aceste apeluri erau contabilizate, memorându-se comunicațiile de la cabine spre diferite destinații.

— Ceea ce este bizar, răspunse colonelul Montero, este că aceste apeluri au fost date de la *alte* cabine telefonice.

Ceva nu se potrivea. Nici o cabină telefonică nu afișa numărul. Erau făcute numai să se dea apeluri, nu și pentru a primi. Generalul Cienfuegos simți că era ceva. Americanii reușiseră să procure numerele cabinelor telefonice și puteau astfel comunica cu cine voiau, sub nasul Serviciilor cubaneze.

— Sunt tot nemernicii de disidenți, zise colonelul Montero. Trebuie întărită supravegherea lor. Trebuie să pregătească ei ceva.

Isabel Jovellar interveni.

— Tovarășe colonel, zise ea, nu cred că este vorba de disidenți. Nu au ezitat niciodată să contacteze deschis pe imperialiști. Tovarășul general crede că imperialiștii au introdus

la noi unul sau mai mulți agenți pe care nu i-am identificat încă. Cred că prin sistemul de telefoane publice, primesc ordine.

Generalul Cienfuegos privi la Isabel Jovellar cu un amestec de dorință și mândrie. Nu numai că avea un fund minunat, dar știa să își folosească și creierul.

— Putem asculta cabinele telefonice din Havana? întrebă el.

— Anumite, răspunse colonelul Montero, dar nu toate, nu avem atâta tehnică și nici personal.

— Aveți, bineînțeles, localizarea cabinelor de unde au fost date apelurile? întrebă Isabel Jovellar.

— Bineînțeles. Strada 0, hotel *Nacional,* în Vedado. Acest apel a fost recepționat de șeful stației CIA, ieri seară la ora zece, pe strada Primera, în Miramar, în fața reședinței Steiner, unde era invitat la un dineu. A fost fotografiat cu infraroșu în timp ce telefona.

Isabel Jovellar nota cu febrilitate. Ridică privirea.

— Îmi trebuie orele exacte ale acestor apeluri, ceru ea.

Colonelul Montero i le dădu. După ce le notase, Isabel Jovellar se întoarse spre general.

— Tovarășe general, am nevoie de ajutor. Am selecționat șapte bărbați care ar putea fi agenți ai americanilor, deși aparent nu au nici o activitate susceptibilă. Trebuie să fie urmăriți zi și noapte pentru a verifica dacă folosesc cabinele telefonice publice.

— Absolut, confirmă șeful DGI. Vei primi ce ai cerut. Vreau să aflu foarte repede *cum* au obținut americanii aceste numere de telefon. Cineva din ETCSA lucrează pentru ei. Trebuie descoperit.

Jubila la gândul că le va descoperi jocul americanilor. Mai rămânea de convins arhitectul spaniol, de care avea nevoie.

* * *

Malko se trezi cu o durere de cap înfricoșătoare: abuzase de *mojito,* cu o seară în urmă, înainte de a o însoți pe Fedora Kulak la camera ei de la *Habana Libre* unde făcuseră dragoste. Se întorsese la *Nacional* la miezul nopții, pentru a testa o eventuală urmărire, fără să sesizeze nimic suspect.

Un nod îi strângea stomacul: lucrurile se derulau prea bine.

Era un miracol să ajungi să contactezi un om ca generalul Anibal Guevara fără să fii reperat. Decisese să se ducă la cimitirul Colon, pentru a doua vizită, în compania Fedorei.

Cumpără ziarul *Granma* de la recepție și îl parcurse. Nimic altceva decât proza obișnuită. Vizibil, nimeni nu se neliniștea de absența lui Fidel Castro. Își luă mașina din parcare și plecă să o recupereze pe rusoaică de la *Habana Libre*. Aceasta îl aștepta în fața intrării, în tricou și fustă mini, cu eternul coc.

Se strecură în mașină și îl sărută pasional pe Malko. *Segurosos* care probabil pândeau prin zonă ar fi fost convinși. Era atitudinea inocentă a unui cuplu în plină idilă. Ajuns la cimitir, Malko parcă în fața intrării și se îndreptară spre capelă. Apoi, parcurseră fără să se grăbească cimitirul înainte de a reveni la aleea B.

Buchetul de flori pe care Malko îl pusese pe mormântul generalului Ochoa dispăruse.

Rămânea să îl mai găsească pe Joachim. Atunci îl remarcă pe bărbatul cu care discutase în ajun, cimentând o sculptură. Se apropie de el și îl apostrofă.

— *Senor,* îl caut pe Joachim. Lucrează aici. Îl cunoașteți?

Negrul se ridică, lăsă uneltele și privi la Fedora Kulak cu un aer pofticios și admirativ înainte de a zice:

— Eu sunt.

Deci, intermediarul dintre complotatorii militari cubanezi și CIA era un muncitor. Malko nu avu timp să mai pună alte întrebări. Bărbatul zise încet:

— Mergeți la *Cafè del Oriente*, piața San Francisco de Asis. La unu. Singur.

Deja, se apuca de lucru. Malko o trase după el pe Fedora. Misiunea lui începuse cu adevărat.

* * *

Lee Dickson se învârtea prin birou, căutând să găsească o idee de a-l reactiva pe „Iglesia". Liniștea era mai mult decât contrariantă: catastrofică. Fidel Castro nu dăduse nici un semn de viață de cincisprezece zile. Fără nici o explicație oficială. Deci starea lui nu se ameliorase și în fiecare clipă se putea să i se anunțe moartea.

Neurochirurgul spaniol era în continuare în Cuba. Nici o

vizită oficială nu era prevăzută pentru Fidel Castro, ceea ce nu era ceva neobișnuit. Lee Dickson nu își făcea nici o iluzie: dacă cumva Castro era cu adevărat muribund, Serviciile sale trebuiau să-i supravegheze mai mult ca niciodată pe americani.

Lee Dickson lăsase printr-unul din adjuncți care venise *la Nacional* un nou mesaj în toaletă pentru Malko, dând numărul unei cabine telefonice situate într-o stație de service.

* * *

Miguel Barreiro ieșea din șantierul de pe strada 47 când observă Lada gri care îl urmărise. De această dată, erau trei tipi înăuntru. Nu se mișcară când el se urcă la volan, dar nici nu mai avu timp să pornească. Unul dintre cei trei coborâse. Deschise portiera și se așeză lângă el.

— Bună ziua, făcu el politicos.

— Bună ziua, răspunse arhitectul, mort de frică.

— Șeful meu ar vrea să vă vorbească. Puteți veni cu noi?

— Unde?

— Știți, strada San Miguel...

Arhitectul simți că i se înmoaie picioarele. Pe strada San Miguel, era Villa Marista! De ce nu era chemat la *poliția specială*? Dacă polițistul nu ar fi fost alături de el, ar fi demarat în trombă încercând să ajungă la fosta ambasadă americană...

— Da, da, zise el. Știu.

— Foarte bine. Ne vedem acolo.

Polițistul cubanez coborî din mașină și se întoarse la Lada. Miguel Barreiro demară ca un robot, îndreptându-se spre strada 23. Brusc, îl cuprinse panica. Ajuns la intersecția cu Paseo, în loc să o ia la dreapta, spre sud, o luă la stânga, coborând pe Malecon. Va încerca să se refugieze la Secția reprezentanților americani. Cu atât mai rău dacă trebuia să rămână acolo săptămâni sau luni. Totul era de preferat în locul celulelor de la Villa Marista.

Surprins, șoferul mașinii Lada rămase mai în urmă. Miguel Barreiro luă un avans de câteva sute de metri. Mai avea un kilometru de parcurs. Fiindcă era străin, soldații de la poartă îl vor lăsa să intre. Iar Lee Dickson *trebuia* să îi deschidă... Privi în retrovizoare: Lada era încă departe.

Deodată, doi motocicliști în albastru apărură de pe o stradă

transversală și îl încadrară. Unul dintre ei îi făcu semn să oprească iar celălalt se plasă înaintea lui, obligându-l să încetinească, apoi să oprească. Desigur fuseseră anunțați prin radio de cei din Lada... Descurajat, Miguel Barreiro opri, cu mâinile tremurând, plin de transpirație.

Lada gri se opri în spatele lui și bărbatul cu care vorbise ieși și veni la el, râzând.

— Senior, mi-ați spus că știți drumul... Trebuia să o luați la dreapta, pe Paseo, nu la stânga. O să vin cu dumneavoastră.

Miguel Barreiro bâigui un răspuns și polițistul se așeză lângă el. Terifiat, Miguel Barreiro se forță să conducă foarte încet. „Încă un minut, domnule călău". Însoțitorul lui asculta muzica de salsa la radio. Mercedes-ul intră în curtea Cartierului General al DGSE, prin poarta laterală. Înainte de a-l escorta spre clădirea din fund.

— Nu va dura mult, îl asigură polițistul.

Miguel Barreiro își mai reveni. Fusese înnebunit. Bine că îl opriseră înainte de a ajunge la Secția americană! Urmară un culoar cu pereți verzui și polițistul deschise o ușă, apoi dispăru pentru a-l lăsa pe Miguel Barreiro să treacă.

Acesta din urmă remarcă o cămăruță cu o masă din metal în fund. Doi negri atletici, în tricouri și pantalon verde, stăteau rezemați. Arhitectul nu avu timp să își mai pună întrebări. Împingându-l violent din spate, polițistul îl aruncase în cameră... Aterizâ aproape în brațele unui negru, care era mai înalt ca el cu douăzeci și cinci de centimetri.

Cu mâna stângă, negrul îl prinse de gât iar cu dreapta îl prinse de organele genitale pe Miguel Barreiro, ca și cum ar fi fost o portocală bună de stors. Arhitectul scoase un urlet și, sub durerea atroce, se aplecă și își pierdu cunoștința.

Capitolul X

Dalia Sanchez termină vizita scurtă în cele trei etaje ale fabricii de Tutun Partagas, aflată în mijlocul Vieja Habana, într-un imobil cu arhitectură barocă datând din 1845. Uimiți, turiștii erau extaziați văzând lucrătorii, bărbați și femei, care rulau o sută douăzeci de țigări pe zi pentru aproape opt dolari pe lună. În difuzoare erau citite în fiecare dimineață articolele cele mai militante din *Gramna*... Dalia aruncă o privire la meniul cantinei și se strâmbă.

Următorul grup aștepta în fața magazinului de unde se puteau cumpăra toate felurile de țigări fabricate acolo. Îi conduse pe turiști zâmbind. Era o slujbă bună din această cauză. Puțin câte puțin, adunase aproape 2.000 de dolari, îngropați în grădina mătușii ei, la Nuevo Wajay. Înainte de a prelua următorul grup, privi mașinal în jur, să vadă dacă nu apare Carlito. De mai multe zile nu mai știa nimic de el. După *petrecerea homo*, dormise în apartamentul ei, de unde plecase duminică dimineața.

De atunci, nici o veste. Știa că se băgase într-o situație gravă dar datorită poziției lui putea scăpa. Oricum, nu avea nici o cale să ajungă la el.

Deodată, văzu venind înspre ea trei bărbați, prost îmbrăcați, arțăgoși. O înconjurară și unul dintre ei, cu barbă, întrebă:

— Tovarășa Sanchez?

Securiști. Stomacul i se înnodă brusc. Dalia răspunse:

— Da, tovarășe.

— Tovarășa vine cu noi.

Dalia vru să protesteze, arătând spre grupul de turiști, când remarcă pe una din colegele ei care prelua deja turiștii... Deja, o conduceau spre o cămară, în spatele magazinului.

Luă loc la birou și îi făcu semn Daliei să se așeze pe un

scaun, în timp ce ceilalți doi se așezau lângă ușă. Securistul luă dintr-o servietă din plastic un dosar gros pe care îl deschise.

— Tovarășă, îl cunoști bine pe tovarășul Carlos Fernandez?

— Da, recunoscu Dalia Sanchez.

— Cunoști cu ce se ocupă?

— Da, lucrează în garda *El Commandante*.

Securistul bătu cu palma peste dosar.

— Vorbesc de activitățile lui *criminale*.

Dalia coborî privirea, panicată, și bâigui:

— Nu știu, tovarășe.

— Nu ți-a spus niciodată că se ocupa cu un important trafic de carne de vită?

— Nu, afirmă Dalia.

Era adevărat că nu știuse decât după seara de sâmbătă, când el întârziase la petrecere.

Securistul întoarse pagina și ridică privirea.

— Este adevărat că tovarășul Fernandez a petrecut la tine noaptea dinspre 19 spre 20 martie?

— Da, confirmă Dalia, prăbușită.

— Deci ai oferit adăpost unui criminal fugar, concluzionă sever securistul. Este un delict pasibil de trei ani de închisoare.

O lăsă pe Dalia să rumege puțin și continuă cu o voce neutră:

— Ai un dosar bun, tovarășă. Comisariatul din cartierul tău ne-a comunicat informații pozitive despre tine. Ești o *persoană cuminte*. De asemenea, au decis să nu te trimită în judecată. Totuși, trebuie aplicată o sancțiune. Fuseseși numită să lucrezi într-un domeniu rezervat revoluționarilor de elită. Deci ești concediată și trebuie să îți părăsești imediat postul. Iată procesul verbal. Semnează aici.

Dalia Sanchez se ridică și semnă. La ce să mai discute? Ei erau mult mai puternici. Securistul băgă la loc dosarul în servietă, ajutoarele lui deschiseră ușa și Dalia se îndreptă spre stradă cu un mers clătinat. Ajunsă din urmă de vocea securistului.

— Nu vei avea ocazia să îl mai revezi pe acest criminal, dacă vei vrea. A fost judecat, condamnat la pedeapsa capitală și executat.

— Executat! bâigui Dalia, uimită.

Nu se executau pentru delicte de trafic ilegal. Securistul completă:

— Da. Cu complicele lui, au omorât doi colegi de la *poliția specială*. Era un inamic patologic al revoluției.

Fără să își dea seama, ea se trezi în strada Industria. Cei trei bărbați se îndepărtară. Îi venea să plângă. Mai întâi, la gândul că nu îl va mai revedea pe Carlito. Apoi, de propria ei soartă. Cu o stigmatizare ca a sa, tot ce mai putea găsi, erau servicii de opt sau zece dolari. În câteva minute, devenise un element asocial, condamnat să supraviețuiască cu puțin. Era bine dacă comisariatul de cartier îi va mai reînnoi cartela de alimente... Merse ca un robot până la colț cu strada Dragones și se opri.

Trebuia să supraviețuiască. Nu vedea nici un mod, decât traficul ilegal cu țigări. Cunoștea mulți lucrători din fabrică, putea să le obțină ușor: toți furau, pentru a-și completa salariile. Apoi, nu avea decât să le vândă turiștilor. Bineînțeles, erau niște riscuri, dar era suficient să dea mită câtorva securiști pentru a o lăsa în pace. Cu moralul căzut, se va duce să bea o limonadă pentru a aștepta ieșirea primilor lucrători.

* * *

Mica piață San Francisco de Assis se afla chiar în fața debarcaderului Sierra Maestra, la intrarea în Vieja Habana.

Malko reperă ușor *Café del Oriente*, în spatele pieței. Un șef de sală în smoching, sub cele 35 de grade, se învârtea prin fața intrării.

Se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Malko să intre. În sală nu erau decât câțiva turiști veniți să bea ceva sau să discute. Malko se așeză la o masă din fața tejghelei, întrebându-se cu cine avea întâlnire. Skoda era parcată puțin mai departe iar Fedora trebuia să fie la piscina de la *Nacional*. Șeful de sală se apropie.

— Un sandviș și o bere, comandă Malko.

Era acolo de douăzeci și cinci de minute când pianista încetă să mai cânte și făcu un tur pe la mese, întrebând clienții ce voiau să asculte. Se opri în fața lui Malko și întrebă.

— Înțelegeți spaniola?

— Da.

Pianista îl privi și, aproape fără să miște buzele, zise rapid:

— La intersecția dintre Quinta și 14, ora zece seara.

Deja trecea la masa următoare. Sandvișul lui Malko sosea. Bău din berea Bucanero. Pianista începuse să cânte din nou. Mai rămase zece minute și ieși sub soarele arzător. Avea o întâlnire, dar cu cine? În orice caz, rețeaua clandestină a generalului Anibal Guevara funcționa. Lucrurile se declanșau.

Toate acestea sub ochii Serviciilor cubaneze...

* * *

Miguel Barreiro avea senzația că nu mai avea nici un os întreg. Timp de o oră, cei doi negri îl loviseră cu o violență uimitoare, după care dispăruseră fără nici un cuvânt. Testiculele parcă își dublaseră volumul. Așezat pe jos, cu spatele rezemat de perete, ochii închiși, își trăgea sufletul când auzi deschizându-se ușa.

Un bărbat intră în cameră, înalt, părul grizonat, îmbrăcat cu o bluză elegantă, brodată, și un pantalon albastru. Se opri în fața lui Miguel Barreiro și și zise:

— În picioare.

Arhitectul se supuse. Tremurând, transpirând, înfruntă privirea interlocutorului său. Acesta zise:

— Sunt generalul Francisco Cienfuegos.

Ca toți locuitorii insulei, Miguel Barreiro îl știa. El trimisese în închisoare mii de opozanți politici. Terifiat, arhitectul nu reușea să scoată nici un cuvânt. Generalul îi zise sec:

— Urmează-mă.

Miguel Barreiro se supuse. Ieșiră din clădire și intrară în sediul Cartierului General. La primul etaj, într-un birou lambrisat, care mirosea a țigări bune, generalul luă mai multe fotografii de pe birou și i le întinse lui Miguel Barreiro.

— Uită-te.

Arhitectul, de la prima privire, se simți distrus. Erau fotografii alb-negru, de proastă calitate. Recunoscu imediat hotelul *Hyatt* din insulele Cayman. Sala restaurantului unde servea masa cu Lee Dickson, în seara în care îi dăduse înregistrarea lui Carlito. Celelalte clișee îl arătau pe american îmbarcându-se într-o cursă American Airlines cu destinația Miami și coborând din mașină, la Havana, în fața Secției americane...

— Senior Barreiro, se auzi vocea glacială a generalului Cienfuegos, dacă erați cetățean cubanez, aceste fotografii erau suficiente pentru a fi împușcat. În cazul dumneavoastră, veți primi o pedeapsă de douăzeci de ani de închisoare fără eliberare condiționată, într-un penitenciar din Est. Acolo unde închidem elementele cele mai asociale. Știți cine este acest om?

Miguel Barreiro încercă să îl ia de sus.

— Bineînțeles. Este un diplomat american pe care l-am întâlnit de mai multe ori la dineurile din Havana. Ne-am întâlnit din întâmplare și în George Town și m-a invitat la masă. Dar...

Brutal, generalul îl luă de păr și începu să îl scuture urlând:

— Nemernicule! Lepădătură! Trădezi țara care te îmbogățește. Nu știi cine este acest om?

Îl împinse violent pe arhitect în fotoliu. Terminat, Miguel Barreiro nu îndrăznea să mai deschidă gura.

Generalul Cienfuegos se aplecă spre el.

— Știi foarte bine cine este: șeful spionilor imperialiști în Cuba!

— Credeam că este doar un diplomat, pretinse Miguel Barreiro.

— Mincinosule! urlă generalul. Te-am urmărit de fiecare dată când mergeai în Cayman. Lee Dickson sosea imediat.

Miguel Barreiro simțea că se prăbușește... Generalul se calmă brusc. se întoarse și porni un magnetofon de pe birou.

— Ascultă bine! zise el lui Miguel Barreiro.

O voce slabă se auzi. Arhitectul îl recunoscu pe Carlito. Ceea ce spunea garda lui Fidel Castro îl înghețâ. Carlos Fernandez povestea la interogatoriu cum Miguel Barreiro îl întrebase despre sănătatea lui Fidel Castro, despre atacul cerebral căruia îi căzuse victimă. Generalul Cienfuegos opri magnetofonul apoi ocoli biroul și își aprinse o țigară, reluând:

— Spania este o țară prietenă a Cubei. Dacă semnezi mărturisirile complete prin care recunoști că spionezi pentru americani, nu vei sta mult timp în închisoare. Vei fi expulzat. Altfel, te întorci în celulă și, după un timp, vei semna.

— Nu vreau să stau în închisoare, zise Miguel Barreiro.

O lumină de victorie îi apăru în privirea generalului cubanez. Arhitectul era terminat. Mai rămânea să bată ultimul cui.

— Bine, continuă el. L-ai revăzut pe Carlito la întoarcerea din Cayman. Ne-a spus-o el. Şi tu l-ai întrebat cum se simte *El Commandante.* Cum ai transmis această informaţie? Ştim că nu te-ai întâlnit cu Lee Dickson, nu te-am scăpat din ochi.

— Da, l-am întâlnit la nişte prieteni, pretinse Miguel Barreiro, încercând să salveze cutia poştală de la *Le Chansonnier.*

— Minţi, zise generalul. O să te trimit să discuţi cu cei doi tovarăşi care te-au adus aici. Nu prea le plac homosexualii...

Miguel Barreiro cedă definitiv. Îi povesti despre existenţa cutiei poştale.

În sinea lui, generalul Cienfuegos jubila. De acum, stăpânea situaţia.

— Bine, făcu el. Vrei să dormi la tine acasă în seara asta?

— Bineînţeles, bâigui Miguel Barreiro.

— Foarte bine. Vei scrie ce o să îţi dictez, apoi vei depune la cutie. Aşază-te la birou.

Miguel Barreiro se supuse şi scrise câteva rânduri, la dictarea generalului. Când termină, acesta îndoi hârtia şi i-o întinse arhitectului.

— Întoarce-te la tine acasă şi fă un duş, miroşi a transpiraţie. Apoi, mergi acolo.

Miguel Barreiro parcă se trezea dintr-un coşmar. Ar fi trebuit să bănuiască că în Cayman erau spioni cubanezi... Îşi regăsi maşina acolo unde o lăsase. Gândindu-se la ce va face îi venea să vomite, dar nu avea de ales.

* * *

Malko găsise mesajul lui Lee Dickson când reveni la *Nacional,* după „contactul" de la *Cafè del Oriente.*

După ce o văzu pe Fedora Kulak la piscină, îi spuse de întâlnirea din acea seară. Va merge singur. Pentru a fi credibil, o sfătui pe tânără să se pregătească de o vizită turistică prin Havana începând cu ora patru.

Procedau ca şi cum ar fi fost urmăriţi amândoi în permanenţă. Lăsând-o pe Fedora Kulak să meargă la biroul Cubantour, îşi luă Skoda şi se instală pe marginea piscinei de la Club Havana.

La ora şase, se duse să telefoneze de la cabina clubului.

Malko abia vedea fața interlocutorului. Acesta se mișcă pentru a se pune în lumina unui bec galben.

— Dumneavoastră l-ați văzut pe Joachim? întrebă el.

— Da, zise Malko. Sunteți generalul...

— Nu.

— Cine sunteți?

— Unul din amicii lui. Dar dumneavoastră?

— Știți. Lucrez cu Lee Dickson.

— Pe cine vreți să întâlniți?

— Pe generalul Anibal Guevara care a intrat în contact cu americanii la Moscova, în 2000, când era atașat militar.

— De ce?

— Mai întâi, am un mesaj să îi dau, o scrisoare de la președintele Statelor Unite, George W. Bush. Și am și o informație extrem de importantă să îi comunic.

— Dați-mi-l mie.

— Nu, se scuză Malko. Nu am dreptul să le dau decât generalului.

— Este prea periculos pentru general să vă întâlnească.

— Dar ați făcut-o și dumneavoastră.

— Eu, sunt în retragere. Nu are aceeiași importanță. Dar, dacă sunt văzut cu dumneavoastră, voi merge la închisoare pentru mulți ani.

Malko realiză că imobilul avea două intrări, dintre care una dinspre Malecon. Deci, chiar dacă fusese urmărit, interlocutorul nu era în pericol.

— Nu am prea mult timp, explică acesta. Trebuie să convenim cumva.

— Vreau să îl întâlnesc pe generalul Anibal Guevara, repede, repetă Malko. Este motivul prezenței mele în Cuba. Și eu risc mult. Sunt sub o identitate falsă iar cubanezii nu îmi vor face cadouri.

— Veniți din Statele Unite?

— Nu. Din Canada.

Un zgomot în întuneric dinspre strada San Lazaro îl făcu pe necunoscut să scoată dintr-o geantă de piele un pistol mare negru.

— Sunt colonelul Jose Cardenas. Eram pilotul personal al generalului Ochoa.

Lee Dickson părea bucuros de întâlnirea care avea să urmeze. El nu avea nimic nou.

După plajă, se instală la bar, apoi se duse în restaurant pentru a servi un pește fript și o bere.

La zece fără un sfert, părăsi clubul Havana, luând-o spre Quinta.

La început, reperă două mașini de patrulare albe și motocicliști ascunși în întuneric. Nu avea de unde să știe că nu erau interesați de el, dar nu era ceva liniștitor...

Ajunse la intersecția cu 14. Nimeni. Totuși era zece fix. Brusc, când aproape trecea de intersecție, reperă o siluetă pe scuarul central. O femeie, probabil o prostituată, care făcea autostopul. Doar că...

Vină pe strada 12 și se întoarse pe același drum. De această dată, rămase mai în stânga. Remarcă faptul că femeia nu căuta să oprească o mașină. Încetini. Imediat, fata ridică mâna.

Cum opri, ea ocoli mașina și urcă. Era o tipă la treizeci de ani, drăguță, cu o bluză albă și pantalon negru. Îl tutui pe Malko rapid:

— Mergem. Strada San Lazaro.

Se întoarse. Nimeni în urmă. Fata părea nervoasă. Coborî prin Malecon și o luă pe strada San Lazaro. Erau în vechiul cartier al Havanei, unde Malko o însoțise pe Beatriz.

— Aici! zise pasagera lui.

Se opri și intrară într-un imobil dărăpănat, luară un lift care semăna cu un funicular. Fără să schimbe nici un cuvânt. De la șase, mai urcară un etaj pe jos, până la un mic apartament, pe care îl traversară, pentru a ajunge la o terasă. Malko privi terasa pustie.

— Pe dumneavoastră trebuie să vă întâlnesc? întrebă el.

— Nu. Așteptați.

Rămaseră nemișcați, în întuneric. Apoi Malko auzi un fluierat care venea din celălalt capăt al terasei. Fata se întoarse spre Malko.

— Să mergem.

Ea sări peste primul zid iar el o imită. La al treilea, el observă o siluetă care venea spre ei. Un bărbat care schimbă câteva cuvinte cu fata. Aceasta plecă spre apartamentul el

— Credeți că nu ați fost urmărit? întrebă Malko.

— Sunt sigur. Nu am mașină. Am venit cu un taxi colectiv și nu cu autostopul. Pensia mea este de cincisprezece dolari pe lună!

— Foarte bine, concluzionă Malko, dacă vreți să faceți un serviciu țării, aranjați-mi o întâlnire cu generalul Anibal Guevara. Este foarte important. Dacă este imposibil, plec din Cuba.

— Nu știu dacă va accepta, răspunse colonelul cubanez. Nu prea are încredere în americani. Nu se ține de promisiuni.

Malko preferă să nu mai insiste. Colonelul Jose Cardenas îi întinse mâna.

— Pe curând. Voi transmite cererea dumneavoastră.

— Cum mă veți anunța?

— Vă vom anunța. Fiți vigilent. Vă cunoaște Nora, acum. *Adios.*

Își strânseră mâna și colonelul Cardenas dispăru în întuneric. Malko se întoarse în apartament. Nora era așezată pe un pat, fumând o țigară, picior peste picior.

— Dați-mi o sută de dolari, ceru ea.

Văzând expresia surprinsă a lui Malko, explică:

— Nu se știe niciodată. Dacă un securist mă întreabă ce am făcut cu dumneavoastră, îi voi spune că am făcut dragoste...

Malko puse o hârtie de o sută de pesos convertibili pe o masă și ea zise simplu:

— Pe curând!

Când coborî, era mai încurajat. Avea de-a face cu o rețea clandestină, nu cu amatori. Euforia îi dispăru când ieși spre strada San Lazaro. O mașină de poliție albă era oprită chiar în spatele Skodei.

Capitolul XI

Malko, ascuns în întunericul intrării în imobil, rămase nemișcat, cu pulsul la două sute. Simțea sângele cum îi zvâcnește în tâmple. Era exact de ce se temea de când sosise în Cuba. Toate precauțiile luate erau inutile. Soluția cea mai simplă era să iasă spre Malecon și să se ducă la George Wimont pentru a fi scos a doua zi cu șalupa. Dar dacă era deja reperat, va fi oprit la vama de la portul Hemingway... Privi în jurul lui: strada era pustie. În cele din urmă, făcându-și curaj, se îndreptă spre mașină. În momentul în care băga cheia în încuietoare, girofarul albastru se aprinse. Un metis cu pielea închisă la culoare, veni lângă Skoda, întinzând mâna.

— Documentele, vă rog.

Malko întinse contractul de închiriere, permisul de conducere și pașaportul. Polițistul le examină îndelung la lumina unei lanterne apoi ridică privirea și zise:

— Staționarea este interzisă pe această parte a străzii, senior.

Malko l-ar fi sărutat.

— Nu știam, afirmă el.

Polițistul îi înapoie actele și se îndepărtă fără nici un cuvânt. Fără să ceară nici măcar bani. Polițiștii aveau ordin să menajeze turiștii, una din resursele principale ale țării... După cinci minute, Malko mergea pe Malecon, pentru a se întoarce la *Nacional.*

* * *

Isabel Jovellar era preocupată de noua ei importanță. Avea la ordin o duzină de securiști care îi aduceau în fiecare

dimineață la ora șapte raportul. Urmărea două piste în același timp. Mai întâi, urmărea comunicațiile telefonice dintre diferite cabine telefonice și, de cealaltă parte, verifica suspecții bănuiți a fi spionul fără cap cum îi poreclise ea.

Se uită mai întâi pe raportul colonelului Montero. În ajun, la ora șase, Lee Dickson primise un apel telefonic de la o stație service din Cupet unde se oprise să facă plinul. Apelul venea de la un telefon public situat în Club Havana... Nu știa cine era proprietarul clubului...

După ce bău o cafea, își reluă dosarele suspecților. În urma eliminărilor succesive, rămăseseră doi. Ceilalți nu se aflau în apropierea unei cabine telefonice la ora la care fuseseră apelurile. Cei doi aveau pașapoarte canadiene: unul locuia la *Habana Libre*, celălalt la *Nacional*. Amândoi erau singuri în Cuba, închiriaseră mașini, dar nu păreau să aibă vreo activitate anormală.

Isabel Jovellar se gândea la cei doi clienți când centralista o anunță că are un apel dirijat de la secretariatul generalului Cienfuegos. Răspunse.

— Tovarășă Jovellar, zise o voce de bărbat, sunt locotenent-colonel Lenin Díaz. Am lucrat treizeci de ani în G 5 și acum sunt la pensie.

Cu un asemenea prenume, acest ofițer nu putea fi decât un bun comunist, își zise Isabel Jovellar. Călduros, ea răspunse:

— Bună ziua, tovarășe colonel. Ce este?

— Am întâlnit din întâmplare împreună cu fiica mea, acum trei zile, un străin aflat în vacanță în Cuba. I-a adus o scrisoare de la fratele ei, care a fugit la imperialiști în urmă cu mai mulți ani. Am luat masa cu el. Mi s-a părut interesant...

— Ah, da? făcu distrată Isabel Jovellar, zicându-și că foștii luptători vedeau spioni peste tot.

Un veritabil spion nu ar fi luat masa cu un colonel de la G 5, chiar și la pensie. Totuși, din politețe, ea întrebă:

— Aveți numele lui?

— Bineînțeles. Walter Zimmer. Are pașaport canadian și locuiește...

Isabel Jovellar nu mai asculta decât cu o ureche, privind la hârtia pe care notase numele celor doi suspecți. Unul dintre ei se numea Walter Zimmer. Camera 804 la *Nacional*.

— Tovarășe, întrebă ea, ce te-a făcut să-l bănuiești pe acest străin?

— Nimic precis, recunoscu locotenent-colonelul Lenin Díaz. Dar, în toți acești ani, am frecventat mult oamenii din lumea spionajului. Au toți ceva în comun. Ori, acest tip le seamănă...

— În ce împrejurări l-ați întâlnit?

Lenin Díaz îi povesti, menționând în treacăt mașina 4x4 a fiicei sale, ceea ce îi atrase atenția lui Isabel Jovellar. Îl revăzu pe bărbatul blond coborând din mașina 4x4.

— Mulțumesc mult, tovarășe colonel, concluzionă ea. O să verific această informație.

Închise, nebună de fericire, jurând să nu spună nimănui de acest apel: nu voia să îi fie furată victoria. De această dată, avea un element în plus. Trebuia doar să strângă și mai mult aria supravegherilor, fiind foarte atentă.

Urcând pe motoscuterul Suzuki, o luă spre *Nacional*. La etajul opt, o interogă îndelung pe responsabila de etaj despre ocupantul camerei 804. Fără să afle prea mare lucru. Un client obișnuit.

— Tocmai a coborât la piscină, concluzionă ea. Vrei să inspectezi camera, tovarășă?

Isabel Jovellar acceptă. În câteva minute, verificase totul, în afară de micul seif încastrat în perete. Fără să găsească nimic. Coborî la recepție și discută cu administratorul, pentru a lua măsurile necesare.

Apoi, se duse la *Habana Libre*. Discutând cu un securist care supraveghea holul. O reperase pe frumoasa străină și era absentă pentru moment. Isabel Jovellar se duse la camera ei, 505, și verifică fără să găsească mare lucru în afară de lenjerie foarte feminină. Coborî la subsol. La *Habana Libre* „camera de control" era lângă garajul subteran. Văzând legitimația roșie de la DGI, responsabilul se arătă respectuos.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, tovarășă? întrebă el imediat.

— Să puneți *tehnica* în camera 505.

El se uită pe carnet și zise:

— Dar am făcut-o deja, tovarășă.

Isabel Jovellar îl privi, stupefiată.

— Cine ți-a dat ordin să o faci?

Polițistul se încurcă, bâigui ceva și, în cele din urmă, recunoscu că o făcuse din proprie inițiativă.

— De ce? întrebă sec Isabel Jovellar.

Din explicațiile încurcate ale securistului înțelese că el și colegii săi voiau doar să o observe pe această frumoasă străină în intimitatea ei...

— Foarte bine, concluzionă ea, de acum, îmi raportezi personal. Iată numărul meu de telefon.

Ieși la lumină și se duse spre San Miguel. Ardea de nerăbdare să anunțe veștile șefului ei. Poate că îl demascase pe spionul *fără cap*.

* * *

Se auzi bătând la ușa lui Malko. Era un lucrător de la întreținere. În urmă cu zece minute sunase la recepție pentru a semnala că nu mai funcționează climatizarea. Tehnicianul scotoci peste tot, demontă conducta și, în cele din urmă sună la recepție. Îi dădu apoi telefonul lui Malko.

— Climatizarea nu mai poate fi reparată, explică angajatul. Nu avem piesele necesare. O să vă instalăm în camera alăturată, la același preț. Îmi pare rău: din cauza embargoului nu prea suntem aprovizionați. Vă trimit o cameristă să vă ajute să vă mutați.

Malko acceptă și mulțumi.

Nu agrea această schimbare de cameră. Era o veche metodă a Serviciilor din Est pentru a-i atribui o cameră „sonorizată". Dar, până la urmă, el fusese cel care se plânsese...

Odată mutarea făcută în camera 805, plecă să o caute pe Fedora pentru a merge să ia masa la clubul Habana.

Prudent, în cazul în care Skoda ar fi avut microfoane, așteptă să ajungă pe plaja clubului pentru a-i relata tinerei întâlnirea din ajun.

— Nu îmi place povestea cu mașina de poliție, făcu rusoaica. Și noi făceam la fel, în Uniunea Sovietică. Și schimbarea camerei la fel.

— Pe tine nu te-au mutat?

— Nu.

Deci, cel puțin, ea nu era suspectă. Malko încercă să se destindă. Așteptând următoarea întâlnire cu generalul Anibal Guevara, nu avea nimic altceva de făcut. Decât să mențină legătura cu Lee Dickson.

În ciuda cerului albastru, a soarelui și a brizei calde, Malko era neliniștit de remarca Fedorei. Era o profesionistă.

* * *

Miguel Barreiro se lupta cu depresia. Se știa în gura lupului și îi trebuia o voință puternică pentru a-și continua munca pe șantier. Din contră, își încetase orice activitate socială, și chiar sexuală. Seara, mânca ce îi pregătea grădinarul-bucătar și apoi se culca, tresărind la orice zgomot. Se trezea transpirat, în plin coșmar. Uneori voia să meargă să îi spună de trădare lui Lee Dickson, dar nu se simțea curajos. Își zicea că dacă le va da satisfacție cubanezilor, aceștia îl vor lăsa în pace.

Ce prostie că voise să se joace de-a spionii...

* * *

— Prietena dumneavoastră vă așteaptă jos, anunță vocea unei recepționiste.

Malko tocmai se întorsese după ce o lăsase pe Fedora la *Habana Libre*. Intrigat, coborî. Nu aștepta pe nimeni. Verifică holul și terasa și tocmai vru să urce când o văzu pe Nora, cubaneza care îl prezentase colonelului Jose Cardenas, care cumpăra o revistă de la recepție. Schimbară o privire rapidă. Tânăra se îndepărta deja spre subsol. Malko o ajunse pe scări. Fără să se oprească, ea zise repede:

— Mergeți la cimitirul Colon, în această seară pe la unsprezece. Prezentați-vă la poarta Zapata. Va fi acolo Joachim.

Ea intră în bar iar el profită pentru a merge să verifice la toalete dacă are vreun mesaj. Ceea ce era și cazul. Un nou număr de telefon pentru a doua zi la ora unu.

Fidel Castro nu dădea încă nici un semn de viață. Malko era în același timp excitat și neliniștit.

Întâlnirea cu generalul Anibal Guevara era decisivă. Dar cum să se ducă la cimitir în plină noapte fără să fie reperat?

* * *

— Am o idee, propuse Fedora. Te vei întoarce cu mine la *Habana Libre* și vei băga mașina în parcarea subterană. Apoi vei pleca pe intrarea principală, pe jos, lăsând mașina. Treci mai întâi pe la *Nacional,* ca și cum te-ai întoarce. Apoi, iei un taxi...

— Bună idee pentru prima parte, zise Malko, dar nu voi lua un taxi: este prea riscant. Voi merge pe jos. Chiar dacă îmi va lua ceva timp. Această întâlnire în plină noapte, într-un cimitir, mi se pare ciudată.

Fedora Kulak zâmbi.

— Toată țara este ciudată. Nu ai de ales. Hai, vino.

Părăsiră terasa *Chez Adela*, unde mâncaseră o langustă abia decongelată. Simțind tensiunea lui Malko, Fedora îi zise tandru:

— Golește-ți creierul. Trebuie să fii în formă cât mai repede. Nu ai armă, nici o protecție. Este ca și cum ai fi într-o junglă din care nu poți ieși. Trebuie să reușești.

Parcă Skoda în garajul subteran de la *Habana Libre* și luară liftul. Staționarea în jurul hotelului fiind interzisă, demersul lui Malko nu era de mirare. Abia ajunsă în cameră, Fedora își dădu jos tricoul, descoperind un sutien negru plin. Veni și se lipi de Malko, privindu-l în ochi.

— Fă-mă să am orgasm, zise ea. Asta îți va da curaj.

* * *

Julio Ramirez, securistul însărcinat cu supravegherea camerelor de la *Habana Libre*, se desfăta în fața ecranelor. Privind la blonda care făcea dragoste cu bărbatul pe care îl adusese la ea, se masturba furios. Avea gura uscată. Abia auzi ciocănitul de la ușă. Era schimbul.

Se precipită spre ușă, descuie și lăsă să intre una din colegele lui, o mignonă metisă, cu fustă albastră.

— Nu sunt în întârziere! zise ea, oprindu-se brusc.

Julio Ramirez uitase să își ridice pantalonul și un sex roșu și tare se îndrepta spre fată.

— Hei! Te plictisești?

Julio Ramirez era atât de excitat încât o luă pe fată de mână și o duse în fața ecranului.

— Privește!

Ea rămase blocată privind scena. Nici nu simți când Julio Ramirez îi luă mâna și o puse pe sexul lui. Chiar ea începu să îl masturbeze lent, privind cu ochii lipiți de ecran. Nu se mai auzeau în cameră decât respirațiile scurte...

Telefonul sună.

— Julio, făcu vocea securistului aflat la post în hol. Urmărești la 505?

Julio Ramirez râse sugrumat.

— Și-o trag ca iepurii! zise el. Ar trebui să vii să vezi.

— Foarte bine, pot să lipsesc o clipă?

— Nici o problemă, afirmă Julio Ramirez înainte de a închide.

Explodă în același timp cu bărbatul din camera filmată și o văzu pe femeie prăbușindu-se peste pieptul partenerului ei. Colega sa tocmai își lua chiloții. Nu schimbară nici un cuvânt și reîncepu să „verifice" și celelalte camere, fără să găsească un spectacol atât de interesant. Când reveni la 505, era pustiu! Se neliniști, apoi femeia, dezbrăcată, ieși din baie și se culcă. Așteptă puțin, dar nimeni nu veni lângă ea.

Bărbatul plecase, în timp ce el verifica celelalte camere!

Înnebunit, Julio Ramirez se duse la telefon să îl anunțe pe colegul său de jos. Nici un răspuns: se dusese să bea o bere sau să agațe ceva în fața cinematografului Yara. Julio Ramirez privi la ecranul negru: femeia stinsese lumina. Eziță: trebuia să noteze totul în carnetul în care scria tot ce era ieșit din comun? În acest caz, colegul său risca să fie pedepsit pentru că își abandonase postul. Julio Ramirez se liniști zicând că acest cuplu nu părea periculos, în ciuda bănuielilor celor de la DGI. Imperialiștii nu fac dragoste așa pe fugă. Adesea erau desemnate „ținte" care se dovedeau inocente. Semnă pe carnet cu mențiunea „Nimic de semnalat" și se eschivă, lăsând-o pe colega sa în schimb până la ora șase dimineața.

* * *

Malko mergea repede pe trotuarul desfundat în direcția

nord. Când ieșise de la *Habana Libre*, se amestecase într-un grup de turiști canadieni care tocmai sosise cu bagajele și acaparau atenția recepționistului. Sperând că nimeni nu îl reperase, avea impresia că era un pește roșu într-un acvariu cu rechini. În Cuba pericolul era peste tot. Întorcând capul, observă, lângă trotuarul din față, o mașină albă de poliție, cu farurile stinse. Erau cu zecile în tot orașul, fără a mai socoti motocicliștii, polițiștii în civil sau în uniformă.

Dacă nu fusese încă reperat, putea traversa, dar în caz contrar, nu avea nici o șansă.

Încă vreo zece blocuri. Orașul era prost luminat, ceea ce îl avantaja. Pe hartă, reperase poarta Zapata, la vestul cimitirului. În interiorul borsetei de piele a lui Malko se afla scrisoarea președintelui George W. Bush de care abia aștepta să scape. Doar prezența acestei scrisori îl putea trimite în închisoare pentru restul zilelor. Și nimeni nu va veni în ajutorul lui.

Pentru a se calma, se gândi la Fedora. Încă mai simțea senzațiile. Ea avusese dreptate. Îi mai ridicase moralul. Se opri în dreptul străzii 14 pe care intră. După o sută de metri, dădea în strada Zapata, care ținea de-a lungul cimitirului Colon. Trecu de colț: strada era complet pustie.

Încă o sută de metri și observă portalul de lemn deschis, intrarea Zapata a cimitirului Colon. Se opri în întuneric și, spre marea lui surpriză, în câteva minute, văzu mai multe siluete intrând în cimitir!

Nu se făceau vizite la ore așa de târzii. Ceasul arăta unspre zece. Ora întâlnirii. Nu se auzea nici un zgomot. Nici o mașină. Se decise să parcurgă ultimii metri până la portal și văzu două siluete în întuneric. Un cuplu îl depăși și se opri lângă poartă. Avu loc o discuție cu cei doi „paznici" și Malko văzu o sticlă trecând dintr-o mână în alta apoi cuplul intră în cimitir...

Se duse și el. Cei doi înaintară, dar nu avură timp să îi vorbească. O siluetă înaltă apăru în spatele lor, șușoti ceva cu ei și se dădură înapoi. Malko îl recunoscu pe Joachim. Acesta îl întrebă încet:

— Cum ați venit până aici?

— Pe jos.

— Foarte bine. Veniți cu mine.

Noaptea era atât de senină încât se puteau distinge vag

monumentele funerare de pe alei. Parcurseră în liniște aproape jumătate de cimitir. Apoi Malko observă un grup care discuta, pe un mormânt, trăgând dintr-o sticlă de rom.

— Ce este? întrebă el.

— O bandă de ciudați, explică Joachim, vin aici din când în când pentru o petrecere. Eu le dau romul. Îi excită să fie aici.

Pe un mormânt alăturat, plantaseră lumânări a căror flacără tremura în briza caldă. Parcurseră încă două sute de metri și Joachim se opri în fața unui monument funerar din marmură neagră închis cu un gard.

În momentul în care intrau, o siluetă apăru din întuneric. Malko recunoscu părul scurt al colonelului Cardenas, pilotul de elicoptere. Avea un pistolet la centură și fața gravă.

— Trebuie să vă percheziționez, zise el. Mai întâi, borseta.

Malko i-o dădu și celălalt pipăi toate cutele.

— Desfaceți-vă cămașa, ordonă apoi fostul colonel.

Malko se supuse și cubanezul îl pipăi literalmente. Înțelese apoi ce căutau: un microfon!

— Trebuie să știți, senior, că dacă va fi vreo problemă, dumneavoastră veți muri primul.

Vizibil, nu erau încrezători în Malko. Acesta reacționă.

— Și eu, risc mult venind aici, observă el.

Fostul pilot dădu din cap.

— G 5 este foarte puternic. Au infiltrat mulți oameni pe lângă disidenți! Îmi jurați că nu ați avut nici un contact cu oamenii din Miami?

— Nici unul, afirmă Malko.

Pentru prima dată, simțea un pericol palpabil. Îl văzu pe Joachim, cu maceta în mână; redutabil. Fostul pilot îi arătă grilajul întredeschis al cavoului.

— Intrați, vă rog.

Malko depărtă grilajul care scârțâi și intră în interior. O lumânare împrăștia o lumină tremurătoare. Un bărbat în cămașă, cu părul grizonat, figură energică, mustață, era așezat pe un suport metalic. Se ridică și îi întinse mâna lui Malko:

— Bună seara. Sunt generalul Anibal Guevara.

Capitolul XII

Malko luă mâna întinsă de generalul cubanez și o strânse îndelung. Grilajul scârțâi în spatele lui. Joachim tocmai îl închidea, pentru a proteja mai bine întrevederea.

Până la urmă era un loc bine ales pentru o întâlnire secretă. Mulțumi cerului că reușise să realizeze acest prim contact și scoase din borsetă scrisoarea dată de Frank Capistrano.

— Generale, anunță el, sunt însărcinat să vă înmânez mesajul președintelui Statelor Unite.

Rămase tăcut în timp ce generalul cubanez deschidea plicul și citea cele scrise. Se uită lung la semnătură și apoi îndoi la loc scrisoarea.

— Senior, zise el, această scrisoare este o dovadă de stimă pe care o apreciez mult, dar nu este decât o încurajare. Și, în ciuda dorinței mele de a doborî regimul acesta abominabil, nu văd nici o posibilitate. Mai ales dacă Statele Unite nu intervin.

— Nu direct, recunoscu Malko, dar președintele Bush vă dă asigurări că, dacă reușiți să preluați puterea în Cuba, guvernul dumneavoastră va fi imediat recunoscut de Statele Unite.

— Nu am ajuns până acolo, îl întrerupse rece generalul Anibal Guevara.

— Exact, recunoscu Malko, dar dacă președintele Bush și-a asumat riscul să mă trimită aici, se datorează unei noutăți, care se cere a fi exploatată imediat. Știați că Fidel Castro a fost victima unui atac cerebral și acum se află între viață și moarte? Incapabil să guverneze.

După liniștea îndelungă care urmă, Malko înțelese că atrăsese atenția. Din cauza căldurii apăsătoare și umede din cavou, cămașa lui Malko i se lipse de piept.

— De unde aveți informația? întrebă generalul Guevara.

— Dintr-o sursă apropiată lui, explică Malko. Cineva care a asistat la o criză și l-a văzut prăbușindu-se pe birou. Nu vă pot spune mai mult acum.

— De când datează incidentul?

— De vreo cincisprezece zile.

Din nou liniște, apoi generalul îi zise lui Malko:

— Așteptați-mă aici.

Ieși din cavou și dispăru în întuneric. Malko așteptă vreo zece minute, privind doar la lumânare. Grilajul scârțâi și generalul reapăru.

— Tocmai am discutat cu colonelul Cardenas, anunță el. Chiar nici Radio Bamba nu a lansat zvonuri de acest gen, dar nu este de mirare. Primul cerc este absolut etanș.

— Șeful statului major, generalul Albano Lopez Muera este cu siguranță la curent, remarcă Malko.

— Nu, răspunse Anibal Guevara. Chiar dacă este, nu va spune nimănui. Adevăratul șef al armatei, Raul Castro, este cu siguranță la curent. Dar vă repet, este etanș. *El Viejo* poate fi tratat fie într-o clinică privată din clădirea Consiliului de Stat, fie în aripa specială a spitalului Cimeq, la Siboney. În ambele cazuri, sunt structuri impenetrabile.

— Mai avem un element suplimentar, precizează Malko. Un celebru neurolog spaniol a sosit în Cuba la câteva zile după incident. Credeți că nu este veritabilă informația?

Generalul Anibal Guevara gândi îndelung și recunoscu:

— Nu. Nu a mai apărut la televiziune de mai bine de două săptămâni, dar nu este ceva neobișnuit. Nu am auzit vorbindu-se de deplasări sau reuniuni, dar nu este o dovadă absolută. Sunt uneori săptămâni când nu apare. Dar nu este soluția problemei...

— Bine, zise Malko. Am venit să vă pun o întrebare simplă. În cazul în care vom avea proba morții lui Fidel Castro, *înainte* să fie făcută publică, sunteți gata să provocați o schimbare de regim, îndepărtându-l pe moștenitorul constituțional, Raul Castro? Care este actuala dumneavoastră funcție?

— Conduc o brigadă de elicoptere de luptă și un centru de antrenament în gherilă urbană la Baracoa, nu departe de Havana.

— Aveți simpatizanți în armată gata să se mobilizeze pentru o lovitură de stat?

Generalul Anibal Guevara schiță un zâmbet, pentru prima dată.

— Am simpatizanți. Toți am fost traumatizați de soarta rușinoasă a generalului Ochoa, un bărbat de onoare care a servit țara. Raul Castro nu este iubit de armată... Până atunci, cred că anumiți camarazi vor fi de acord să se ralieze cu mine, cu condiția să fie o operațiune *internă* cubaneză.

— Așa o și văd Statele Unite, afirmă Malko. Scrisoarea președintelui Bush nu este decât pentru a garanta că un nou regim va primi un ajutor economic de la Statele Unite. Am o întrebare. Serviciile de securitate sunt extrem de prezente. Cum vor reacționa în caz de lovitură militară?

— Mulți au o concepție de militari pe care o știm bine. Cred le vom putea obține neutralitatea, cu câteva excepții.

— Dar în armată?

— Este mai greu de zis. Dar mulți dintre camarazii mei sunt alături de mine, chiar dacă nu se exprimă.

În picioare în fața lui Malko, generalul Anibal Guevara părea tot mai nervos. Malko înțelese că nu trebuia să mai prelungească întrevederea.

— Generale, concluzionă el, ce asigurări vă trebuie pentru a lua conducerea unei lovituri de stat?

* * *

Joachim, fost combatant în Angola, dovedea o profundă admirație față de generalul Anibal Guevara sub care servise, și continua să îl aduleze pe generalul Ochoa, eroul armatei cubaneze. Nu știa motivul acestei întâlniri nocturne, dar bănuia că era de importanță. Generalul Anibal Guevara nu se deplasa prea mult.

Unul dintre ciudații din cimitir se apropie de el.

— Mai ai rom? întrebă el încet.

Joachim se duse până la un mormânt și luă o sticlă de undeva, din întuneric.

— Un dolar, anunță el.

Nu era scump. Tânărul îi dădu banii, apoi, când să se îndepărteze, zise repede:

— Sunt doi tipi cam suspecți, acolo, pe care nu îi cunosc. Au insistat mult să vină, dar mă gândesc să nu lucreze pentru...

Lăsă fraza în suspans. Joachim simți că i se înnoadă stomacul. Dacă Securitatea intervenea, era în stare să verifice tot cimitirul. Generalul Guevara risca să fie prins.

— Bine, zise el, arată-mi unde.

Îl urmă pe tânăr până la un mic cavou. Se aplecă în interior și se întoarse.

— Au plecat! Uite-i, acolo!

Arătă două siluete care se îndepărtau spre poarta Zapata. Joachim, fără nici un cuvânt, se luă după ei, alergând.

Conștienți că erau ajunși din urmă, se opriră.

— Ce este? întrebă unul din ei.

— Unde mergeți?

— Nu mai avem bani de rom și țigări. Mergem...

Joachim ezită. Era credibil. Brusc, fu ajuns din urmă de unul dintre furnizorii lui de rom care îi șopti la ureche:

— Amice! Sunt sticleți. Lucrează pe strada M (Diviziunea G a Securității)...

Ei auziseră. Primul porni, dar Joachim îl prinse imediat și îl aduse înapoi.

— Băieți, făcu el, trebuie să stăm de vorbă.

Fără să ezite, cei doi îl urmară până la un cavou abandonat. Îi împinse pe cei doi, care nu se simțeau prea în largul lor, în interior. Unul din ei, terifiat, decise să dea în vileag totul.

— Uite, făcu el, este adevărat că am fost trimiși să vedem ce se întâmplă. Dar, îți jur, nu vom vorbi de tine. Din contră, am remarcat niște tipi ciudați, asta putem spune, nu?

— Ce tipi ciudați?

— Trebuie să fie ceva cu marijuana sau trafic ilegal.

Joachim nu răspunse, cu inima înghețată. Cei la care se făcea aluzie erau participanții la întâlnirea secretă. Acest imbecil tocmai se condamna la moarte. Ridică privirea și zise:

— Bine, hai.

Cei doi îi întoarseră spatele, mulțumiți că scapă.

Maceta se abătu oblic spre gâtul celui mai apropiat, tăindu-i scurt vertebrele cervicale. Scoase un țipăt sugrumat și căzu în față.

Celălalt se întoarse; avu timp doar să se sperie. Cu un revers puternic, Joachim îi secționă gâtul până la os, dându-se înapoi pentru a nu fi stropit de sânge. Privi la cele două corpuri

care impregnau cripta cu sângele lor. Trist. Nu îi plăcea să omoare, dar riscul prezentat de cei doi era prea mare. Sări peste cadavre și ieși în alee. Până la răsăritul soarelui, îi va îngropa în partea de nord a cimitirului, acolo unde se odihneau cei ne-reclamați, fără familie; nimeni nu îi va căuta acolo.

Când ieși, unul dintre maniaci îl interpelă:

— Deci, cu cei doi tipi?

— Este bine, îl asigură. I-am lăsat să plece. Nu vor face probleme.

Își reluă pânda la cavoul unde generalul și străinul blond discutau.

* * *

Generalul Guevara rămăsese îndelung tăcut după întrebarea lui Malko. În cele din urmă zise:

— Nu voi acționa atâta timp cât nu am certitudinea absolută că Fidel Castro este mort. Altfel, lovitura este sortită eșecului! Oamenilor le este prea teamă de el.

— Dar au încredere în dumneavoastră? întrebă Malko.

— Cred, de ce?

— Sunt singurul care vă poate anunța această veste. Bineînțeles, sursa noastră o va confirma. Dar este fiabilă. Din contră, nu vom avea mult timp la dispoziție pentru a acționa.

— Am de mult timp în cap ce trebuie să fac, zise generalul. Este suficient să anunț o duzină de camarazi, fie pentru a mă asigura de neutralitatea lor, fie pentru a-i atrage de partea mea.

— O parte a armatei nu riscă să rămână fidelă lui Castro?

— O parte, da, pentru un timp. Dar nu mai este armată. Tehnica rusească este depășită, nu avem carburant și arme moderne. Fidel Castro a fabricat în Cuba rachete sol-aer, Alexandre, dar nimeni nu le-a încercat încă. Elicopterele mele sunt gata mereu de zbor. În câteva ore, putem prelua controlul asupra ministerului de Interne și al Apărării, precum și asupra televiziunii. Cred că numai câteva rafale de rachete trase asupra ministerului de numai Interne îi vor calma pe cei fanatici. Apoi, va trebui să improvizăm.

— Adică? insistă Malko.

— Voi anunța suspendarea Constituției și organizarea de alegeri libere sub controlul armatei. Un grup va prelua controlul

asupra Villa Marista, pentru a paraliza DGSE. Evident, nu exclud o violentă reacție populară. Mulți cubanezi au de reglat conturi.

Făcu un gest fatalist apoi se uită la ceas.

— Bine, voi pune scrisoarea de la George W. Bush într-un loc sigur. Este vorba de un document istoric. Când veți fi sigur că Fidel Castro este mort, anunțați-l pe Joachim. Este mereu la cimitir. Ne vom revedea apoi mai repede. Pe curând.

După ce îi strânse mâna lui Malko, ieși din cavou și se îndepărtă în cimitir, escortat de colonelul Jose Cardenas înspre poarta Zapata. Malko așteptă puțin înainte de a o lua pe același drum, liniștit dar agasat în același timp. Mingea era în terenul lui Lee Dickson. Fără „Iglesia", nimic nu se întâmpla.

Străzile erau complet pustii. Îi luă cam o jumătate de oră să se întoarcă la *Nacional.* Nici un taxi în față iar holul era pustiu, cu excepția celor doi angajați de la recepție. Se duse în cameră și se culcă, dar îi luă mult să adoarmă.

Măcar ca această întâlnire de mare risc să ducă la ceva bun.

* * *

Lee Dickson nu reușea să adoarmă. Se sculă și se duse să fumeze o țigară pe marginea piscinei. Trecu pe la bar și își turnă un pahar de Defender pe care îl luă cu el. Acum când contactul cu „Iglesia" fusese restabilit, neliniștea lui privea demersul lui Malko de a îl contacta pe generalul Anibal Guevara. Dacă acesta din urmă refuza oferta americană, nu mai era nici o operațiune și epoca postcastristă avea viață lungă. Va fi un regim ca în Algeria sau Birmania, condus de o armată coruptă.

Trase lung din țigară, ascultând țipetele păsărilor de noapte. Un semn de viață din partea lui Lider Maximo ar fi fost catastrofa absolută. Își stinse țigara, termină băutura și se duse la culcare.

* * *

Isabel Jovellar ajunse foarte devreme la Villa Marista. Rapoartele de peste noapte despre „suspectul" ei preferat erau

deja acolo. Nu mare lucru. Nici un apel la cabină telefonică. Cinase cu o femeie care locuia la *Habana Libre*, apoi o însoțise și rămăsese cu ea. Nota supraveghetorului de la *Habana Libre* semnala că făcuseră dragoste și stinseseră lumina la ora zece și jumătate.

Anchetatoarea luă apoi fișa aceluiași „subiect principal", făcută de oamenii postați la *Nacional*. Imediat, ceva îi atrase atenția. Ocupantul camerei 805 se întorsese pe jos la hotel pe la ora două dimineața, culcându-se imediat!

Se uită la ambele fișe. Ceva nu se potrivea. Un bărbat adormea la unsprezece la *Habana Libre* și se întorcea la el trei ore mai târziu, pe jos, lăsând mașina la *Habana Libre*. Ce însemna gaura aceasta? Și de ce securistul de la *Habana Libre* nu semnalase plecarea lui? Își aprinse o țigară și se gândi. O ipoteză plauzibilă era o scăpare a paznicului de la *Habana Libre*. Trebuia să o lămurească. Pentru moment, în afară de bănuielile subiective ale locotenent-colonelului Lenin Díaz, nu avea nici un element contra acestui Walter Zimmer.

Era mai mult decât necesar să aprofundeze cercetarea asupra cabinelor telefonice. Pentru moment, Isabel Jovellar nu putea afla nimic decât după ce discutau Lee Dickson și spionul *fără cap*.

Îl sună pe colonelul Montero: nu descoperise încă nimic. Ancheta continua verificând sistematic toți angajații ETCSA, dar lua timp.

După ce închise, Isabel Jovellar se lăsă în fotoliu și trase lung din țigară. Pentru prima dată de mult timp, CIA derula o operațiune mare pe teritoriul cubanez și ea era cea care se ocupa de anchetarea ei.

Mai rămânea un punct crucial de stabilit. Care era scopul americanilor?

Nu avea decât o variantă: să reușească. Luă telefonul și-l sună pe unul din anchetatori. Se decise să facă cunoștință cu Miguel Barreiro.

* * *

Malko ieși de la *Nacional* și plecă pe jos să își recupereze mașina din garajul de la *Habana Libre*. Avea nevoie să se calmeze așteptând evoluția unei situații pe care nimeni nu o

stăpânea. Doar Dumnezeu știa ora morții lui Fidel Castro. Se decise să meargă cu Fedora la plajă în Tarara, la douăzeci și cinci de kilometri est de Havana.

Era totuși mulțumit că reușise să obțină întâlnirea crucială cu generalul Anibal Guevara, fără să fie urmărit.

* * *

Văzând Lada gri parcată în fața porții, Miguel Barreiro simți cum i se înnoadă stomacul. Unul dintre securiști, cel pe care îl cunoștea, se apropie zâmbind.

— Señor Barreiro, sunteți așteptat pe strada San Miguel.

Se înclină comic. În spatele politeții, era o ironie feroce. Miguel Barreiro nici nu discută măcar.

— Să mergem, făcu el.

— Mergeți cu mașina noastră, o să vă aducem noi înapoi.

Terifiat, arhitectul spaniol se așeză în spate. Închise ochii, întrebându-se ce îl aștepta. Când ajunse, polițiști în uniformă îl conduseră spre clădirea din spate.

Unul dintre ei ciocăni la ușă și deschise, lăsându-l pe arhitect să intre. Acesta ezită câteva secunde, întrebându-se cu ce oroare se va mai confrunta.

Surpriză: o splendidă negresă, cu țigara în mână, bustul greu mulat într-o bluză roșie, fără sutien, îl privea, interesată. Singurul detaliu îngrijorător: o macetă era așezată pe biroul ei. Ușa se închise și negresa anunță:

— Sunt Isabel Jovellar, asistenta tovarășului generalul Cienfuegos. M-a însărcinat să continui ancheta asupra dumneavoastră.

Ușurat că nu va fi torturat, Miguel Barreiro obiectă cu voce nesigură:

— Ce anchetă? Generalul este la curent cu totul.

— Nu. Unul din oamenii noștri care vă urmărea în insulele Cayman a dispărut. Au găsit mașina în parcarea restaurantului *Papagallo,* dar nu și corpul lui. Credem că a fost asasinat de prietenii dumneavoastră americani și dumneavoastră sunteți complice. Este o infracțiune extrem de gravă.

Miguel Barreiro căzu ca din cer.

— Dar nu am auzit nimic despre acest om. O jur pe Fecioara Maria...

— Va trebui să o dovediți, zise rece cubaneza. Bine, ai făcut ceea ce ți-a ordonat generalul? adăugă ea, trecând la tutuială.

— Da, bineînțeles, răspunse rușinat, Miguel Barreiro.

— Bun, o să îți dictez un nou mesaj.

Încurajat de blândețea relativă a interogatoriului, arhitectul se aplecă spre birou.

— Uite! Dacă americanii află că... Mă vor omorî.

Privirea negresei îngheță. Cu un gest rapid ca de șarpe, luă maceta și o înfipse cu toată forța în birou, la câțiva centimetri de mâna lui Miguel Barreiro! Acesta făcu un salt în spate căzând cu scaun cu tot pe jos. Abia se ridică și trebui să înfrunte maceta îndreptată spre el.

— Vrei să fii împușcat ca nemernicul de Carlito? zise Isabel Jovellar, amenințătoare. Nu am decât o hârtie de semnat. Atunci, vei face *exact* ce îți voi spune. Și poate că o să îți păstrezi întregi testiculele. Ai înțeles?

Miguel Barreiro rămase mut, știind că mai avea de străbătut o etapă din drumul spre crucificare.

Capitolul XIII

Din ce în ce mai nervos, Malko parcurgea la volanul mașinii sale aleile clubului Tarara, o enclavă pe malul mării care semăna cu o fostă tabără militară abandonată. La douăzeci și cinci de kilometri est de Havana, bungalouri în stare jalnică se aliniau într-un decor straniu. Malko se uită la ceas. Unu și zece: Lee Dickson trebuia să se neliniștească.

Trebui să parcurgă aproape cinci kilometri, după ce o lăsase pe Fedora Kulak pe plajă, până să găsească o stație de autobuz cu două cabine telefonice. Prima era defectă. Se rugă: a doua începu să sune. În cele din urmă Lee Dickson răspunse. Malko abia îl auzea.

— Totul s-a petrecut bine? întrebă Lee Dickson.

— Da, confirmă Malko, dar nu va mișca fără certitudinea soluției biologice. Nu este negociabil...

Vocea americanului se auzi slab, printre zgomote.

— Totul este bine în privința mea. „Iglesia" este în contact cu sursa sa. Nu mai avem decât să ne rugăm. Te voi anunța pe canalul obișnuit.

* * *

Miguel Barreiro se duse în camera sa și vomită. Făcu un duș, anulă toate întâlnirile și se întinse pe pat. Avea impresia că merge printr-un tunel cu o luminiță slabă la capăt, fără să știe dacă nu acolo era moartea.

După un timp, se târî până la birou și se puse să scrie biletul pe care trebuia să îl lase în cutia poștală de la *Le Chansonnier*. Cu senzația că își mai bate un cui în sicriu. Dar

dacă nu se conforma ordinelor DGI, știa ce îl aștepta: subsolul de la Villa Marista...

* * *

Fedora Kulak și Malko se întoarseră la mașina parcată în soare, în fața unui mic restaurant care nu servea decât bere. În momentul în care Malko deschidea portiera mașinii, o fată se apropie, foarte sexy cu tricoul de bumbac care i se mula pe sâni și o fustă roșie strâmtă.

— Bună ziua, zise ea, mergeți la Havana?

Malko nu îndrăzni să zică nu.

— Da.

— Mă puteți lua și pe mine?

Autostopul era o realitate obișnuită în Cuba, din lipsa transportului în comun.

— Bineînțeles, acceptă Malko.

Fata se urcă în spate. O fermecătoare metisă. Ea întrebă:

— Unde mergeți?

— La *Nacional.*

Ea își luă geanta de plajă și scoase un pachet desfăcut de țigări.

— Sunt Cohiba, anunță ea. Doar doi dolari bucata. Lucrez la fabrica Partagas. Pot să obțin ce doriți.

Malko declină oferta politicos. Putea fi o provocare. Ea îi părăsi în parcarea de la *Nacional* și o văzură cum se îndreaptă spre piscină.

Fedora Kulak urmări din priviri mersul ei legănat și remarcă perfid:

— Nu cred că vinde doar țigări... Ai văzut ce privire are...

* * *

Generalul Anibal Guevara, așezat în jepul rusesc obosit, privea baletul elicopterelor MI–24 care distrugeau un cuib de rezistență inamică aflat într-un oraș în ruine. Ultimul elicopter ateriză și colonelul însărcinat cu exercițiul veni să îi raporteze șefului. Luptaseră împreună în Angola și Etiopia. Ca modești tineri ofițeri.

— Vino pe la mine în seara asta, pe la șase, propuse generalul. Și ceilalți camarazi vor fi acolo. O să bem niște rom și vom povesti bancuri.

Generalul Guevara se duse la mașina sa și porni spre Nuevo Vedado, spre casă. Invitase la un pahar o jumătate de duzină de prieteni care avansaseră în ierarhia militară în același timp cu el și care împărtășeau aceeași detestare față de regimul pe care îl serviseră cu sângele lor, din Africa până în America Latină.

Colonelul Jose Cardenas, pilotul pensionar, îl aștepta discutând cu soția sa. cei doi se instalară în grădină, unde nu puteau fi microfoane. Din precauție, generalul Anibal Guevara porni radioul la volum tare ca să acopere discuțiile. După o gură de bere, îl întrebă pe colonelul Cardenas:

— Ce crezi?

Fostul pilot de elicoptere nu ezită.

— Trebuie să mergem! Imediat ce *Nebunul* nu mai este pe lumea aceasta. Altfel, banda Gaviota se va instala pentru foarte mult timp.

O Lada gri cu numere verzi se opri în fața porții și un bărbat în uniformă coborî: generalul Emilio Zapatero, care era numit „comandantul armatei occidentale", adică partea de vest a Cubei, inclusiv Havana.

După o oră, erau în efectiv complet: șapte ofițeri superiori care serviseră toți sub generalul Ochoa și continuau să îi venereze memoria. În jurul lor era o galaxie de maiori, căpitani, locotenenți care gândeau la fel.

Refugiați în garaj, cu ușa deschisă spre grădină, ridicară paharele și generalul Guevara zise, cu o voce ironică:

— Să învingem! Patria sau moartea!

Strigătul lui Fidel Castro. Care se potrivea perfect cu proiectul lor. Dacă eșua erau toți promiși plutonului de execuție.

* * *

Isabel Jovellar se lansă în explicații:

— Am identificat în fine spionul *fără cap*, se numește Walter Zimmer, locuiește la *Nacional* și posedă un pașaport canadian. Astăzi, era pe plaja de la Tarara. A plecat pe la unu pentru a

telefona de la o cabină telefonică. A fost fotografiat. În același moment, americanul Lee Dickson primea un apel la o cabină din club Habana! Conversația lor a fost scurtă. Se tem.

— Evident, nu știm ce au discutat...

— Nu, recunoscu Isabel Jovellar, dar acum știm că se află în derulare o operațiune.

Generalul își aprinse țigara.

— Ce ai aflat despre acest Walter Zimmer? Ai aflat adevărata lui identitate?

— Nu încă, recunoscu cubaneza. Cei de la Imigrări susțin că pașaportul lui părea autentic. În Canada, nu avem destui oameni pentru a efectua ancheta, dar puțin contează sub ce nume îl împușcăm...

Generalul Cienfuegos zâmbi. Era mândru de tânăra din fața lui.

— Ce contacte a avut? întrebă el.

Isabel Jovellar coborî capul. Era punctul slab al rezumatului ei.

— Nu am identificat nici unul, mărturisi ea; dar nu îl supraveghem decât de ieri. Este o gaură de trei ore în acest timp, între unsprezece și două dimineața.

— Trebuie aflat ce a făcut! Este tot?

— Nu. Are o legătură cu o turistă pe care aparent a întâlnit-o aici.

— Cine este?

— O canadiană, de origine rusă. Foarte frumoasă. Locuiește la *Habana Libre*.

— Crezi că lucrează cu el?

— Nu cred. Se văd doar pentru a face dragoste.

— Dacă este rusoaică, am putea să îi întrebăm pe prietenii noștri, sugeră generalul.

— Este o idee bună, aprobă Isabel Jovellar. Iată fotografiile făcute celor doi.

— Dar încă nu știm totul... Ai aflat cum au putut procura americanii numerele de apel ale cabinelor telefonice?

— Am vești bune, afirmă ea. Colonelul Montero bănuiește un angajat al ETCSA care face reparații în sediul Secției comerciale americane. Responsabilul de la comisariatul de cartier ne-a semnalat deja că și-a cumpărat diverse lucruri,

printre care un frigider de ocazie. Și nu nu are rude în Miami... O să îl interoghez.

— Perfect. Repede, aprobă generalul. După părerea ta, care este misiunea acestui agent imperialist?

Isabel Jovellar își punea aceeași întrebare fără să fi găsit răspunsul.

— O să încerc să descopăr, promise Isabel Jovellar.

Ea îi explică ideea și generalul aprobă. Cu cât îl verificau mai bine pe agentul american, cu atât aveau mai multe șanse să îl prindă cu ceva. Dar el ridică țigara.

— Atenție! Nu trebuie să bănuiască nimic. Altfel nu va mai acționa și va activa planul B. Cu siguranță au unul.

* * *

Noaptea se lăsase și cei șapte participanți discutaseră animați fiecare posibilitate. Toți căzuseră de acord. În câteva ore, o acțiune bine coordonată putea neutraliza Ministerul de Interne, birourile lui Frank Capistrano și ale fratelui său Raul, și emițătorul de televiziune care permitea să anunțe cubanezilor moartea lui Lider Maximo și începutul unei noi ere.

Când ieși să îi conducă pe invitați observă un bărbat care îi privea în timp ce plimba câinele. Pedro Gomez, responsabilul de cartier. Se duse la el și îl strânse în brațe energic.

— Cum merge, tovarășe? Ar fi trebuit să te invit! Ne-am adunat să sărbătorim aniversarea victoriei de la Ogaden împotriva forțelor imperialiste, acum douăzeci și cinci de ani. Când ne-am îndeplinit misiunile internaționale.

— Ah, foarte bine, făcu sectoristul, uimit.

Avea ce scrie în raportul săptămânal despre oamenii din cartier pe care trebuia să îi urmărească pentru DGSE. Nimic nu trebuia să scape vigilenței revoluționare.

* * *

— Tovarășă, cred că l-am identificat pe suspect, anunță, triumfător, colonelul Montero.

Isabel Jovellar simți cum îi crește adrenalina.

— Foarte bine! Adu-l la mine. Cum se numește?

— Tovarășă, nu pot. Nu lucrează astăzi. Se numește Tomas Coro. Este un angajat al ETCSA. Înainte de a lucra în clădirea imperialiștilor, a verificat toate telefoanele publice din Vedado și Miramar.

Isabel Jovellar era fericită.

— *Trebuie* să îl găsești, decretă ea. Mă suni înainte să îl arestezi.

* * *

George Wimont îi aștepta lângă șalupa Bertram. Fedora Kulak urcă prima, apoi Malko, și se instalară pe dunetă.

— Vezi, nu ai avut nevoie de mine. Misiunea ta este aproape terminată. Încă o întâlnire cu generalul Guevara și apoi iei avionul. Restul nu te privește.

— Sper că ai dreptate! oftă Malko. Nu reușesc să cred că, într-un sistem polițienesc, Securitatea să nu observe nimic. Am riscat totuși foarte mult.

Fedora Kulak se mulțumi să zâmbească.

— Cunosc bine sistemul. Și la noi la fel surveneau rateuri. Altfel, nu aș mai fi fost aici, ci îngropată în cimitirul de la Lubianka.

Când erau gata să iasă din rada portului, un mic patrulator ieși din portul militar, vecin, spre larg. George Wimont îi zise surprins:

— Uite, au primit combustibil! De săptămâni nu i-am mai văzut ieșind în larg.

Prezența patrulatorului cubanez îl deranjă pe Malko. Avea impresia că este urmărit.

* * *

— Am descoperit o băcănie rusească! anunță Fedora Kulak. La colțul străzii A cu 13, într-o vilă drăguță. Am discutat cu „babuska". Vine acolo în fiecare zi să vândă prăjituri făcute de ea. Nu sunt decât vreo sută de „sovietici" în Havana și o duc foarte rău. Este amuzant, primul consilier al Ambasadei Rusiei este un fost agent angajat de fostul meu șef, generalul Plyakov. A reușit. Evgheni Alexandrovici Tifonov.

— Ar fi mai bine să nu te mai duci pe acolo, remarcă Malko.

Fedora izbucni în râs.

— Din contră! Mai întâi, astăzi, tovarășul Putin este mult mai apropiat de George Bush decât de Fidel Castro. Apoi, Tifonov a visat mereu să facă dragoste cu mine. Dacă mă vede aici, cu soarele și salsa, o să înnebunească...

Malko se uită la ceas.

— Trebuie să merg să telefonez.

Îl sună mai întâi pe George Wimont pentru a-i mulțumi, apoi formă numărul lăsat în mesajul de la toalete.

— Este o Lada care nu mă scapă din ochi de dimineață, anunță Lee Dickson. Dumneavoastră, probleme?

— Nu încă, făcu Malko privind în jur. Aveți noutăți?

— Da. După „Iglesia", starea lui este ireversibilă. Puteți transmite...

— Inutil, obiectă Malko. Persoana în cauză nu va mișca până nu va fi sigură soluția biologică.

El insistă:

— V-am spus că este ireversibil... Deci riscul este limitat.

— Să așteptăm informația finală, se opuse Malko.

— La dracu'! făcu deodată Lee Dickson. Vin spre mine, vă las.

Închise brutal și Malko se întoarse pe terasa de la *Nacional* cu un sentiment ciudat. De ce DGI îl urmărea brusc pe Lee Dickson?

— Nimic nou?

— Nu, oftă Malko.

— Mergem să cinăm? întrebă Fedora.

Nu răspunse: Dalia, vânzătoarea de țigări, tocmai apărea pe terasă și se îndrepta spre bar. Trecând pe lângă masa lor îi adresă lui Malko un zâmbet languros. Fedora nu se înșelă.

— Această mică târfă abia așteaptă să sară pe tine în pat! remarcă ea.

* * *

Tovarășă, l-am găsit! Cinează în acest moment la *Doctor Café*, pe strada 38, între Primera și Segunda. Ce facem?

Vocea colonelului Montero vibra de excitare. Isabel Jovellar zise fără ezitare:

— Vin! Nu faceți nimic.

Lăsând scuterul, se duse la garaj să ia o Lada cu șofer.

— Mergem la Miramar, zise ea. Rapid.

Îl sună de pe mobil pe generalul Cienfuegos, transmițându-i mesajul. După douăzeci de minute mașina se oprea în spatele unui Moscvici în care se aflau patru bărbați, în fața unei case cu grădină în față.

— Să mergem! făcu simplu Isabel Jovellar.

Patroana, o femeie grasă, veni în fața nou-veniților și înțelese imediat cu cine are de-a face.

— Bună ziua, tovarăși, zise e. O bere?

— Tovarășă, întrebă imediat Isabel Jovellar, îi cunoști pe cei doi așezați acolo?

Un cubanez de vreo patruzeci de ani în cămașă, însoțit de o creatură fermecătoare, cu sânii aproape scoși pe afară, gura rujată. Mâinile lor împreunate vorbeau în locul lor.

— Tovarășă, închide restaurantul. Nu vrem să fim deranjați.

Patroana se grăbi să se supună. Cuplul nu remarcase nimic, radioul acoperind conversațiile.

Cei trei securiști și Isabel Jovellar se apropiară de masă. Unul dintre ei arătă legitimația:

— Securitatea Statului, tovarășe. Actele!

Cei doi scoaseră actele. Securistul le examină, apoi le înapoie și zise pe un ton sever:

— Tovarășe, știi că este interzis să mănânci languste cumpărate ilegal!

Tipul se încurcă.

— Dar nu știam, tovarășe! Sunt în meniu.

Fata de lângă el privea în farfurie. Unul dintre securiști întrebă:

— Este soția ta?

— Oh, nu.

— Atunci, să plece!

Securiștii și Isabel Jovellar se așezară în fața lui Tomas Coro. Isabel Jovellar începu interogatoriul.

— Toma, lucrezi la ETCSA, da?

— Da, tovarășă, răspunse bărbatul, începând să simtă că nu era vorba doar de trafic ilegal de languste.

— Cât câștigi?

— Patru sute de pesos, plus primele.

— Foarte bine, aprobă Isabel Jovellar. Cu cartela de alimente trăiești bine, nu? Și tu ce faci?

— Verific instalațiile imperialiștilor, răspunse Tomas Coro. De altfel toți tovarășii de la dumneavoastră mă cunosc. Trebuie să scriu rapoarte în fiecare săptămână. Fac și „tehnica", adăugă el cu un zâmbet.

Până aici, totul părea normal. Deodată, Isabel Jovellar luă un cuțit ascuțit așezat pe masă ca pentru a se juca și, cu un gest brutal, îl înfipse în mâna stângă a lui Tomas Coro care scoase un țipăt înspăimântător.

— Rahat! Netrebnic! Cine ți-a dat bani să plătești langustele traficate!

Se decise să nu piardă timpul.

Pe meniu, o langustă costa peste o mie de pesos. De două ori și jumătate salariul lunar al tehnicianului... Acesta, cu mâna înfiptă în masă, privea la sângele care curgea. Reuși să bâiguie:

— Imperialiștii îmi dau mici lucruri de reparat. Am lucrat chiar acasă la unul din ei. Mi-a dat toți acești bani.

Isabel Jovellar se aplecă la urechea lui Tomas Coro.

— Și *tu*, ce le-ai dat?

Cubanezul rămase mut. Nemiloasă, ea întrebă:

— Înainte să ajungi să lucrezi la imperialiști, ce făceai?

— Verificam cabinele telefonice din Vedado și Miramar.

— Foarte bine, foarte bine, aprobă Isabel Jovellar. Începi să spui adevărul. Poate că o să scapi numai cu un an sau doi de închisoare. Cui i-ai dat lista cu numerele acestor cabine?

Tomas Coro, palid, cu mâna încă fixată în masă, protestă.

— Tovarășă! Nu știu ce vorbești. Nu am dat nimic niciodată americanilor!

— Tomas, urlă ea, nu vrem să te ducem la Villa Marista. Este prea departe și suntem grăbiți. Trebuie să ne spui totul.

— Nu am...

Nu mai avu timp să continue. Îi scosese cuțitul din mână și sângele țâșnea în valuri. Doi dintre securiști îl ridicară și un al treilea îi scosese sandalele din picioare.

— Hai! zise Isabel Jovellar.

Cei doi îl băgară în cuptorul de pizza până la jumătate,

lăsându-i doar capul și pieptul afară! Începu să țipe, acoperind muzica. Când îl scoaseră, picioarele îi erau acoperite cu răni roșii și bășici. Arsuri de gradul trei. Isabel Jovellar se aplecă spre el.

— Nemernicule, o să îmi spui ceea ce vreau... Altfel, o să te băgăm cu capul acolo.

Printre lacrimi, se jură:

— Tovarășă, nu am făcut nimic...

Agasată, Isabel Jovellar zise furioasă:

— Acum, cu capul!

Entuziaști, cei doi băgară victima cu capul în cuptorul de pizza!

Când îl scoaseră afară pe Tomas Coro, fața lui era umflată. Părul îi ardea și urla încontinuu. Isabel Jovellar luă o sticlă de bere și o vărsă pe capul lui zicând:

— Termină cu țipetele, gunoi ce ești! O să te ardem de viu, dacă nu vorbești... Ca pe o langustă...

De această dată durerea fusese prea mare. Cu buzele arse și umflate îngăimă câteva cuvinte.

— Da, este adevărat, le-am dat numerele.

— Pe care?

— Nu le mai știu. Nu îmi amintesc. Am lista la birou. Sunt cele pe care le-am reparat... Tovarășă, faceți ceva, îmi este foarte rău.

— Când vei vorbi. Mergem la birou la tine.

Cei doi securiști îl transportau pe rănit de subsuori. Isabel Jovellar ieși ultima, debordând de bucurie. De această dată, mai făcuse un pas decisiv. Spionul CIA nu mai putea scăpa.

Capitolul XIV

Fedora Kulak și Malko cinaseră la cel mai șic local din Miramar, *Torcoroco,* unde le servise, la preț de caviar, o bucată de carne de vită tare ca o talpă de pantof. Malko se simțea ciudat. Pe măsură ce trecea timpul creșteau riscurile. Ca și cum i-ar fi ghicit neliniștea, Fedora își puse mâna peste șoldul lui.

— Te simt încordat. În seara asta, ia un somnifer și dormi. Eu, o să îmi dau cu cremă, m-a cam ars soarele pe șalupă.

O însoți la *Habana Libre*, după care plecă spre *Nacional*. În momentul în care ieșea din mașină, o umbră apăru în fața lui.

Dalia, vânzătoarea de țigări. Se uită temătoare în jur și zise încet:

— Iată adresa mea. Mai am țigări acasă la mine. Puteți veni când doriți, seara.

Surprins, el o întrebă:

— Dar de ce vă interesați atât de mine?

Ea zâmbi.

— Ceilalți turiști rămân o zi sau două. Dumneavoastră, nu. Veniți să cumpărați țigări, am nevoie mare de bani... Pe curând.

Ea dispăru în întuneric și Malko intră în hotel, punând bucata de hârtie în buzunar. Știa că până a doua zi nu va primi vești de la Lee Dickson. Alte ore de așteptare.

* * *

Tehnicienii de la DGI lucraseră repede și bine. De acum, cele zece cabine telefonice erau sub ascultare, *în timp real*, ceea ce permitea să reacționeze instantaneu.

Era momentul să lovească operațiunea americană. Urmau să afle în fine ce învârtea CIA. Isabel Jovellar se simțea mândră la gândul că va apăsa acest ultim buton. Rapid, scrise o atenționare pentru echipa de securiști de dimineață, cerând să fie adus Miguel Barreiro, și apoi plecă să se culce.

* * *

Miguel Barreiro fusese primit aproape politicos de către negresa pe care o ținea minte numai după numele ei, Isabel. În birou, ea îi explicase ce aștepta de la el. Iar Miguel Barreiro se opuse.

— Este imposibil, răspunsese el la cererea securistei. Dacă fac asta, mă vor ucide.

Ea ridicase din umeri, citând un proverb cubanez: *Norocul vine, norocul trece...* Și oftă.

— Idiotule! o vei face până la urmă, dar înainte, o să fie foarte neplăcut.

De această dată cei doi călăi îl scoaseră din apă, legat de crucea din lemn, aproape livid, sufocându-se. Înțeleseră că riscau să îl omoare, ceea ce era contrar ordinelor primite. Abia își revenea când ușa se deschise și Isabel Jovellar apăru, cu țigara în mână. Privi dezgustată la arhitect și zise:

— De ce îl lăsați să se odihnească? Hai, continuați.

Când cei doi apucară de cruce, Miguel Barreiro zise.

— Milă! imploră el. O să fac ce doriți...

Isabel Jovellar îl privi rece.

— Ești sigur?

— Da, da.

— Bine, dezlegați-l.

Ieși din birou și negrii îl dezlegară, îl șterseră și îl îmbrăcară. Ca niște roboți. Apoi îl conduseră în biroul securistei. Aceasta, cu un zâmbet călduros, anunță, reluând tonul politicos:

— Senior Barreiro, problemele dumneavoastră s-au terminat. Este ultimul serviciu pe care vi-l cerem. Apoi, veți fi liber să rămâneți în Cuba sau să plecați, dar cred că vă place mult țara noastră...

— Da, recunoscu slăbit arhitectul.

— Foarte bine, concluzionă ea. Iată ce trebuie să scrieți.

Arhitectul ascultă fără să o întrerupă. Era sfârșitul vieții lui. Ea împinse un carnet și un stilou. Miguel Barreiro se puse la treabă, cu creierul golit.

* * *

Richard Lorenz, unul din ajutoarele lui Lee Dickson, tocmai cina la *Chansonnier* cu o diplomată filipineză. În fiecare seară unul din membrii echipei venea să ridice cutia poștală. Se ridică și se scuză cu un zâmbet față de amica sa.

Cum închise ușa toaletei, săltă capacul de porțelan al rezervorului de apă. Inima îi sări în piept. Un săculeț de plastic transparent era agățat de un cârlig. Americanul îl scoase din apă, îl șterse, îl deschise și citi: „El Viejo a fost debranșat ieri seară. Moartea va fi anunțată în patruzeci și opt de ore."

Îndoi hârtia, o puse în buzunar și ceru nota de plată imediat ce ajunse la masă. Ce avea acolo era dinamită.

— Vrei să bei un pahar acasă la Lee Dickson? și întrebă el parteneră.

— De ce nu? făcu tânăra filipineză.

Richard Lorenz scoase telefonul mobil și-l apelă pe șeful stației CIA care răspunse imediat.

— Sunt Dick, anunță el. Am terminat de mâncat. Mai este petrecere la dumneavoastră?

— Cum să nu! zise Lee Dickson. Mai avem destul rom. Vă așteptăm.

* * *

Lee Dickson închise euforic telefonul mobil. Convenise cu Richard Lorenz să sune numai dacă găsise ceva în cutia poștală, ceva de noutate!

Timp de douăzeci de minute, se gândi la toate. Emoționat tânărul agent al CIA îi întinse hârtia.

— Dumnezeule! zise Lee Dickson după ce citise. Este!

Exultând, scoase din bar o sticlă de Defender, umplu două pahare și îl ridică pe al său.

— Dumnezeu să ne binecuvânteze!

Măcar dacă Lee Dickson avea *cu adevărat* să îi spună ceva. Fedora Kulak veni pe la unsprezece. Ea dormise bine. Cu puțin înainte de prânz, Malko își luă pe el o cămașă și ieși în hol. Cumpără o revistă de la recepție, apoi se duse la telefon.

Lee Dickson răspunse imediat.

— *El Viejo* este mort! zise el.

Rapid, îi dădu detaliile lui Malko:

— Trebuie să îl anunțăm pe general. Avem patruzeci și opt de ore avans. Este formidabil.

Ciudat, Malko nu era atât de euforic ca americanul.

— Voi fi obligat să îmi asum un mare risc, obiectă el.

— Nu avem de ales, zise americanul.

Închise brusc. Malko făcu la fel. Pentru a-i preveni pe clandestini, nu avea decât o cale. Joachim. Coborî iar la piscină și o anunță pe Fedora Kulak:

— Mergem să vizităm cimitirul Colon.

* * *

Ascultaseră de mai multe ori traducerea mesajului transmis de Lee Dickson agentului cunoscut sub numele de Walter Zimmer. Nu era nici o îndoială referitoare la ce se pregătea: o lovitură de stat. Le mai lipsea un element capital: identitatea clandestinilor.

Adică cel mai important aspect.

— O să lansez planul Alba, propuse șeful Statului Major. Și apoi facem curățenie.

Șeful DGSE, generalul Cienfuegos, scutură din cap.

— Dacă nu îi prindem cu mâța în sac, argumentă el, riscăm să îi scăpăm. Dacă nu le lăsăm timp să se descopere, nu vor mișca și vor reîncepe cu următoarea ocazie.

O liniște apăsătoare se lăsă. Apoi, Raul Castro zise și el:

— Este adevărat. Trebuie să așteptăm să se descopere și să le zdrobim capul, ca la șerpi...

— Și dacă... zise șeful Statului Major.

Sugerând ceea ce toată lumea gândea. Dacă lovitura de stat se declanșa cu viteza fulgerului, măturând totul în cale?

Generalul Cienfuegos îi calmă.

Apoi, începu să socotească. Urgența absolută era să îl anunțe pe Malko ca să îl prevină pe generalul Anibal Guevara. Îl întrebă pe Richard Lorenz:

— Ai încredere în prietena ta filipineză?

— Da, în principiu. De ce?

— Trebuie anunțat Malko, de mâine dimineață. Nu pot să te trimit pe tine. Crezi că ar putea merge la *Nacional* să depună un mesaj?

— Sunt toaletele *bărbaților,* remarcă tânărul.

— La naiba! O.K. vei merge tu.

Se duse la seif și luă lista cu numerele de telefon, selectând o cabină telefonică situată în centrul comercial. Scrise pe același plastic transparent, fixând întâlnirea la prânz. În această noapte, nu prea va dormi. Trebuia să redacteze o telegramă la Langley. Urgentă și strict secretă.

Epoca post-Castro era pe drum.

* * *

Miguel Barreiro era întins pe pat, în întuneric. Își concediase grădinarul-bucătar, spunând că va lipsi câteva zile. Pentru prima dată se simțea bine. Fără nici o neliniște pentru a doua zi.

Fiindcă nu mai era o a doua zi.

În urmă cu o jumătate de oră, înghițise un cocktail de diferite barbiturice pe care le avea în farmacie. Adormea și nu se mai trezea. După ce se întorsese de la *Chansonnier,* redactase mai multe scrisori, mai întâi către mama sa, apoi către anumiți prieteni apropiați. Nimeni nu era de încredere. Știa că fusese folosit de ambele părți și că este terminat.

Închise ochii, se gândi câteva clipe la trupul minunat al lui Carlito, apoi se cufundă în neant.

* * *

Malko dormise puțin și prost. După micul dejun coborî la piscină, dar își propuse să aștepte o oră înainte de a se duce la toalete. Un mesaj era acolo. Învăță numărul pe dinafară și aruncă plasticul în vas, apoi trase apa.

— Lăsați-mă să mă ocup. Îi vom prinde pe imperialiști cu propriul lor joc.

După o jumătate de oră, ședința se încheie. Câștigase. Se întoarse la Villa Marista unde îl aștepta Isabel Jovellar.

— O să îi nimicim! zise el triumfal.

* * *

Joachim nu era la cimitir!

De o oră, Fedora și Malko parcurgeau cimitirul Colon în căutarea omului de legătură al generalului Anibal Guevara.

Degeaba.

Din ce în ce mai neliniștit, Malko se duse la localul din fața porții Zapata. Nimeni. Joachim trebuia să fie bolnav...

Plecă, descurajat.

Cum să ia legătura cu Lee Dickson înainte de a doua zi? Singura persoană care îl mai putea ajuta era George Wimont.

* * *

— A fost să se plimbe la cimitirul Colon, cu prietena sa blondă, o anunță pe Isabel Jovellar securistul însărcinat cu urmărirea lui Walter Zimmer.

— Pe cine a întâlnit?

— Pe nimeni.

— Ești sigur?

— Absolut sigur, tovarășă. Nu l-am scăpat din ochi nici o secundă.

Perplexă, Isabel Jovellar se întrebă ce însemna această vizită ciudată, și întrebă:

— Unde este acum?

— La un străin care lucrează în domeniul petrolului, George Wimont. A mai fost deja cu șalupa lui, se pare.

— Foarte bine, nu îl scăpați din ochi, dar fiți foarte prudenți.

* * *

— Am o idee, propuse George Wimont. În această seară, dau o petrecere. O să vă invit oficial, telefonic.

— Și îl veți invita și pe Lee Dickson?

Petrolistul zâmbi.

— Nu, este prea riscant, dar casele noastre sunt la cincizeci de metri distanță, într-un perimetru foarte bine păzit. Totuși, este ușor, mai ales noaptea, să mergeți de la o casă la alta fără să fiți văzut. O să o trimit pe soția mea la Secția comercială americană sub pretextul solicitării unei vize. Îl va anunța pe Lee Dickson.

Malko reluă drumul spre Vedado, mai liniștit. Mai era o problemă serioasă: cum să o întâlnească pe Nora fără să fie urmărit? Și nu prea vedea nici o soluție.

* * *

Toți agenții stației CIA de la Havana erau în fierbere, căutând să intercepteze mesaje radio sau telefonice care să permită confirmarea morții lui Fidel Castro. Degeaba: sistemul era în continuare opac. La Langley, Porter Goss își ținea respirația. Aștepta o confirmare de la Havana, înainte de a-l anunța pe președintele Bush.

Secretara lui Lee Dickson aduse un mesaj: neurologul spaniol venit să îl îngrijească pe Fidel Castro plecase în ajun spre Madrid!

În fine, un semn palpabil!

Șeful stației se grăbi să expedieze la Langley un mesaj codificat „fulger". Teama lui era să nu îl vadă pe Raul Castro anunțând punerea în aplicare a planului Alba care va complica mult operațiunea. Se ridică și se duse să privească circulația pe Malecon.

Nici un semn, nicăieri, al vreunei activități anormale. Nu avea decât să se roage.

* * *

Când Malko și Fedora ajunseră la George Wimont, erau deja vreo douăzeci de invitați, care beau și discutau.

Surpriză: printre invitați, Malko o reperă pe Marita Díaz, fiica ofițerului G 5, care îi sări de gât.

— Nu m-ați mai sunat! îi reproșă ea.

— O voi face, promise Malko.

Se strecură printre invitați apoi se alătură lui George Wimont în interiorul casei. Acesta deschise o ușă ce dădea spre grădină.

— Casa lui Lee este la cincizeci de metri, în această direcție. Veți vedea luminile. Vă așteaptă. În această zonă, nu am văzut niciodată securiști. Mergeți și reveniți repede.

Malko se strecură în grădină și începu să înainteze printre liane, palmieri și bambus. Abia după ce străbătu bucata de junglă văzu luminile vilei americanului. Acesta din urmă îl aștepta, fiindcă ieși din umbră chiar în fața lui.

— Bravo! zise el. I-ați anunțat pe amicii noștri?

— Nu, zise Malko.

Lee Dickson, dezamăgit, ascultă relatarea lui Malko.

— Trebuie să găsim un mod de a da de ei! insistă el. Este o chestiune de ore.

— Nimic nu a apărut încă? întrebă Malko.

— Nimic.

Liniște. Malko întrebă brusc:

— Aveți mesajul lui „Iglesia"?

— Bineînțeles. De ce?

— Aș vrea să îl duc lor. Pentru a credibiliza informația.

Lee Dickson tresări.

— Ar fi o nebunie să vă plimbați cu el! Dacă vă arestează...

— În principiu, nimeni nu știe cine sunt, obiectă Malko. Acești ofițeri își riscă viața lor. Au nevoie de probe.

— Da, recunoscu cu regret Lee Dickson.

— Dați-mi-l.

— Bine, mă duc să îl caut.

Tocmai se ducea spre casă când Malko adăugă încet:

— Aș vrea o armă.

— O armă! sări Lee Dickson, dar este o nebunie. Dacă vă găsesc cu o armă, vor ști imediat că nu sunteți un simplu turist.

— Dacă descoperă arma la mine, răspunse Malko, înseamnă că ei știu deja că nu sunt un simplu turist. Deci, nu schimbă cu nimic.

— Dar ce vreți să faceți cu o armă?

— Vom intra într-o zonă de turbulență, explică Malko. Cine

știe ce se va întâmpla. Retragerea mea este organizată de George Wimont, dar pot apărea derapaje. Aș vrea să fiu sigur că o să ajung la vasul său.

Lee Dickson, puțin entuziasmat, cedă.

— O.K., o să vă dau ce am. Dar aici, doar posesia unui pistolet, este cincisprezece ani...

— Se va adăuga la condamnarea mea pe viață pentru spionaj, făcu Malko, filozofic.

Americanul se întoarse cu mesajul lui „Iglesia" și un pachet înfășurat într-o cârpă, în care era un automatic Tokarev calibrul 32.

— Nu l-am încercat niciodată, recunoscu americanul, nici nu știu de unde este. L-am găsit aici când am venit.

Malko băgă pistolul la centură, pe sub cămașa largă și îi întinse mâna lui Lee Dickson.

— O.K., voi încerca să o găsesc pe Nora. Lăsați-mi numărul la care să vă sun mâine dimineață. Sau la prânz.

Lee Dickson îi comunică lui Malko un număr din listă. Cuprins de o inspirație subită, Malko întrebă brusc:

— Sunteți absolut sigur de „Iglesia"?

— A adus mereu informații de primă mână, făcu simplu americanul; detestă regimul și nu poate fi cumpărat. Pentru mine, este beton.

Malko reintră în vegetația tropicală, ghidat de muzica răsunătoare din casa lui George Wimont. Abia intră în living că dădu nas în nas cu Marita Díaz, cu paharul în mână.

— Unde ați fost?

— Mă plimbam, zise Malko.

Ea zâmbi cu subînțeles.

— Atenție, prietena dumneavoastră este foarte curtată... De altfel, este minunată. Aș fi vrut să vi-l prezint pe prietenul meu, dar nu este la Havana.

— Poate altă dată...

Marta Díaz se uită la ceas.

— Oh, la la, este târziu. Trebuie să plec.

Malko revăzu mașina 4x4 cu geamuri fumurii. Pentru a merge la Nora, avea neapărată nevoie de o rupere de urmăritori.

— Mă puteți lua și pe mine? întrebă el. Sunt cam obosit.

— Cu multă plăcere! Mergeți să o căutați pe prietena dumneavoastră.

Malko se duse la Fedora care era înconjurată de o duzină de bărbați care salivau de dorință.

— Plec cu Marita, îi șopti el. Te întorci tu cu mașina.

Cu un semn din cap, ea fu de acord. Malko se întoarse la Marita Díaz.

— Vrea să mai rămână! Nu este nimic, se va întoarce cu mașina mea. Mergem?

— Mergem.

Mașina 4x4 ieși din parcare și o luă la stânga. Geamurile fumurii nu lăsau să se vadă nimic din exterior. Cei care îl urmăreau nu aveau de unde să știe că el este în mașină.

După douăzeci de minute era lângă *Nacional*.

— Noapte bună, zise Malko. Mulțumesc.

Nu avea decât să meargă pe jos spre strada San Lazaro și să se roage ca Nora să fie acolo.

Capitolul XV

Era încă destul de cald și Malko ajunse lac de transpirație în fața clădirii din San Lazaro unde locuia Nora. Se uită la ceas: douăsprezece și zece. Nora trebuia să doarmă. Ciocăni.

După câteva minute, neprimind nici un răspuns, făcu o pauză. Auzi un scârțâit de cealaltă parte a ușii și o voce de femeie întrebă încet:

— Cine este?

— Nora, sunt prietenul tău de la *Nacional.*

Un zgomot de încuietoare și ușa se deschise, apărând cubaneza speriată. Malko intră.

— Ce se întâmplă? întrebă ea încet.

— Am un mesaj urgent de transmis lui Joachim, explică Malko. Am fost la cimitir și nu este acolo.

— Știu. S-a dus la mama lui. Are cancer. Va fi acolo mâine.

— Mâine, este prea târziu, zise Malko. Aveți vreo cale de a-l anunța pe generalul Anibal Guevara?

Ea încruntă din sprâncene.

— La ora asta?

— Da. Fidel Castro este mort. Trebuie să îl anunțați cât mai repede.

Nora păru sceptică.

— Sunteți sigur?

— Am proba scrisă, o asigură Malko. Nu trebuie să pierdem nici un minut.

Cubaneza rămase tăcută. apoi zise:

— Foarte bine! Mă voi duce să îl anunț chiar eu.

— Aveți o mașină?

Nora schiță un zâmbet trist. Malko scoase plicul lui „Iglesia" din borsetă.

— Îi veți da asta generalului. Și urați-i succes.

Coborâră împreună și se despărțiră în stradă. Malko nu se întâlni practic cu nimeni până la *Nacional*. Gândindu-se la camere, avu grijă să nu pună pistoletul în seif și îl păstră în borseta din piele.

De acum, numărătoarea inversă începuse. Misiunea lui era terminată. De dimineață va face o rezervare la Cubana Aviacion.

* * *

Generalul Cienfuegos era furios.

— Walter Zimmer a plecat la petrecerea de la George Wimont cu mașina lui împreună cu blonda. Aceasta s-a întors singură la ora unu și zece iar domnul Walter Zimmer a revenit la două dimineața la *Nacional*, pe jos. Cum a plecat de la Wimont? Unde s-a dus?

— Tovarășe general, zise Isabel Jovellar, nu știm ce s-a întâmplat aseară, este adevărat, dar poate am un element interesant.

— Ce? răcni generalul Cienfuegos.

— Am primit un raport de la patrula 84. A reperat în noaptea aceasta o tânără care ieșea de la domiciliul generalului Anibal Guevara, în Nuevo Vedado. A pretins că a stat la discuții până târziu.

— Generalul Anibal Guevara, făcu șeful DGI. Am văzut o hârtie despre el, zilele acestea.

Sună secretara și îi explică problema. După cinci minute avea raportul trimis de sectorist.

— Mi s-a semnalat o reuniune a mai multor ofițeri superiori acum trei zile la domiciliul generalului Guevara. Numerele mașinilor și motocicletelor sunt notate. Ei pregătesc lovitura de stat!

Nu își mai revenea de bucurie.

— Trebuie mai întâi să îi identificăm, zise el. Repede! Arestați-o pe femeia care ieșea de la general și aduceți-o aici.

Generalul adună hârtiile și se ridică.

— Merg la Ministerul de Interne, anunță el.

— Îl arestăm pe agentul american? întrebă Isabel Jovellar.

— Nu, nu încă, dar nu îl scăpați din ochi...
— Foarte bine, o să dau ordine.

* * *

Malko se trezi la nouă dimineața. Cerul era albastru. O sună pe Fedora la *Habana Libre* și ea îi promise că îi aduce Skoda cât mai repede. Cu pistoletul în borseta de piele, se duse să servească masa, apoi plecă pe jos la Cubana Aviacion. Stătu la coadă lângă o tânără în alb.

Când îi veni rândul, ceru un loc pentru Toronto, arătând pașaportul. Angajata zâmbitoare verifică în calculator apoi zise:

— Senor, nu este nici un loc până săptămâna viitoare. Încercați la Air Canada.

Ieși, se duse la birourile Air Canada, pentru a ieși cu același răspuns: toate zborurile erau complete până săptămâna viitoare... Furios, dar nu încă neliniștit, reveni la Air France, alături de Cubana. Acolo angajata se scuză:

— Am avut o problemă cu un avion. Nu vă putem îmbarca decât miercurea viitoare. Dar, aveți bilet de Toronto, nu de Europa...

— Trebuie să mă întorc de urgență la Toronto, explică Malko. Chiar dacă trebuie să trec prin Europa. Mulțumesc.

Însemna un singur lucru: era cel puțin suspect, chiar mai rău, identificat...

Își dădu seama brusc cât de singur era. Imposibil de ajuns la Lee Dickson. Mai rămânea Fedora Kulak ca rezervă. Dar ce putea face ea?

De la cabina telefonică din hol, îl sună pe George Wimont. După ce îi mulțumi din nou, îi ceru pe un ton neutru:

— Aș face o tură cu șalupa în această după-amiază...

— Hei! făcu petrolistul. Vasul meu nu este aici astăzi. Am putea mâine?

— O.K., acceptă Malko. Mâine dimineață la ora nouă. Sper că va fi pește de prins...

Închise, nervos. De acum, la fiecare moment, puteau să apară securiștii de la DGI. Mașinal, se duse spre piscină. Orele aveau să treacă greu.

* * *

Nora se uită prin vizorul ușii și simți cum îi sare inima din piept. Erau trei securiști pe hol.

— Securitatea Statului! Deschideți imediat!

Ea se dădu înapoi în momentul în care ușa începea să se clatine sub loviturile de picior. Două împușcături și cei trei intrară în apartament. Nora era deja pe terasă, sărind peste zidurile ce separau diferitele părți ale imobilului.

— Stai! urlă unul din ei luându-se după ea, liniștit, fiindcă la cealaltă intrare erau colegii lui.

După ce trecu de ultimul parapet, Nora continua să alerge. Timp de câteva fracțiuni de secundă păru că rămâne nemișcată în aer, apoi dispăru.

Când primul securist se aplecă peste parapet, oamenii începuseră deja să se adune în jurul trupului strivit de trotuar.

* * *

Generalul Anibal Guevara tocmai își adunase principalii adjuncți în sala de operațiuni de la baza Baracoa pentru a lucra la un exercițiu antigherilă urbană. În realitate era un plan de neutralizare a ultimelor două etaje de la Ministerul de Interne. Operațiune prevăzută pentru următoarea oră. Amicul său, nr. 2, îi convocase pe principalii oameni din Minister pentru o ședință la acea oră. Bineînțeles, el va sosi cu întârziere...

Telefonul mobil sună și văzu numărul amicului său colonelul Jaime Durango. Abia răspunse că un val de adrenalină îi umplu arterele.

— Anibal! Tocmai mă opresc. *Las Tropas* — Trupele de elită. Mă amenință.

Anibal Guevara auzi zgomotul strident al unei frâne, apoi împușcături și vocea disperată a colonelului Durango.

— Vor să mă aresteze! Adio!

Comunicația fu întreruptă. Palid, generalul Anibal Guevara ridică ochii și văzu o coloană de camioane îndreptându-se spre clădirea în care se afla.

Coborau oameni în uniforme gri, *Las Tropas*, garda pretoriană a lui Fidel Castro. Se desfășurară în jurul clădirii în timp ce un ofițer se precipită în cameră, cu pistoletul în mână.

— Domnilor și prietenilor, zise calm generalul Anibal Guevara, am fost trădați. Adio.

Scoase pistoletul și ținti spre ofițerul *Las Tropas*, doborându-l în tocul ușii. Luă telefonul și formă numărul colonelului Jose Cardenas. Miracol: acesta răspunse. Era încă acasă. Fiind pensionar, rămânea de rezervă pentru organizarea loviturii.

— Jose, zise generalul Anibal Guevara, am fost denunțați. Nemernicii de *gringos* și-au bătut joc de noi. Fă ce poți. Adio.

Închise și se ridică, palid, zicându-le celor adunați:

— Trăiască El Grande General! Trăiască Cuba!

Se așeză, puse țeava pistolului sub bărbie și apăsă trăgaciul. Nu voia să cunoască gustul camerelor de tortură din Villa Marista după care să fie împușcat mișelește.

* * *

Generalul Cienfuegos superviza din biroul său operațiunile duse contra autorilor loviturii, la cererea expresă a lui Raul Castro. Tocmai aflase de sinuciderea generalului Anibal Guevara, ceea ce îl bucura. Până la sfârșitul zilei, toți cei care complotaseră vor fi morți sau arestați.

Grație zelului sectoristului de la 126, poseda acum numele a șase ofițeri care participaseră la reuniunea de la Anibal Guevara. Unul singur lipsea la apel. Cel venit fără mașină căruia nu i se știa nici măcar numele. Dar complicii săi îl vor divulga după câteva ore.

Isabel Jovellar intră în birou iar el ridică ochii, fermecat.

— Fă-te frumoasă, colega! anunță el. Avem întâlnire în piața Revoluției. Pentru a fi felicitați. Este o zi mare pentru Cuba.

* * *

Malko își omora timpul cum putea, chinuit de griji. La prânz, dăduse un telefon foarte scurt lui Lee Dickson, așa cum

conveniseră, pentru a-i confirma că transmisese „știrea". Nu conta să mai aibă vreun contact cu șeful stației CIA.

Dacă totul decurgea bine, a doua zi părăsea Cuba cu șalupa lui George Wimont.

Fedora se dusese la masaj. El se ridică și o văzu pe vânzătoarea de țigări în umbra culoarului care ducea spre subsol. Părea că se ascunde și îi făcu semn.

Oricum, trebuia să treacă pe lângă ea pentru a urca scările.

— Credeam că nu mai aveți dreptul să intrați aici, remarcă el.

— Securiștii s-au schimbat, mai puțin cel de la piscină. La naiba!

Malko se întoarse și văzu un bărbat furios care venea spre ei. Vânzătoarea o luă la fugă dar geanta îi căzu în fața lui Malko.

El adună conținutul: două cutii de țigări Partagas, machiaje, un piepten și o fotografie înconjurată cu negru. Un tânăr frumos. Malko întoarse fotografia și citi pe spate: „Carlito, viața mea."

Puse totul în geantă. După ce făcu un duș, se decise să meargă prin Vieja Habana. Trebuia să își omoare timpul.

* * *

Dalia ieși de după o mașină și se urcă repede în Skoda. Fața i se lumină când își văzu geanta!

— Oh, este la dumneavoastră! Nemernicul m-a urmărit până la strada O.

— De mult timp trăiți așa? întrebă Malko.

Ea scuturâ energic din cap.

— Nu, aveam un post bun, la Fabrica Nacional de Partagas, dar m-au concediat.

— De ce?

— Amicul meu era una din gărzile de corp al lui *El Commandante*, dar a făcut prostii. Fiindcă a dormit la mine, au zis că sunt un element asocial. Nu voi mai găsi niciodată de lucru.

Malko se blocă.

— Cum se numea amicul dumneavoastră? întrebă el.

— Carlos, dar eu îi spuneam Carlito. Este mort.

Avu impresia că îi cade cerul pe cap. Dacă era mort, Carlos cum „Iglesia" putuse să afle de moartea lui Fidel Castro? Era atât de grav încât îi trebuiră câteva secunde să realizeze adevărul. CIA se lăsase păcălită. „Iglesia" fusese, la un moment sau altul, reorientat. Inversat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cubaneza. Nu vă simțiți bine.

— E bine, o asigură Malko. Amicul dumneavoastră a murit de mult?

— Nu, acum două săptămâni.

Era ultimul cui în coșciugul CIA... Terifiat, se gândi la ofițerii cubanezi care pregăteau lovitura de stat. Operațiunea era pornită prost de la început. Malko realiză brusc de ce nu fusese agasat: îl lăsaseră să acționeze, ca să îi ducă pe cei de la DGI la cei care complotau.

De acum, fiecare secundă conta. Dacă mai era timp. Se forță să îi zâmbească cubanezei.

— Bine, am o întâlnire. Pe curând. Porni. Ea coborî din Skoda fără să discute. De data asta, Malko nici nu mai verifică dacă era urmărit. Îi era oricum indiferent.

Joachim era legătura cu insurgenții. Poate că mai avea timp să îi oprească înainte de a fi identificați. Trebuia să îl prevină pe generalul Guevara.

Merse mai întâi pe aleea B.

Pustiu.

Parcurse o parte din cimitir fără să dea de Joachim. Se ducea spre poarta Zapata când auzi pași pe pietrișul din spatele lui și se întoarse.

Joachim venea spre el cu un mers de fiară, cu o macetă în mână. Ridică maceta și scoase un țipăt sălbatic, accelerându-și alergarea pentru a-l prinde pe Malko.

Capitolul XVI

Terifiat, Malko realiză că el era cel care îi atrăsese pe agenții cubanezi! Lucrurile mergeau din ce în ce mai prost. Se duse repede la mașină. Demară ca un nebun, se învârti, prin cartier, forțând semafoarele, luând-o pe sens interzis, până ce fu sigur că a scăpat de eventualii urmăritori. Se opri în cele din urmă pe o stradă calmă, la umbra unui palmier.

Lațul se strângea. Unde să meargă?

Retragerea era singura soluție. Cuba fiind o insulă, serviciile cubaneze nu se prea grăbeau să îl aresteze. Doar îl „consemnaseră la reședință" blocând locurile la cursele aeriene.

Se gândi la Fedora Kulak. Ce avea să se întâmple cu ea? Poate că era deja arestată. Totul era să reziste până a doua zi. Porni, decis să o găsească pe rusoaică. Vor aștepta împreună. Pentru asta, trebuia să se întoarcă la *Nacional*.

* * *

Malko opri în parcarea de la *Nacional*. Oricum, dacă cubanezii ar fi vrut să îl aresteze, ar fi putut să o facă la cimitirul Colon. Dintr-un motiv pe care nu îl știa, încă mai întârziau.

Fedora nu era la piscină. Se duse în cameră. Un mesaj îl aștepta pe noptieră. George Wimont cerea să fie apelat. Ceea ce Malko și făcu imediat.

— Este o problemă pentru mâine, anunță proprietarul șalupei.

— Ce problemă? întrebă Malko, înghețat.

— Responsabilul de la port a primit ordine de la Ministerul de Interne: până la noi ordine, toate ieșirile în larg sunt interzise.

Laţul se mai strângea puţin.

— Bine, zise Malko. Vom merge altădată. De ce nu veniţi să bem ceva la hotel?

— Imediat ce voi termina, sosesc, promise George Wimont. Îmi place terasa de la *Nacional.*

* * *

Lada intră în trombă în parcarea de la Villa Marista, urmată de un jep rusesc cu numere verzi. Securişti agitaţi coborâră brutal un bărbat în uniformă, încătuşat, cu faţa învineţită, şi îl traseră spre clădirea din fund. Abia îl băgară într-un birou gol că generalul Cienfuegos apăru, furios.

— Juan Carlos! zise el. Lepădătură! Nemernicule! Trădătorule! Credeai că imperialiştii te vor recompensa. Te-au trădat! Ei ne-au dat numele tău.

— Tovarăşe, zise Juan Carlos, zi-le oamenilor tăi să îmi scoată cătuşele, sunt ofiţer al armatei revoluţionare!

— Nu eşti decât un câine! scrâşni generalul Cienfuegos. Curând, vei fi împuşcat, împreună cu complicii tăi.

— Nu înţeleg, protestă Juan Carlos. Mă pregăteam de un exerciţiu când oamenii tăi au apărut.

— Bine, răspunse generalul Cienfuegos, aparent calmat. În acest caz, o să ne ajuţi în această anchetă. Acum trei zile, ai participat la o reuniune acasă la prietenul tău generalul Anibal Guevara?

— Da.

— Care era scopul acestei reuniuni?

— Sărbătorirea bătăliei de la Ogaden unde am fost cu toţii. Acum douăzeci şi cinci de ani.

— Minţi, porcule! Pregăteaţi o lovitură de stat!

— Fals!

— Foarte bine, câţi eraţi?

— Şapte, cred.

— Da, şapte trădători! Îi cunoaştem pe toţi.

Enumeră şase nume şi întrebă apoi cu voce prefăcută:

— Juan Carlos, am un lapsus. Care este numele celui de-al şaptelea, ştii, cel care nu are maşină...

Juan Carlos înţelese că era strâns. Al şaptelea, era

colonelul Jose Cardenas, cel care îl salvase, în Angola, cu riscul vieții lui.

— Nu îmi amintesc, pretinse el. Dar, oricum, nu făceam nimic rău.

Fără să anunțe, generalul îl lovi cu piciorul sub abdomen.

— Nemernicule! o să te facem să vorbești, chiar dacă o să te tăiem în bucăți. Luați-l, tovarăși.

* * *

— „Iglesia" a fost reorientat. Sursa lui a murit de mai bine de două săptămâni. Nu este sigur dacă Fidel Castro a decedat. Serviciile cubaneze au penetrat complet operațiunea noastră.

Aplecat spre Fedora Kulak, Malko îi relata cu voce joasă veștile proaste. Se instalaseră la terasa de la *Nacional,* în mijlocul turiștilor.

Rusoaica își aprinse o țigară și zise:

— Americanii au fost mereu foarte naivi. De pe vremea Uniunii Sovietice, i-am păcălit de multe ori.

— Apropo, portul Hemingway este blocat de azi-dimineață. Nici vorbă să plecăm cu șalupa...

Privi în jurul său, căutând să identifice pe cei care îl urmăreau. Era ca o plasă fină din oțel. Serviciile cubaneze nu aveau nici o intenție să îl lase să plece. Așteptau momentul. Poate că, involuntar, Malko le mai putea face vreun serviciu. Se întoarse spre Fedora.

— Trebuie să încerci să pleci. Rezervă-ți un loc în avion. Nu folosește la nimic să rămâi.

Fedora Kulak nu clipi, spunând calmă:

— Nu o să te las singur aici. Apoi, poate am o idee.

— Care? întrebă Malko, sceptic.

Din Cuba nu se putea pleca decât pe mare sau cu avionul.

— Ți-am vorbit de Evgheni Alexandrovici Tifonov, primul consilier al ambasadei ruse. Un fost agent care îmi făcea curte.

— Da. Ce poate face el?

— Îi urăște pe cubanezi. Dacă amicii tăi din CIA cer oficial ajutor SVR-ului, cred că Evgheni, aici, ar putea grăbi lucrurile. Pentru a-mi face plăcere. M-a vrăjit la telefon, invitându-mă să iau masa cu el. Voi accepta și îi voi spune să vină aici.

Cubanezii or să afle și, dacă au intenții rele la adresa mea, asta îi va calma. În acest moment, ei caută să reînnoade relațiile cu Rusia. Îți las numărul de telefon direct, la ambasadă. În caz că...

Malko scrise numărul pe carnețelul său și Fedora continuă imediat:

— Vorbești rusește perfect. Cred că dacă obții un pașaport rusesc și cu o mică deghizare, vei putea să ieși din Cuba ușor. Mai ales dacă Evgheni este de acord să te ajute. Doar că, acest proces va dura câteva zile...

Acest plan depindea de bunăvoința cubanezilor să nu îl aresteze imediat.

— Iată-l pe George, făcu Malko dând din mână.

George veni la masa lor și comandă un Defender. Se uită apoi la Malko care se decise să îi spună adevărul.

— Cred că serviciile cubaneze m-au reperat, anunță el. Blocarea portului este pentru mine.

— Vreți să vă retrageți?

— Da. Dar nu se mai poate, cel puțin cu dumneavoastră. Nu vreau să vă atrag dușmani. Doar să vă cer un ultim serviciu. Plecând de aici, treceți pe la Secția americană și spuneți lui Lee Dickson că îl aștept la ora șase la supermarketul de pe Avenida Primera. La raionul de carne.

George Wimont îl privi, ca și cum ar fi pronunțat o obscenitate.

— Dar cubanezii vor remarca întâlnirea!

Malko zâmbi. Amar.

— Nu prea mai are importanță! O să ne vadă, desigur, dar nu vor auzi ce discutăm. Sunt terminat.

— Dumnezeule, oftă George Wimont, sper că nu vi se va întâmpla nimic.

— Mergeți la Lee Dickson și mă veți ajuta, conchise Malko. Contez pe dumneavoastră.

* * *

Cu toate forțele lui, Lee Dickson încerca să nu creadă în naufragiul planului „Iglesia". Deși toate „antenele" stației erau întinse, nu simțeau nici un semn de activitate anormală. Totuși,

ar fi trebuit să treacă la acțiune, știind că nu aveau prea mult timp la dispoziție. Vizita inoportună a lui George Wimont îi aduse vestea foarte proastă că Malko era deconspirat. Nu însemna totuși că întreaga operațiune era compromisă.

Parcă mașina în fața statuii lui Calixte García și plecă pe jos spre supermarket.

Malko se întoarse și privirile lor se întâlniră. Ceea ce Lee Dickson putu să citească în ochii lui Malko nu anunța nimic bun. Acesta se apropie și zise încet:

— Cubanezii v-au tras în piept. „Iglesia" v-a mințit. Sursa lui, Carlito, este moartă de cincisprezece zile. Deci, mesajul referitor la moartea lui Fidel Castro este un fals fabricat de serviciile cubaneze.

Lee Dickson păli.

— Dumnezeule! Cum ați aflat toate astea?

— Din întâmplare, făcu Malko fără să cedeze. Cubanezii v-au trimis pe o pistă falsă.

— Dar de ce?

— Pentru a-i identifica pe cei care pregăteau răsturnarea regimului. De altfel, au și reacționat: Joachim omul lor de legătură a vrut să mă omoare. Nu știu cum, dar serviciile cubaneze i-au identificat pe autorii loviturii care cred că noi i-am trădat. Nu va mai fi nici o lovitură de stat. Puteți anunța Washingtonul.

Lee Dickson avea impresia că este lovit cu mii de ciocane în cap.

— Și Castro? întrebă el neliniștit. Este mort?

Malko oftă.

— Nu știu nimic. Au profitat de oportunitate pentru a lichida opoziția? Sau toată povestea a fost inventată de la început? Viitorul o va arăta foarte repede.

— Și Miguel Barreiro? întrebă Lee Dickson.

Malko zâmbi amar.

— Trebuie să fie la căldurică, cu prietenii lui din DGI.

Șeful stației CIA bâigui:

— Este teribil! făcu el încet. Absolut teribil.

Malko zâmbi. Galben.

— Lee, cel mai rău, riscați să fiți expulzat, cu acoperirea diplomatică. Eu, risc plutonul de execuție sau închisoarea pe viață.

Americanul păru că revine la realitate.

— Este adevărat! recunoscu el. Retragerea cu ajutorul...

Bâiguia, depășit de evenimente. Malko îl readuse pe pământ.

— George Wimont nu v-a spus că au blocat portul? Nu există nici o cale de retragere. Sunt pe mine și nu știu ce mai așteaptă pentru a mă aresta...

— Ce o să faceți?

Malko privi la marfa din rafturi.

— Nu știu încă. Poate găsesc o soluție cu ajutorul rușilor.

— Rușilor?

— Da. Fedora Kulak a regăsit un fost agent care este primul consilier la ambasada Rusiei. Pare gata să mă ajute, dacă primește undă verde de la Centrală. Trebuie neapărat ca cei de la Langley să ia legătura cu omologii lor din SVR. La cel mai înalt nivel. Anunțați-l pe Frank Capistrano, din partea mea. Dacă rușii mă ajută, am o șansă. Mică. Altfel, nu am decât să plec înotând...

Lee Dickson scutură din cap, terminat.

— Am fost împotriva faptului de a vă infiltra aici, sistemul este prea închis.

— Nu sistemul, obiectă Malko, agasat. Operațiunea *voastră* a fost infiltrată de cubanezi. Astfel m-au identificat serviciile cubaneze. Dar nu știu încă totul. Și nici dumneavoastră. Apropo, ați avut vreun contact cu „Iglesia" astăzi?

— Nu.

— Cum se numește?

— Miguel Barreiro.

— În starea în care sunt, vreau să îi fac o vizită, făcu Malko. Unde locuiește?

— Pe strada 84 în Miramar. Între străzile 7 și 9. O poartă mare. Nu mergeți acolo, este o prostie. Nu vreți să vă refugiați la mine? propuse americanul. Sunt protejat de imunitatea diplomatică...

— Doar să rămân câțiva ani sau, mai rău, să fiu doborât înainte de a ajunge? Nu, mulțumesc, o să încerc să scap de pe această insulă. Și dacă nu reușesc...

Lăsă fraza în suspans și Lee Dickson îl întrebă din priviri.

— Aveți o altă soluție?

— Da, zise Malko. Pistolul pe care mi l-ați împrumutat. Vă las. Faceți ce puteți și urați-mi noroc. Am un contact cu acest diplomat rus. Voi afla repede dacă mă lăsați să pic sau nu.

Capitolul XVII

Generalul Francisco Cienfuegos privi cu satisfacție rapoartele care se adunau pe biroul său. Ziua se apropia de final și lovitura de stat era definitiv înăbușită. În afară de cei șase ofițeri demascați, al căror șef se sinucisese, serviciile lui arestaseră mai multe zeci de ofițeri care se pregăteau să îi urmeze. Interogatoriile continuau. Torturat, colonelul Juan Carlos Jaruco începuse să dea numele subordonaților raliați la puci.

După ce dădea toate numele trebuia să se debaraseze discret de el.

Ceilalți care complotaseră, mai puțin recalcitranți, care cedaseră promisiunilor de clemență în schimbul cooperării, vor fi și ei împușcați, bineînțeles. Era vorba de o lovitură de stat militară, cu complicitatea imperialiștilor de americani.

Isabel Jovellar intră în birou, după ce ciocăni, și își sărută amantul.

— L-ai găsit? întrebă el imediat.

Zâmbetul negresei dispăru.

— Nu încă, dragul meu, dar nu pierdem nimic dacă mai așteptăm.

Era singurul element care umbrea bucuria generalului. Colonelul Jose Cardenas, al șaptelea participant la întrunirea de la generalul Anibal Guevara, fusese identificat, datorită colonelului Juan Carlos Jaruco. Dar dispăruse de la domiciliu. Mai rămânea o pistă pentru a-l găsi: Walter Zimmer, agentul CIA care, după declarațiile celorlalți acuzați, fusese în legătură cu el. Colonelul Cardenas va încerca poate să îl contacteze.

Walter Zimmer era urmărit, dar nu fusese încă interpelat. Generalul Cienfuegos nu se neliniștea: Cuba era perfect

izolată, deci nu risca să evadeze. Planul lui de evacuare pe mare fusese blocat și era ca un pește în acvariu: liber să înoate, dar nu prea departe, lovindu-se de pereți.

— Walter Zimmer l-a întâlnit pe Lee Dickson, anunță Isabel Jovellar. Nu știm ce au discutat. Americanul părea dărâmat...

— O fi aflat! se înveseli generalul Cienfuegos. Și încă nu știe totul... Iar această Fedora Kulanina?

— Nu sunt sigură că este complice, recunoscu Isabel Jovellar. O urmărim și pe ea. Trebuie să cineze cu primul consilier al ambasadei ruse în seara aceasta. Credem că s-au cunoscut la vreun dineu pe aici, la Havana.

— Ar trebui să ne apropiem de această rusoaică, sugeră generalul Cienfuegos.

— Cât timp îl vei lăsa liber pe acest tip? întrebă Isabel Jovellar.

Era nerăbdătoare să îl interogheze. Era o senzație delicioasă să umilească un alb.

— Patruzeci și opt de ore, zise generalul Cienfuegos. Acest Walter Zimmer va fi un foarte bun martor. Nu trebuie să îl chinuim prea mult. Este elementul care va implica Statele Unite în tentativa de destabilizare a Cubei.

* * *

Colonelul Jose Cardenas privea un cuplu care făcea dragoste pe o terasă alăturată de cea pe care se afla el, într-un vechi imobil de pe strada Trocadero, bând rom cald direct din sticlă. Alcoolul îi provoca o toropeală binefăcătoare. Aici, se simțea în siguranță. Dacă apăreau securiștii, avea timp să fugă până la marginea acoperișului. Opt etaje erau suficiente pentru a-l scăpa de soarta care îl aștepta.

Nu știa ce se întâmplase, dar aventura lor se terminase. Aflase de catastrofă de la Anibal Guevara. Fie americanii fuseseră imprudenți, fie, mai rău, lucraseră cu cubanezii.

Poate că americanii deciseseră să decapiteze orice opoziție livrându-i pe membrii ei inamicilor, lăsând să se stabilească o „tranziție calmă" sub conducerea lui Raul Castro. În acest caz, cubanezii nu mai plecau de pe insulă spre America. Dacă ar fi putut, ar fi mers să îi masacreze pe cei de la Secția americană,

dar cu un singur pistolet – un Makarov – nu reușea nici să intre. Nu îi mai rămânea decât o singură răzbunare: să îl lichideze pe cel care le adusese scrisoarea lui George W. Busch și îi încurajase să se răzvrătească. Agentul CIA întâlnit la cimitirul Colon.

Știa că locuiește la *Nacional*. Avea chiar numărul camerei lui. Doar că era prea periculos să meargă acolo. Era atras în capcană.

Apoi va încerca să plece din Cuba, cu o barcă făcută de un amic de-al său, pe care o putea folosi el. Vântul din sud îl va duce spre Florida în câteva ore. Dar până atunci, trebuia să își răzbune camarazii.

Termină sticla de rom și se ridică. Își luă pistoletul din sac, verifică dacă era încărcat și deschise ușa.

Pe jos, va ajunge la *Nacional* într-o jumătate de oră. Dacă victima sa va fi acolo, era proba indirectă că fusese de partea serviciilor cubaneze.

* * *

Întins pe pat, cu borseta de piele în care era pistolul dat de Lee Dickson la îndemână, Malko încerca să se uite pe CNN. Se aștepta în orice secundă să fie arestat.

Singura lui speranță era Fedora Kulak. În acest moment ea lua masa cu consilierul rus, fost agent. Putea să meargă varianta, dacă cubanezii îl vor lăsa destul timp în libertate. Coborî să se plimbe prin hotel. Holul de la intrare era plin de turiști.

Se duse pe terasă și comandă o votcă. După alte zece minute simți din nou nevoia să se miște. Scoțând banii din buzunar pentru a plăti, dădu peste o hârtie șifonată. O desfăcu și citi: „Dalia Sanchez. Str. Manrique, nr. 12, ap. 64."

Adresa vânzătoarei de țigări.

Puse la loc hârtia, gânditor, întrevăzând o posibilitate de a scăpa de urmăritori. De ce să nu se refugieze provizoriu la această fată care nu părea să fie o fidelă a regimului? Prin telefonul mobil putea ține legătura cu Fedora. Se duse în cameră și scoase din seif 5 000 de dolari, o avere în Cuba. Mai rămânea o problemă: să dejoace orice urmărire înainte de a se

duce la față. Amintindu-și de plaja Tarara, văzu o variantă: tunelul ce trecea pe sub brațul de mare care ducea în portul Havana. Ieșind pe cealaltă parte, putea face cale întoarsă și să vină în sens invers. Nu avea decât să încerce.

* * *

Lee Dickson tocmai își termina telegrama către Langley. Un rezumat al operațiunii „Iglesia" și cauzele eșecului.

Transmise și ultima cerere: să apeleze la SVR rus. Termina cu o cerere de instrucțiuni privind moartea lui Fidel Castro care urma să fie anunțată.

După ce duse textul la sala cifrului, se întoarse să fumeze o țigară. Ca de fiecare dată, televizorul era pornit, cu sunetul oprit. Era ora jurnalului. Dădu drumul sonorului. Primele cuvinte ale prezentatorului se înfipseră ca niște săgeți în inima americanului.

— Tovarășe și tovarăși, El Commandante Fidel Castro se va adresa mâine țării din Palatul Revoluției, pentru a prezenta cum a dejucat o nouă tentativă americană de subminare a Revoluției noastre. Mâine la șase seara. Patria sau Moartea!

Tetanizat, Lee Dickson privea la ecran, nevenindu-i să creadă. *Toată* operațiunea „Iglesia" fusese un eșec. De la început! Cubanezii îl jucaseră! Și informațiile date de Carlos, garda de corp, fusese o ficțiune! Nu își putea închipui așa ceva. Nu îi putea fi iertat așa ceva. Își va termina cariera la arhive.

Ca un nebun se duse spre sala cifrului unde cifrorul îi dădu textul adus mai devreme și zise automat:

— Iată, domnule, a plecat.

Lee Dickson aproape că se prăbuși. Capul i se învârtea. Se întoarse în birou și redactă la calculator un text foarte concis:

„Havana, 8 și 20, seara. Acest text anulează trimiterea anterioară. Fidel Castro este în perfectă stare de sănătate și urmează să aibă un discurs mâine, la ora șase seara."

Apăsă pe butonul de trimitere și se lăsă în fotoliu. Nu își puteau reveni.

Zilele ce urmau aveau să fie un adevărat calvar. Mai ales discursul lui Fidel Castro.

Într-un astfel de caz alții s-ar fi sinucis. Dar nu era genul.

Cubanezii îl vor declara cu siguranță *persona non grata*, dar era cea mai neînsemnată problemă.

Se gândi la șeful de misiune lăsat de izbeliște, neputincios, vrând să meargă cu mașina la *Nacional*. Dar renunță. Trebuia să fie deja la Villa Marista. Cu pașaportul canadian nu putea fi supus jurisdicției americane. Promise să sune la ambasadorul Canadei să îi semnaleze cazul... Gândurile i se învârteau în cap ca o tornadă.

Privirea îi căzu pe o invitație la ambasada Rusiei pentru un cocktail. Dar trebuia să îl salveze pe agentul Malko Linge cât mai repede. Cu ajutorul SVR.

* * *

Evgheni Alexandrovici Tifonov tocmai își împlinea un vis din tinerețe, înfipt în abdomenul Fedorei Kulak, întinsă pe spate pe biroul lui. Ea îi cunoștea bine pe ruși. Înainte de a le cere un serviciu, trebuia să le ofere ceva. Consilierul ambasadei Rusiei gâfâia ca un taur, până ce se eliberă în ea cu un mormăit.

Venise să o caute la *Nacional*, dar îi spusese că trebuie să se întoarcă la ambasadă pentru un cocktail și că vor ieși după aceea. Abia ajunși la ambasadă, o dusese în biroul lui. Fără iluzii, rusoaica îl urmase și se lăsase aproape violată.

Trebuia să îl salveze pe Malko.

În timp ce diplomatul se aranja, Fedora se machie și veni în fața lui.

— Evgheni Alexandrovici, făcu ea privindu-l cu ochii ei ca de gheață, ești mulțumit? De mult timp visai să faci asta.

— Este adevărat, recunoscu el. Sper că vom...

— Depinde de tine, îl întrerupse ea. Ți-am vorbit de o problemă. Trebuie să mă ajuți să o rezolv.

Rusul se chirci ca un arici și bombăni:

— Știi bine că asta depinde de Centru. Eu pot doar să îl ajut. Te culci cu el de ești atât de hotărâtă?

— Uneori, făcu Fedora, fără să renunțe. Îmi plac bărbații care își asumă riscuri... Și sunt sigură că nu mă vei dezamăgi.

— Să furnizez un pașaport rusesc unui spion american care tocmai a executat o misiune în Cuba, provoacă valuri, remarcă el.

— Este singurul mod de a ieși, argumentă Fedora. Altfel, știi ce se va întâmpla. Nu are acoperire diplomatică.

— Este foarte delicat...

— Americanii au reușit să o scoată clandestin din Cuba pe Alina, fiica lui Fidel, cu o manevră similară, remarcă Fedora, și ea era și mai mult supravegheată. Au îmbarcat-o într-o cursă Iberia spre Madrid, deghizată și sub o identitate falsă.

— Bine, concluzionă rusul, coborâm. L-am invitat pe Lee Dickson, trebuie să fie aici.

* * *

Bufetul era subțire, dar romul și vodca curgeau în valuri. Fedora își privea noul amant discutând cu Lee Dickson pe care îl vedea pentru prima dată. Semăna cu un student întârziat. Se gândi la Malko. Voia să facă orice pentru a-l scoate din Cuba. Știa că varianta rusească era cea mai aplicabilă.

Evgheni Tifonov reveni și ea îl apostrofă imediat.

— Deci?

— A spus că a luat legătura cu Centrala lui. Sper că este adevărat. Așteaptă, trebuie să merg până la tipul acela, adăugă el îndepărtându-se.

Punând jos paharul, se îndreptă spre șeful stației CIA, așteptând să rămână singur pentru a-l aborda.

— Dumneavoastră sunteți Lee Dickson?

— Da, făcu americanul.

Ea îi întinse mâna.

— Mă numesc Fedora Kulak.

— Știu cine sunteți, zise șeful stației. Am vorbit cu Evgheni Trifonov.

Fedora zâmbi rece.

— Dacă ați vorbit, este bine. Dacă ați acționa, ar fi și mai bine. Știți că șeful misiunii este într-o situație foarte delicată, dacă nu a fost deja arestat de DGI?

Lee Dickson privi în jur, încurcat. Puteau fi microfoane peste tot. Fedora îl prinse de mână și îl trase mai deoparte.

— Domnule Dickson, făcu rece Fedora, vreau să vă zic ceva. *Dumneavoastră* l-ați făcut pe Malko să vină în Cuba, *dumneavoastră* trebuie să îl scoateți.

— Dar...

În fața privirii ochilor de cobalt, americanul își pierdu elanul. Fedora Kulak zâmbea mereu dar ceea ce auzi îl îngheță.

— Vă fac personal responsabil de retragerea lui Malko, zise rusoaica încet. Dacă eșuează, vă voi omorî, domnule Dickson. Aș putea să vă omor și cu mâinile goale. Am mai făcut-o.

Șeful stației CIA întâlni privirea de cobalt și simți că Fedora nu glumea... Bâigui ceva ininteligibil și se întoarse. Jurând că va trimite a doua zi o telegramă.

* * *

Colonelul Jose Cardenas se instalase pe marginea falezei Malecon, în mijlocul cubanezilor care stăteau la aer și observa *Nacional,* chiar în fața lui. Acolo trecea neobservat, dar cum se va apropia de hotel, nenumărații agenți ai DGI îl vor remarca. El, era deja căutat.

Înainte de toate trebuia să se asigure de prezența agentului CIA la *Nacional.* Porni spre strada N. Se opri la un telefon public, formă numărul de la *Nacional* și zise:

— Camera 805, vă rog.

O voce de bărbat răspunse și zise „alo". Colonelul închise imediat. Era cel pe care îl căuta. Un spaniol ar fi răspuns „Spune".

Se întoarse spre *Nacional,* gândindu-se la cea mai bună metodă de a-și ucide victima. Dacă rămânea la intrare, îl va vedea prea târziu. Deci, trebuia să riște să intre în hotel pentru a pândi la lift. Își zise că securiștii trimiși pe urmele lui nu aveau cum să îl cunoască fizic. Intră prin lateral, pe la piscină, apoi urcă în hol și se amestecă printre oamenii care stăteau la coadă la Cubanatour.

Inima îi bătea foarte tare, dar era stăpân pe el.

Era o sarcină sacră să își răzbune camarazii.

* * *

Malko traversă holul și se duse la intrarea principală, coborî pe trepte pentru a ajunge la parcare. Se întoarse să vadă dacă nu era urmărit și văzu un bărbat coborând rapid treptele. Îl

identifică imediat: colonelul Jose Cardenas, cel care îl prezentase lui Anibal Guevara, la cimitirul Colon.

Ce făcea? Era o nebunie să vină la *Nacional*! Trebuia să fie urmărit, și el.

Ajuns la mașină, Malko se ascunse și așteptă. Urma să afle mai multe despre ce se întâmplase. Când Jose Cardenas se apropie, remarcă încordarea de pe fața lui, privirea fixă. Vizibil, era nervos. Avea un mers rigid, bizar. Băgă mâna în geanta de piele pe care o avea pe umăr. Cum se apropie Malko îl apostrofă.

— Este periculos să veniți aici! Dacă aș fi știut unde să vă găsesc, v-aș fi contactat, dar nu știam nimic. Nici măcar adresa.

Ofițerul cubanez se opri la un metru de Malko. Privirea îi tremura și întrebă cu o voce credulă:

— Voiați să mă contactați! De ce?

— Am fost manipulați de serviciile cubaneze, făcu Malko. Sursa „Iglesia" lucra pentru ei. Cum am aflat, din întâmplare, am încercat să îl previn pe Joachim. A vrut să mă omoare, apoi a fost omorât de securiștii care îl urmăreau. Ce s-a întâmplat mai exact?

Jose Cardenas se apropie și zise în șoaptă:

— Toți camarazii mei sunt morți sau arestați. Voi ne-ați atras în acest puci. Cum se face că dumneavoastră nu sunteți arestat?

Fără să îl mai lase pe Malko să răspundă, scoase mâna din geanta de piele, ținând un pistol automatic. Apăsă capătul țevii de pieptul lui Malko, apropiindu-se și mai mult.

Malko coborî privirea și văzu pistolul armat. Ridică ochii, întâlni privirea plină de ură a fostului colonel cubanez, și sângele îi îngheță în creier.

— Joachim a vrut să vă omoare, zise Jose Cardenas calm. Eu, o să o fac. Pentru a-i răzbuna pe camarazii mei.

Capitolul XVIII

De departe, ai fi zis că sunt doi amici cufundați într-o discuție intimă. Nici chiar gardianul din parcare nu le dădu atenție. În arterele lui Malko începu să crească adrenalina. Colonelul Jose Cardenas nu glumea și era un om disperat. Era suficient ca degetul lui să apese unul sau doi milimetri pentru ca Malko să fie trimis dintre cei vii.

Privirea lui o fixă pe a cubanezului, rămase nemișcat, și reuși să zică calm:

— Colonele, înțeleg că vreți să mă omorâți, dar nu eu v-am trădat. Nici americanii. Mi-am riscat viața venind în Cuba, căci sunt deja căutat de DGI de la ultima mea trecere pe aici. *Noi* am fost manipulați de Serviciile cubaneze care au infiltrat operațiunea de la început, cred. Nu știu de ce nu am fost încă arestat, dar nu o să mai dureze mult. Sunt blocat aici, planul meu de exfiltrare a fost dibuit de Serviciile Cubaneze și neutralizat. Când v-am văzut apropiindu-vă, v-am luat pentru început drept un agent cubanez și mă pregăteam să mă folosesc de arma mea când v-am recunoscut.

Țeava Makarovului apăsa în continuare pe pieptul lui Malko, chiar deasupra sânului stâng, dar el observă o îndoială în privirea ofițerului cubanez.

— Sunteți înarmat? întrebă acesta.

— Da.

Încet, Malko ridică mâna dreaptă, ținând borseta. Imediat, cubanezul o pipăi, simțind conturul armei. Privirea i se tulbură. Era luat prin surprindere.

— Cunoașteți pe participanții la puciul nostru? întrebă el.

— Nu, făcu Malko. De ce?

— Știți unde locuiește generalul Anibal Guevara. Prietenii dumneavoastră din CIA cunosc cu siguranță adresa.

— Este posibil, recunoscu Malko, dar nu mi-au spus-o. De ce?

— A avut loc o întâlnire la el acasă. Toți participanții au fost deja arestați, în afară de mine.

— De ce ați scăpat?

— Nu știu. Poate fiindcă am venit pe jos iar ceilalți cu mașinile. Camarazii mei nu m-au denunțat.

Malko respiră adânc.

— Colonele, zise el, mă puteți omorî dacă sunteți convins că eu v-am trădat, dar este fals. Suntem singurii supraviețuitori ai acestei 09 tentative nereușite. Din motive pe care nu le cunoaștem.

Cu pistolul în continuare la pieptul lui Malko, ofițerul cubanez părea cuprins de o dilemă dificilă.

* * *

Juan Torres, responsabilul cu urmărirea lui Malko, privea din taxiul lui fals parcat în față la *Nacional* întâlnirea lui cu un necunoscut care ieșise din holul hotelului. Prin radio tocmai îl descria șefului operațiunii, la Villa Marista. Acesta din urmă scosese o exclamație de bucurie.

— El este! Este nemernicul de colonel în rezervă, Jose Cardenas, care a fost la întâlnirea de acasă de la Anibal Guevara. Semnalmentele corespund. Are o borsetă de ofițer, nu?

— Da, precizează securistul. Tocmai discută. Am impresia că îl amenință pe spionul american cu o armă...

— Nu trebuie să îl omoare! strigă șeful. Avem nevoie de el, în viață, clar?

— Da.

— Grăbiți-vă să interveniți. Cu grijă. Avem nevoie de amândoi în viață.

Șeful se gândi brusc la altceva.

— Fotografii! strigă el, faceți fotografii.

— Nu este lumină! obiectă Juan Torres.

Evident, noaptea se lăsase și doar lumina de la hotel se mai vedea.

— Cu atât mai rău! Îi arestați pe amândoi și îi aduceți aici.

Nu mai avea nici un rost să îl lase pe spionul american în libertate, fiindcă le aduseseră sub nas și pe al șaptelea complotator... Închise imediat și sună apoi la șeful lui, generalul Cienfuegos, pentru a-i anunța vestea nouă.

* * *

Fracțiunile de secundă se scurgeau încet. Deodată, Malko remarcă privind peste umărul colonelului Jose Cardenas, trei bărbați care coborau dintr-un taxi oprit de cealaltă parte a aleii care ducea spre hotel. Începură să alerge înspre ei.

Pulsul îi crescu și zise:

— Colonele, mai mulți securiști vin spre noi, în spatele dumneavoastră.

Colonelul Cardenas nu se mișcă. Zise cu o voce furioasă:

— Nu încercați să îmi distrageți atenția. O să vă omor.

Cei trei securiști erau la treizeci de metri.

Malko insistă cu o voce grăbită:

— Colonele, dacă nu reacționăm, vom fi arestați în câteva minute. Sosesc.

Fără să lase pistolul, colonelul cubanez întoarse capul, observându-i în fine pe cei trei care aproape ajunseseră în parcare iar privirea lui reveni la Malko.

— Dumneavoastră i-ați anunțat!

Furia îi înlocui frica lui Malko. Nu era nici o secundă de pierdut.

— Colonele, zise el, trageți dacă vreți. Dar eu, eu nu vreau să fiu capturat de acești oameni.

Se duse, deschise portiera mașinii urcând la volan, fără ca Jose Cardenas să reacționeze. Uitase parcă de Malko. Acesta, după ce pusese contactul, tocmai demara când o împușcătură se auzi și văzu pe unul din ei căzând la pământ.. Ceilalți doi se adăpostiră după gardul care înconjura parcarea. Malko întoarse mașina și strigă.

— Veniți! Urcați! Repede!

Îl văzu pe colonelul Jose Cardenas ezitând și trebui să se aplece să deschidă cealaltă portieră.

Jose Cardenas acționă în cele din urmă și se urcă în

Skoda. Malko apăsă accelerația, pornind spre ieșirea din parcare. Colonelul părea stupefiat. Șoferul taxiului fals blocă aleea care ducea în afară.

Ceilalți doi polițiști urcară în taxiul fals și demarară fără să tragă nici un foc.

Un viraj la stânga pe strada 0, apoi avu noroc să prindă verde la intersecția cu Rampa, luând-o iar la stânga, spre Malecon. Merse pe bulevardul pustiu spre Vieja Habana. Alături de el, colonelul Jose Cardenas, înmărmurit, cu arma în mână, părea depășit de evenimente. Cel puțin, nu mai avea nici o manifestare ostilă la adresa lui Malko! Acesta se grăbi să o ia spre sud. Nu putea folosi prea mult Skoda, ușor de depistat cu numerele roșii.

La *Nacional* se terminase de acum! Analiză mintal opțiunile.

Puțin numeroase! În afară de Fedora Kulak și de americani, nu mai rămânea decât varianta rusească, dar pentru asta avea nevoie de timp. Deci, de o ascunzătoare. Vocea colonelului Jose Cardenas îl făcu să tresară.

— Unde mergeți?

Malko se întoarse spre el.

— Pentru moment, nu știu nimic. Avem un avans foarte mic. Aveți vreo idee?

— Opriți-vă! ordonă vocea ofițerului.

Malko opri într-o zonă mai puțin luminată, stingând imediat farurile. Colonelul cubanez îl privi lung.

— De unde pot ști că poate numai pe mine mă voiau? întrebă el.

Malko scutură din cap.

— Colonele, nu pot să o dovedesc! Sunt o victimă la fel ca și dumneavoastră. Am fost manipulați. Nu v-am denunțat eu la DGI. Singura persoană care ar putea furniza explicații asupra a ceea ce s-a întâmplat este „Iglesia", arhitectul spaniol care era sursa CIA.

— Știți unde locuiește?

— Aproximativ, zise Malko. Dar este în Miramar, ar trebui să traversăm toată Havana. Cu mașina asta, este un risc imens. În plus, este foarte probabil să fie protejat de DGI.

— Să mergem, insistă colonelul. Vreau să știu adevărul.

Cum Malko nu reacționă, ofițerul cubanez ridică din nou pistolul spre el.

— Dacă refuzați, dumneavoastră sunteți vinovat. În acest caz, vă omor.

Malko înțelese că avea de ales între două soluții *foarte* periculoase. Ori să fie omorât pe loc, ori să traverseze Havana cu toată poliția cubaneză pe urmele lui...

— Bine, oftă el. Să mergem acasă la Miguel Barreiro. Dacă reușim.

— O să vă ghidez eu, pentru a evita arterele unde pot fi baraje.

* * *

O animație neobișnuită se instalase la ultimul etaj al sediului Securității Interne. Se aflase că supraviețuitorul puciului și agentul CIA se întâlniseră și scăpaseră de cei care îi urmăreau, doborând pe unul din ei.

Numărul și tipul mașinii fuseseră comunicate tuturor polițiștilor din oraș și fusese oferită o primă de 1000 de pesos convertibili pentru prinderea lor, *în viață*.

Colonelul Cardoza, însărcinat cu operațiunea, ridică receptorul telefonului.

— Spune!

— Am observat o mașină care tocmai trecea pe podul de pe strada 13, anunță o voce. Era un agent pe jos și nu i-a putut opri.

Ofițerul înjură.

— Concentrați toate forțele în Miramar. Mașinile de patrulare să supravegheze toate intrările în Miramar și Vedado.

Închise, nervos. Urmărea operațiunea în timp real.

* * *

După douăzeci de minute, Skoda sălta pe străzile desfundate ale cartierului Miramar, evitând bulevardele. Era un miracol că nu fuseseră interceptați! Cei doi nu schimbaseră o vorbă.

— Iată strada 84, anunță Jose Cardenas.

Farurile luminau mici borne albe, la nivelul solului, care semnalau numărul străzilor. Malko vira la dreapta și colonelul cubanez zise imediat:

— În față, o să intrăm pe strada 7.

După o sută de metri, farurile luminau pe stânga un portal mare negru. Cel descris de Lee Dickson. Malko încetini.

— Acesta trebuie să fie. Portalul negru.

— Ciudat! făcu cubanezul. Poate este un apartament.

Malko trecu încet prin fața portalului negru, apoi vira pe strada 7. Se opri după douăzeci de metri și stinse farurile.

— Veniți! ordonă Jose Cardenas.

Se întoarseră pe jos la portalul negru, fără să observe pe nimeni. Se uitară prin zăbrelele porții fără să distingă nici o lumină. Ocoliră gardul proprietății și dădură de o poartă de lemn. Cu o lovitură de picior, colonelul Jose Cardenas forță încuietoarea și intrară, dând în grădină. La dreapta, prin ușa deschisă a unui garaj, se vedea spatele unui Mercedes.

Ocoliră casa. Intrarea principală era încuiată iar ferestrele protejate cu gratii.

— Doarme, sugeră Malko.

— Vreau să intru în această casă, insistă Jose Cardenas.

Reveni la garaj și se strecură printre mașină și perete, strigând după Malko.

— Vino aici!

Malko se duse după el și cubanezul îi arătă o ușă deschisă care dădea spre interiorul casei.

— Nu era încuiată cu cheia, explică Jose Cardenas. Haide!

Nu se vedea nimic înăuntru. Pe pipăite, Malko găsi un întrerupător și aprinse lumina. Tot nici un semn de viață. Totuși, climatizarea mergea...

Cu pistolul în mână, colonelul Jose Cardenas îi arătă lui Malko culoarul care ducea spre camere și zise încet:

— Este cu siguranță aici.

Înaintară pe culoar și cubanezul deschise încet prima ușă. Observă un pat în care era întinsă o formă umană. Și acolo, climatizarea mergea puternic, dar un foarte ușor miros acrudulceag surprinse nările lui Malko.

Un miros pe care îl știa bine. Fără să ezite, apăsă pe întrerupător și încăperea se lumină. Îmbrăcat doar cu un slip

roșu, un bărbat scund, cu părul negru dat pe spate, trăsături fine, părea că doarme. Doar că, după paloarea ceroasă și imobilitatea absolută, se vedea imediat că murise.

Punând pistolul în gentuță, colonelul Jose Cardenas se resemnă. Malko privi în jurul lui, observă mai multe scrisori puse pe o măsuță, în fața patului, alături de o grămadă de ambalaje de produse farmaceutice și o sticlă de apă.

— S-a sinucis, zise el încet, ca și cum mortul l-ar fi putut auzi.

Examină scrisorile. Pe unul din plicuri, citi: „D-lui Lee Dickson, Secția comercială americană. Havana."

Îl deschise și parcurse rapid textul, întinzând imediat misiva lui Jose Cardenas.

— Citiți.

Scrisoarea era în spaniolă. Când termină, înapoi scrisoarea lui Malko și zise cu o voce înăbușită:

— Vă cer scuze fiindcă v-am bănuit.

În scrisoare, Miguel Barreiro dădea explicații cum fusese păcălit de la început de amantul său Carlos Fernandez care era, în realitate, un agent cubanez. Își cerea scuze americanului și își anunța intenția de a se sinucide.

Cei doi se priviră. Grație climatizării cadavrul rămăsese în stare bună de conservare.

Malko luă scrisoarea: inutil să cadă în mâinile cubanezilor. Colonelul Jose Cardenas se duse în salon. Atmosfera din casă părea apăsătoare. Oricum, nu puteau rămâne acolo pe veci. Mai devreme sau mai târziu, cineva se va interesa de soarta lui Miguel Barreiro. Începând cu Serviciile cubaneze...

Malko avu brusc o idee.

— Așteptați-mă, îi zise colonelului Jose Cardenas, voiam să verific ceva.

Se duse în garaj și încercă să deschidă portiera Mercedesului. Reuși și văzu cheile în contact. Se întoarse și îi propuse colonelului cubanez:

— Să schimbăm mașina. Punem Skoda în garaj și scoatem Mercedesul. Ne mai dă o șansă să scăpăm de urmărire.

După zece minute schimbul era făcut.

— Ce aveți de gând să faceți? întrebă Malko.

Colonelul Jose Cardenas părea șocat.

— Nu mai pot rămâne în Cuba, zise el, și nici nu vreau. Desigur, aș putea să mă ascund un timp la țară, la niște prieteni, dar nu durează o viață. De acum câteva luni voiam să plec înspre Miami unde se află femeia pe care o iubesc.

— Cum veți proceda?

— Unul din amicii mei a construit o plută pe o mică plajă izolată, la Palma Rubia. A renunțat la proiect căci a câștigat o viză SUA la tragerea la sorți. Pluta este tot acolo, gata de plecare, cu tot ce trebuie pentru drum. Acum, vântul suflă bine. Intenționez să încerc. Și dumneavoastră ce veți face?

— Voi încerca să îmi găsesc adăpost la o tânără întâlnită din întâmplare, explică Malko. Fosta iubită a lui Carlos Fernandez, sursa lui Miguel Barreiro. A fost concediată și trăiește din diverse vânzări. După aceea, am o posibilitate vagă de a pleca...

Colonelul Jose Cardenas nu se gândi decât câteva secunde.

— De ce nu veniți cu mine? Dacă Dumnezeu este cu noi, putem ajunge în Florida înainte de răsărit, grație vântului bun. Noaptea, Securitatea nu are nici un mijloc să repereze plutele. O plută nu poate fi detectată de radar iar limita apelor teritoriale este la douăsprezece mile.

— Mi se pare o idee bună, zise Malko.

* * *

Fedora Kulak tocmai era lăsată de Evgheni Tifonov la *Habana Libre*, după ce luaseră masa la *Chez Adela*, în Vedado.

Rusul pusese deja o mână posesivă între coapsele femeii. După trei Defender libidoul îi crescuse cu câteva grade.

— Nu este târziu, aș putea urca cu tine.

Fedora îl privi glacial.

— Mi-ai tras-o deja mai devereme. Continuarea depinde de tine. La revedere.

Ea coborî atât de repede încât el nu avu timp să o rețină. Abia ajunsă în cameră, ea îl sună pe Malko la *Nacional*. Neprimind decât răspunsul robotului ea lăsă un mesaj neutru, cerând să fie sunată pentru a merge la Club Habana a doua zi, și își aprinse foarte agitată o țigară.

Unde putea fi Malko? Încercă să își alunge din minte ideea că ar fi putut fi arestat și încercă să adoarmă.

* * *

Colonelul Jose Cardenas luase volanul și se îndrepta spre sud-vest, pentru a intra pe autostrada A 4 care ducea spre Pinar del Rio. Deja, de trei ori, trecuseră pe lângă mașini de patrulare, dar poliția cubaneză nu căuta un Mercedes gri cu numere portocalii...

Casele erau din ce în ce mai rare. Când ajunseră într-o zonă descoperită, vântul se simțea puternic din sud. În fine ajunseră pe A 4 care mergea spre vest. Foarte puțin circulată. După patruzeci de minute de la plecare, colonelul cubanez încetini și o luă pe o șosea asfaltată care ducea spre nord.

Șoseaua era din ce în ce mai desfundată și nu exista nici un panou de semnalizare. Totuși, colonelul părea sigur pe el. Traversară un sat adormit.

— La Palma, anunță colonelul, aproape am ajuns.

Malko observă o mică plajă și valurile înspumate ale Atlanticului.

* * *

Generalul Cienfuegos își aprinse o Cohiba pentru a se calma. Fugarii erau obligați să iasă la iveală până la urmă. Mâine mai e o zi. Trebuia doar să fie arestați înainte ca Lider Maximo să își înceapă discursul de a doua zi de la ora șase. Altfel, aveau să cadă capete. Era grăuntele de nisip dintr-o operațiune minunat condusă. Chiar Fidel Castro avusese ideea, descoperind într-un raport că Miguel Barreiro furniza informații CIA, să îi intoxice pe americani, lăsând să se înțeleagă că a murit.

De ceva timp, zvonurile spuneau că anumiți ofițeri pândeau dispariția lui pentru a face un puci, să îl îndepărteze pe fratele lui, Raul, și să lichideze latura marxistă a revoluției. Chiar generalul Cienfuegos îl lansase pe tânărul Carlito, atent instruit, în brațele arhitectului homosexual. „Scăparea" lui, provocată de lăcomia unchiului său, perturbase operațiunea, dar „tratând"

direct cu Miguel Barreiro, lucrurile fuseseră și mai bine finalizate.

De acum, „uscăturile" din armată erau demascate. Mai lipsea una...

* * *

Uimit, Malko privi grămada de scânduri și corzi susținute de două anvelope de camion care formau pluta. Colonelul Jose Cardenas, cu ajutorul unei lanterne, verifica rezervele din cutia metalică. Scoase un bidon de apă, pachete de biscuiți și două făclii. Potrivi între două scânduri un fel de catarg de care trebuia să se prindă o velă, apoi se întoarse spre Malko.

— Cu vântul, vom ajunge foarte repede în Florida, îl asigură el, dându-i o vestă de ploaie portocalie. Se pare că această culoare ține la distanță rechinii...

Încurajator.

Malko privi la valurile înspumate. Marea nu era înaltă, dar vântul provoca valuri destul de mari. În schimb, era absolut neagră. Nici o lumină... Îl ajută pe colonel să tragă pluta pe nisip. Trebuia să aibă vreo sută de kilograme. Fundul era format din două panouri de uși, legate de camerele cu aer...

Apa, când atinse gleznele lui Malko i se păru rece, dar se obișnui repede. Valurile erau destul de puternice, dar reușiră, cu apa până la brâu, să o facă să plutească.

— Hai! zise colonelul Jose Cardenas, ridicându-se cu burta pe scânduri.

Malko făcu la fel, udat de valuri. Senzație extrem de neplăcută. Realiză brusc că lăsase borseta cu 5000 de dolari și pistolul în Mercedes. Pe mare, nu avea neapărată nevoie de ele. De acum, pluteau.

În genunchi, colonelul Jose Cardenas începuse să vâslească ca un nebun pentru a plasa pluta cu fața la valuri. Malko luă cealaltă vâslă: un mâner de mătură la capătul căruia fusese fixată în cuie o bucată de placaj. Amândoi vâslind, inundați de valuri, orbiți de stropi, începură să se îndepărteze de plajă, metru cu metru. După o sută de metri, Malko simțea deja că îl dor mâinile și mai erau încă o sută patruzeci de kilometri de parcurs... Abandonând vâsla, colonelul se precipită spre catarg și prinse de el vela improvizată, o pânză verde.

Imediat, vântul începu să împingă pluta spre larg. Plecau! Ca mii de alți cubanezi înaintea lor, dintre care mulți dispăruseră în mare, devorați de rechinii care trăiau în zona Floridei!

— Să mergem cu bine! strigă colonelul Cardenas.

Totuși, valurile inundau fără încetare pluta, udându-i pe cei doi. Din fericire cutia cu alimente era acoperită cu o folie de plastic... Malko își reprimă un zâmbet nebunesc interior. Nu se gândise niciodată că va pleca din Cuba așa... În orice caz, pluta lor nu putea fi detectată de radar și când se va face ziuă, vor fi de mult în afara apelor teritoriale cubaneze... Deci, în relativă siguranță. Strigătul colonelului îl smulse din visare.

— La naiba!

Ridică privirea și văzu un perete alb de înălțimea a două etaje care înainta spre ei. Un fel de „baraj", la doi kilometri de plajă. Imposibil de evitat. Malko se prinse cât putu de bine de corzi și însoțitorul lui la fel.

Văzu peretele de apă înspumat venind peste ei și crezu că vor trece prin el. Dar valul căzu drept peste plută, răsturnând-o ca pe o frunză.

Malko avu impresia că este turtit de o mână uriașă. Fragila plută se dislocă din cauza șocului și ei fură aruncați în apă. Malko se scufundă, pe jumătate amețit, cu gura plină de apă, și își zise că se va îneca.

Capitolul XIX

Malko reuși să iasă la suprafață, sufocat, cu gura plină de apă sărată. Valul enorm trecuse și începu să înoate, jenat de haine. Privi în jur fără să vadă vreo urmă din pluta sfărâmată.

Nu-l văzu nicăieri pe colonelul cubanez!

Colonelul Jose Cardenas putea să fi fost dus de curent ceva mai departe și renunță să îl mai caute; echipa lor era distrusă. Înotând pe spate, pentru a-și economisi forțele, încercă să se întoarcă pe plajă și începu să intre în panică: vântul îl împingea spre larg și nu va ajunge desigur în Florida înot. Se forță din toate puterile, câștigând teren câte puțin. Cu respirația întretăiată, înghețat, simți în fine sub picioare fundul nisipos. Cu un ultim efort, reuși să iasă pe plajă și se prăbuși pe nisip.

Tremurând, se ridică și începu să își scoată cămașa și pantalonul ud. Cu mâinile pâlnie la gură, strigă din nou:

— Colonel Cardenas!

Nici un răspuns. Strigă încă o dată. Nici urmă de cubanez. Se duse la Mercedes și se refugie în interior pentru a se mai încălzi. Porni motorul, lumină cu farurile suprafața apei. Nimic nu se vedea pe valuri. Stinse farurile. Inutil să fie reperat. Dădu drumul la căldură, încălzindu-se ușor. După un timp, ieși din mașină. Merse până la marginea plajei, strigă din nou, fără să obțină vreun răspuns.

Colonelul cubanez se înecase sau fusese tras în larg, ceea ce era cam același lucru.

Malko își adună hainele, le stoarse, apoi le întinse pe capota caldă a mașinii. Se așeză în interior. Nu mai avea decât o soluție: să meargă înapoi în Havana până la venirea zilei. Ceasul arăta unsprezece și jumătate.

Imposibil să se mai întoarcă la *Nacional*. Nici să meargă să o caute pe Fedora Kulak la *Habana Libre*. Nu îi mai rămânea decât o variantă, riscantă și improbabilă: mica vânzătoare de țigări. Recuperă din borsetă hârtia pe care îi dăduse adresa: str. Manrique, nr. 12, colț cu San Lazaro. Va găsi adresa ușor dar cum îl va primi ea? Din fericire nu luase borseta cu el pe plută, altfel, ar fi fost terminat...

Ieși: hainele erau aproape uscate. Se străduí să le îmbrace. Era dezagreabil, dar după un timp, se reîncălzi. Nu îi mai lipseau decât pantofii, luați de valuri... Se urcă la volan și făcu cale întoarsă, hurducăind la întâmplare pe drumul pe care venise.

După o jumătate de oră, dădu de autostradă! După câteva minute, întâlni un camion: regăsise civilizația... Ajunse la marginea orașului. La întâmplare, o luă la stânga și dădu în bulevardul Independencia, și urcă spre centrul orașului. Erau foarte puține mașini și, cu Skoda, ar fi tremurat în continuare.

Hainele erau complet uscate când ajunse pe str. Manrique.

Reperă nr. 12, la colț cu San Lazaro, și continuă aproape un kilometru, parcând pe str. Italia. Închise mașina și păstră cheile. Puteau fi de folos. Se întoarse fără să întâlnească pe nimeni și intră la nr. 12. Când împinse ușa parcă intra în paradis! Epuizat, visa la un pat ca un câine la un os.

În interior, era întuneric ca în peșteră. Trebui să aprindă bricheta pentru a găsi scările. Malko avea impresia că urcă un munte! Când ajunse la ultimul etaj, al optulea, era ud. O scară urca spre plafon. Nu erau decât două uși, dintre care una părea condamnată. Își făcu curaj și apăsă pe ceea ce părea un buton de sonerie. Declanșând o sonerie stridentă capabilă să trezească tot imobilul. Așteptă, cu pulsul înnebunit și cu mâna crispată pe crosa pistolului. Parcă era un animal hăituit. Se văzu o dâră de lumină pe sub ușă...

— Cine este? întrebă o voce de femeie adormită.

— Sunt prietenul de la hotel *Nacional*, răspunse Malko prin ușă.

Ea nu îi știa numele! Se auziră încuietorile și ușa se deschise, apărând vânzătoarea de țigări, înfășurată într-un pareo care îi lăsa pieptul dezgolit. Cu părul ciufulit, cu ochii umflați de somn privi la Malko, uimită.

— Dragule! Ce s-a întâmplat!

— Pot să intru? întrebă Malko.

Ea se dădu la o parte dar el o atinse involuntar. Contactul cu pielea ei caldă avu efectul unui electroșoc.

Dalia Sanchez se apropie de Malko.

— De unde vii, dragule? întrebă ea adoptând tutuiala specific cubaneză. Ce ți s-a întâmplat?

Malko se așezase pe un scaun. Epuizat. Apa sărată încă îi ieșea din nări. Nu avea chef să mintă.

— Cu un amic cubanez, am încercat să plecăm pe o plută, explică el. Am fost răsturnați de un val și prietenul meu a dispărut. Cred că s-a înecat...

Dalia Sanchez făcu ochii mari.

— Tu! Pe o plută! Ești nebun!

Vizibil că nu îl credea. Clienții de la *Nacional* de obicei nu plecau înot. Malko se decise să pună punctul pe i.

— Uite, zise el, este o poveste foarte complicată. Securiștii mă caută. Dacă mă găsesc aici, vei avea *foarte* mari probleme. În seara asta nu mă pot întoarce la *Nacional*. Mă poți ține până mâine?

Cubaneza îl privi îngăduitoare.

— Pari foarte obosit!

— Așa este, recunoscu Malko, și eu eram gata să mă înec...

Ea îl luă de mână și îl trase spre pat:

— Scoate-ți hainele. Sunt umede. Vino să dormi. Îmi vei povesti mâine.

Malko se dezbrăcă la fel ca un robot, păstrând doar slipul, și se întinse. Dalia își desfăcu halatul, descoperind un fund magnific și se întinse lângă el, lipindu-se cu spatele de abdomenul lui Malko al cărui libido era deconectat total. Mașinal, el își trecu o mână peste pieptul Daliei, apucând un sân ascuțit în palmă. Pentru prima dată, de câteva ore, se destinse, adormind, fără să își dea seama.

* * *

Lee Dickson practic nu dormise. Întorcându-se de la cocktailul de la Ambasada Rusiei, trimisese o telegramă

urgentă la Langley, referitor la Malko, insistând să fie transmisă lui Frank Capistrano. Se simțea oribil de vinovat. Imposibil de a evalua pagubele. Mass-media cubaneze nu spuneau nimic, lăsându-l desigur pe Fidel Castro să anunțe personal vestea puciului ratat.

Trimisese pe unul din adjuncții săi la *Nacional* pentru a lăsa un mesaj în locul obișnuit, pentru a-i spune lui Malko că „retragerea" pe filiera rusească era în curs. Îi vor semnala că era gata lăsând o mașină cu numere negre de la Secția americană, cu un panou PAN√, în parcare. După aceea trebuia găsit un mijloc de a comunica.

Telefonul sună. Secretara îl anunță pe ambasadorul Spaniei. Diplomatul, după formulele de politețe, îl anunță că Miguel Barreiro murise.

Un angajat care, văzând poarta grădinii deschisă, dăduse alarma.

— S-a sinucis, precizează el. Probabil o chestie din dragoste. Era un tip foarte *gay*...

Lee Dickson ar fi trebuit să îi spună că nu era așa ceva, dar se abținu. Bietul Miguel. Va trimite flori la înmormântare. El care iubea atât de mult Cuba va dormi pe veci în marele cimitir Colon. Închise, demoralizat, fără să știe dacă Malko mai era în libertate. Cubanezii îl puteau ține ascuns un timp nedeterminat...

Nu va reuși să se concentreze până seara. Pentru a afla din gura lui Fidel Castro finalul învingerii lui.

* * *

Malko se trezi tresărind, plin de transpirație. Trebuiau să fie 35 de grade în cameră. Privi în jur: nimeni. Borseta lui era acolo unde o lăsase cu o seară înainte. Primul lui gând fu că Dalia Sanchez se dusese să îl denunțe. Se ridică și o văzu prin ușa deschisă a terasei: citea, îmbrăcată doar cu un slip alb. Ea puse cartea deoparte și se apropie.

— Te-am lăsat să dormi, făcu ea, trebuia să fi fost obosit. Este ora unsprezece.

Efectiv, ceasul lui arăta unsprezece. Era încă adormit.

— Vrei o cafea?

El dădu afirmativ din cap, fără să realizeze foarte bine unde se afla. Totul se petrecuse foarte repede. După prima gură de cafea creierul îi reîncepu să funcționeze. Se afla în inima Havanei, acasă la o fată pe care abia o cunoștea, capabilă să îl denunțe. Căutat de toate serviciile de securitate cubaneze, situația lui nu era strălucită. Dalia îl privea zâmbind.

— Azi-noapte, zise ea, am crezut că o să mori la mine în pat! Erai alb ca un mort.

— Amicul meu este mort, cred, zise Malko. Nu ai auzit vorbindu-se nimic?

Ea încruntă din sprâncene.

— Despre ce?

— A fost o tentativă de lovitură de stat, explică el. Amicul meu a participat.

Dalia zâmbi:

— Aici, nu se află nimic niciodată. La televiziune a zis că *El Commandante* va vorbi în seara asta la ora șase. Asta este tot.

Malko simți că i se înmoaie picioarele.

— Fidel Castro va vorbi!

— Da, confirmă ea, surprinsă de surpriza lui. Se întâmplă des. Dacă vrei să te uiți, am televizor. Dar spune mereu același lucru.

Lui Malko îi venea să plângă. Deci, fuseseră păcăliți de la început! Ce fiasco! Dalia Sanchez îl privea intrigată.

— Ce ai făcut în Cuba? Nu ești un turist...

— Nu, mărturisi Malko. Nu sunt un turist și nu știu cum voi putea părăsi Cuba.

Ea zâmbi liniștitor, găsi o melodie de salsa la radio și începu să se unduiască în fața lui Malko cântând, evocându-și viața.

— De când mi-am pierdut locul de muncă, zise ea, am fost să mă înscriu la americani pentru a emigra. În fiecare an, dau 20 000 de vize, dar sunt 500 000 înscriși!

Ea se opri brusc din dansat și întrebă:

— Ai bani?

— Dolari?

— Da. Îmi dai câțiva? Mă duc să cumpăr rom, poate și langustă, dacă găsesc, și lucruri pentru tine. Haine, încălțăminte, ceva de ras.

Malko luă două hârtii de o sută de dolari din buzunar și i le dădu.

— Sunt prea mulți, făcu ea grav. Una ajunge.

Într-o clipă, ea se îmbrăcă, luându-și o rochie de bumbac pe deasupra și sandale în picioare.

— Fă un duș! zise ea.

Dușul era minuscul, doar cu apă rece.

— Pe curând, iubitule!

Ușa se trânti. Malko se băgă sub duș. Era în viață, liber, protejat. Va scăpa.

* * *

— Un elicopter de patrulare a descoperit corpul colonelului Jose Cardenas, anunță Isabel Jovellar. Pe plaja din Palma Rubia. Alături de rămășițele unei plute. A încercat să se salveze noaptea trecută și s-a înecat. Era prea tare vântul...

— Foarte bine, foarte bine, aprobă generalul Cienfuegos. Și agentul americanilor?

— Trebuia să fie cu el, dar nu a fost încă găsit; nu cred că o să dureze mult. Doar dacă nu l-au mâncat rechinii, rânji Isabel Jovellar. Le place mult carnea de *gringos*...

— Continuați căutările, ordonă generalul, care nu credea în gustul selectiv al rechinilor. Apropo, cum au ajuns acolo?

— Un prieten i-a dus, cu siguranță, erau urme de pneuri de mașină.

— Trebuie să îl găsiți! Contez pe dumneavoastră.

Începu raportul pe care trebuia să îl ducă lui Lider Maximo. Cei șapte trădători erau acum identificați. Patru urmau să fie judecați și executați. Unul se sinucisese. Altul se înecase. Colonelul Juan Carlos Jaruco fusese executat discret cu un glonț în ceafă, nefiind prezentabil pentru un proces public. Grație mărturiilor lor, aproape o sută de ofițeri vor sfârși în închisoare. Fidel Castro urma să fie obligat să împartă mai multe mașini cadou...

* * *

Fedora Kulak abia dormise. Așteptând în van un semn de la Malko, sunase din nou pe la nouă dimineața, dând iar de robot. Telefonul sună și ea sări.

Era Evgheni Tifonov.

— Te invit să luăm masa la Club Habana, anunță el. Puneți cel mai frumos costum de baie.

Fedora simți că explodează de bucurie: Moscova accepta să ofere un fals pașaport diplomatic lui Malko. Cooperarea Est-Vest funcționa bine. Nu mai rămânea decât să îl găsească. Dacă era în fundul unei celule din Villa Marista, un pașaport nu îi mai folosea la nimic.

* * *

Fascinat, Malko privea la dictator. Amărât, Malko își savura eșecul, sau mai degrabă pe cel al CIA. Nu avea nici o șansă în SUA.

Întinsă lângă el, Dalia, cu un pahar de rom în mână, o țigară Hollywood în cealaltă, privea distrată la ecran. Brusc, își stinse țigara și se așeză călare peste Malko, întins pe o parte. Cu sânii goi, nu purta decât chilotul alb. Încet, începu să se frece de el. Ca un câine în călduri. El nici nu își dădu seama imediat. Dar când întâlni privirea cubanezei, înțelese...

Ea se aplecă peste el, îl sărută cu toată gura și murmură:

— Haide...

Într-o clipă, își dădu jos chilotul alb și apoi trase și de slipul lui Malko. Cuprinzându-l imediat cu gura. În timp ce Castro își continua discursul, ea se înfipse în membrul lui Malko cu un suspin de plăcere.

* * *

Malko nu mai asculta decât cu o ureche distrată pălăvrăgeala lui Fidel Castro. Dalia părea hotărâtă să extragă din el și ultima picătură de erotism. Îl lingea, îl mângâia, îl masa, ca o pisică în joacă cu pisoii ei.

Brusc, se răsuci pentru a se așeza pe burtă. Trăgând de sexul lui Malko, ea zise:

— Trage-mi-o pe la spate, iubitule! Tare de tot!

Fremăta deja. Malko se întinse peste ea când o schimbare de ton a lui Castro îi atrase atenția. Malko auzi cuvântul *golpe*. Asta era. Ca de fiecare dată, Castro aștepta finalul discursului pentru a spune lucrurile importante. Se dezlănțuia.

— Am scăpat deja de 637 de atentate! zise el. Tocmai am dejucat un complot murdar al domnilor imperialiști din Miami. Ofițeri corupți au vrut să dea o lovitură de stat cu ajutorul agenților CIA.

Începu să înșire nume care nu îi spuneau nimic lui Malko, în afară de unul singur: generalul Anibal Guevara, pe care îl întâlnise în cimitirul Colon. La fiecare nume, mulțimea huiduia conștiincioasă. Bucuros, Lider Maximo promise un proces rapid și public.

— Este un meci de base-ball, după aceea, șopti Dalia, dar mai este până la miezul nopții...

Se aplecă și îl cuprinse pe Malko cu gura, ca pentru a-i reaminti intențiile. Când el o penetră între fese, ea țipă:

— Mă doare, dar îmi place această durere. Îmi place mult.

Era atât de firavă încât Malko avu impresia că o străpunge dintr-o parte în alta.

— Este foarte bine, iubitule, este foarte bine.

Cu degetul ridicat, Fidel Castro își încheia discursul:

— Unul dintre complotatori a vrut să fugă împreună cu un agent american. Dar Dumnezeu veghează Cuba. Un val i-a înghițit și s-au înecat amândoi...

Malko, înfipt în Dalia, se opri din mișcare. Era nesperat. Nu mai exista... Brusc, începu să o sodomizeze pe Dalia cu și mai multă forță. Viața era frumoasă. Nu putea să își petreacă restul vieții în acest loc plin de soare și alături de această Lolita tropicală pofticioasă de rom și sex... Dar cum va pune piciorul afară, va fi în pericol de moarte.

Capitolul XX

Generalul Cienfuegos, avea de acum o cvasi-certitudine. Contrar a ceea ce anunțase Lider Maximo, agentul CIA nu era mort. Se baza pe mai multe elemente. Mai întâi, nu fusese găsit cadavrul său. Apoi polițiștii descoperiseră Skoda la domiciliul lui Miguel Barreiro. Cercetările efectuate imediat au condus la descoperirea Mercedes-ului lui Miguel Barreiro pe strada Italia. În interior, polițiștii descoperiseră nisip. Deci mașina fusese utilizată de cei doi pentru a se duce la plaja din Palma Rubia unde se afla pluta.

Ori, trebuise cineva să se întoarcă cu ea... Bineînțeles, putea fi un complice, dar generalul Cienfuegos nu credea.

Deci, agentul CIA se ascundea pe undeva în Havana. Va fi obligat să iasă... Pentru a-l descoperi nu mai avea decât o pistă: rusoaica Fedora Koulanina, care juca un rol ciudat. Desfășurase o urmărire discretă în jurul ei, sub coordonarea excelentei Isabel Jovellar. Într-un final va plăti... Saliva de bucurie la gândul că îl va duce lui Lider Maximo pe spionul pretins mort.

* * *

Lee Dickson era la pământ. Langley se abținuse de la orice comentariu, după reapariția lui Fidel Castro, dar era convocat pentru o ședință, imediat ce recuperarea șefului de misiune era efectivă. Adică după ce prințul Malko Linge era retras teafăr din Cuba. Dar de mai bine de douăzeci și patru de ore, dispăruse și putea fi deja arestat. Sau se înecase, cum pretinsese Castro.

Bineînțeles, americanul urmărise avid discursul lui Fidel Castro, care îi bătuse ultimele cuie în coșciug. Cariera lui de

șef de stație era terminată... Era imposibil să concluzioneze că Malko murise, atâta timp cât nu i se găsise corpul. Înmormântarea lui Miguel Barreiro era prevăzută a doua zi la ora unsprezece dimineața. Hotărâse să meargă. Poate așa va mai obține ceva informații...

* * *

Fedora Kulak, venită pe jos de la *Habana Libre*, se instalase la piscina de la *Nacional*, verificând în trecere că Skoda verde nu ea în parcare. Era tristă. Evgheni Tifonov îi adusese vorba de spusele lui Fidel Castro care anunțaseră moartea lui Malko. Credibil, dar nedovedit. Din cauza falsei identități, era imposibil de făcut o anchetă oficială. Se putea afla în mâinile DGI. Nu va părăsi Cuba fără să afle cu siguranță ce se întâmplase cu Malko.

Dispariția lui era cu atât mai deplasată cu cât în această dimineață un „adevărat pașaport fals" rusesc îl aștepta la ambasada Rusiei. Cele două servicii rezolvaseră în câteva ore probleme administrative care ar fi durat în mod normal luni întregi. CIA trimisese către SVR o fotografie digitală a lui Malko în care părul blond îi devenise negru. Dacă mai apărea.

Ziua se apropia de sfârșit. Se decise să facă o ultimă baie, remarcând în trecere o superbă negresă, singură, citind pe marginea piscinei. Ciudat, cubanezele care veneau la *Nacional* erau toate însoțite de străini.

* * *

Malko transpira din toți porii. La 35 de grade fără climatizare, era inuman. Petrecuse o a doua noapte cu Dalia și ziua se scurgea foarte încet. De teamă să nu fie reperat, nu îndrăznea să iasă nici pe terasă, stând în atmosfera sufocantă a apartamentului minuscul. Pentru moment nu avea griji. Dalia tocmai se dusese la cumpărături. Nu îi lipsea nimic, dar îi era ca și interzis să iasă afară. Erau desigur informatori în imobil.

Își zise că trebuia absolut să anunțe că era în viață și încă liber. Singura soluție era să o trimită pe Dalia la întâlnire, chiar dacă era riscant.

Unicul intermediar posibil era Fedora Kulak. Cum el era presupus mort, urmărirea rusoaicei trebuise să mai slăbească...

Tresări: Dalia tocmai deschidea ușa, cleștii unei languste depășind marginile unei pagini din *Garnma*, și o sticlă de rom sub braț... Ea se spăla și pe dinți cu rom.

Veni să se frece de Malko puțin, cu o privire expresivă. Viața ei era simplă: dacă avea asigurată existența, se gândea numai la sex.

— Cum merge, iubitule? întrebă ea.

— Dalia, zise el, o să îți cer un mare serviciu. Ceva periculos. Trebuie neapărat să contactez pe cineva. M-ai văzut cu o blondă înaltă?

— Da, este foarte frumoasă. Aș vrea să am și eu ochi ca ai ei.

— Trebuie să faci în așa fel încât să afle că sunt în viață... Ea este cu siguranță urmărită. Ai vreo idee?

— Bineînțeles. Mă voi duce să îi vând niște țigări.

— Este periculos să stai de vorbă cu ea.

— Nu îi voi vorbi. Îi voi lăsa o țigară. O să vezi.

Ea luă o țigară și, cu unghiile, dezlipi ușor prima foaie și o derulă.

— Vezi, este suficient să strecori în interior o hârtiuță. Înfășurăm la loc foaia și nu se vede nimic.

— Dar nici ea nu va vedea...

Dalia se stâmbă.

— Acesta e riscul. Dar poate că este inteligentă.

— Când te poți duce?

— Astăzi, este deja prea târziu. O să caut țigări la fabrică. Mâine dimineață, voi merge la *Nacional*. Sper că securistul de la piscină s-a schimbat. Bine. O să gătesc langusta. Și după aceea dezbrăcarea.

Malko se așeză la masă și scrise câteva rânduri cu pixul, explicând că găsise o ascunzătoare, fără a spune unde. Fedora va înțelege. Îi cerea să își desfacă de a doua zi de la întâlnire eternul ei coc, dacă lucrurile avansaseră în privința rușilor.

În timp ce apa destinată langustei se încălzea, Dalia începu să se machieze. Apoi se întoarse spre Malko:

— Îți place, dragule?

Pleoapele ei erau complet acoperite cu albastru! Gura îi semăna cu o mașină de pompieri, sfârcurile tari erau gata să spargă bumbacul elastic.

* * *

Evgheni Tifonov o întâlnise pe Fedora la piscină pentru a merge să mănânce. Nu plecase încă. Pălăvrăgeau când rusoaica remarcă o fată sexy, care mergea de la un șezlong la altul, cu un pachet în mână: era cea pe care o luaseră cu mașina de la plaja Tarara. Se adresă lui Evgheni prima dată, în spaniolă, arătând țigările într-o hârtie. Rusul zâmbi și îi zise Fedorei:

— Aici fură 30 % din producție! Nu, mulțumesc, îi zise el fetei.

Aceasta se strâmbă dar lăsă totuși să cadă o țigară în geanta Fedorei, după care se îndepărtă spre un cuplu de homosexuali canadieni.

Timp de o fracțiune de secundă, privirea ei o întâlnise pe cea a Fedorei, iar aceasta citi un mesaj mut. Ciudat. Cel puțin nu era atrasă de femei.

* * *

— Mergem, propuse Evgheni Tifonov.

Dacă luau masa devreme, avea timp să se culce cu Fedora înainte de a se întoarce la ambasadă. Îi lăsa gura apă când o vedea în costumul roșu. Fedora oftă.

— Așteaptă puțin, mă simt bine aici.

Decepționat, rusul luă țigara. Tocmai voia să o aprindă când remarcă faptul că foile se dezlipeau puțin. Zise:

— Am făcut bine că nu am cumpărat! Sunt de calitate proastă! Uite!

Fedora Kulak privi la țigară. Dar observând o minusculă linie albă între două foi de tutun, înțelese instantaneu sensul privirii insistente a tinerei.

— Dă-mi țigara! zise ea.

Mirat, Evgheni Tifonov se supuse. Fedora ridică cu unghia

foaia de tutun și pulsul îi sări. O foaie subțire de hârtie fusese strecurată între prima și a doua foaie de tutun. Aruncă țigara în geantă fără explicații și se ridică:

— Ai dreptate, o să luăm masa. Dar trebuie să merg să mă schimb.

Bucuros, Evgheni nici nu se mai gândi la țigară. Se duseră la mașină pentru a merge la *Habana Libre*. În lift, începu să o pipăie pe Fedora. Aceasta, ajunsă în cameră, și bănuind că este urmărită prin camere de luat vederi, se duse la baie cu geanta.

Când ieși, Evgheni, dezbrăcat, era întins pe pat și se masturba încet. Fedora era atât de euforică încât se duse la el și îi administră felația vieții lui, gândindu-se la Malko.

* * *

Evghei Tifonov fu introdus la Lee Dickson căruia îi ceruse o întrevedere în urmă cu o oră referitor la vizele pentru ruși. Cei doi se întâlneau frecvent și acum nu puteau atrage atenția cubanezilor. Lee Dickson activă dispozitivul cu ultrasunete care neutraliza „plosnițele" posibile și zise:

— Noutăți?

— Da. Este în viață.

Îi întinse mesajul lui Malko.

Șeful stației CIA îl citi și reciti, apoi ridică ochii.

— Știm unde este?

— Nu. O vânzătoare de țigări a adus mesajul. Nu știm nimic despre ea. Fedora Kulak, mâine, își va modifica ținuta pentru a-l anunța că a recepționat mesajul și că „retragerea" este în derulare. Apoi, el va acționa.

* * *

Malko își petrecuse a patra noapte la Dalia. Ritualul zilnic era același. Lectură, meditație, radio și, seara, plata „chiriei" în natură, sexuală.

Dalia era de nestăvilit și nebună de fericire că poate mânca languste în fiecare zi și că are la dispoziție un bărbat care nu putea pleca de la ea, douăzeci și patru de ore.

Cheia se răsuci în broască. Dalia se întorcea: blonda își desfăcuse cocul!

Malko o strânse în brațe. Contactul cu CIA era restabilit! Acum, trebuia să concretizeze retragerea sa și aceasta era cel mai dificil. De fiecare dată când o trimitea pe Dalia la *Nacional*, își asuma un risc. Se gândi apoi la băcănia rusească de care îi vorbise Fedora, ceea ce îi dădu o idee.

— Vei duce o cutie de țigări la ambasada Rusiei, zise el. Îi vei spune paznicului că au fost comandate de primul consilier, Evgheni Tifonov. Trebuie să te descurci pentru a intra.

— Dacă prietena ta rusoaică îmi răspunde, este mult mai ușor.

El îi explică atunci ce avea ea de făcut.

* * *

Isabel Jovellar se cam săturase să se bronzeze în fiecare zi la piscina de la *Nacional*. Mai întâi, detesta asta, având deja pielea destul de închisă la culoare. Apoi, rezultatele erau aproape zero. Această rusoaică părea să savureze dragostea perfectă cu un diplomat de la ambasada rusă. Nimic nu o lega de spionul americanilor.

Celelalte supravegheri nu dăduseră nimic.

Amantul ei, generalul Cienfuegos tocmai fusese felicitat de Fidel Castro personal. Nici nu se mai gândea la spionul american...

— Iubita mea, făcu generalul, strecurându-și mâna sub fusta lui Isabel, cred că, în schimbul efortului tău, o să îți obțin o Lada nouă. Nu mai lipsește decât o semnătură.

Negresa exultă de bucurie. O mașină! Era visul ei de ani și ani. Văzând cât de bucuroasă este, generalul se hotărî să profite.

* * *

— O fată cere să discute cu dumneavoastră la intrare, îl anunță soldatul pe Evgheni Tifonov. Are, se pare, niște țigări pentru dumneavoastră. O las să intre?

Primul consilier nici nu ezită.

— Da. Cobor acum.

Când ieși din lift, fata îl aștepta la intrare; era cea de la *Nacional*, cu două cutii de țigări în mână. El o invită imediat într-un mic salon și cubaneza anunță cu voce joasă:

— Am un mesaj pentru Evgheni Tifonov. Dumneavoastră sunteți?

— Da.

După un sfert de oră totul era stabilit. Urma să facă o rezervare și să obțină un bilet prin ambasada rusă, apoi biletul și pașaportul, ca și un costum complet de diplomat rus și un flacon de vopsea, urmau să fie trimise într-o cutie unei bătrâne rusoaice, Galina Lissenko, care venea mereu la magazinul rusesc să vândă plăcinte. Ea le va da Daliei, în schimbul unei cutii cu țigări.

Trebuiau să treacă patruzeci și opt de ore. Procedeul era simplu. Dalia venea mereu la *Nacional* cu țigări. În ziua când totul era gata, Fedora o va chema să o întrebe dacă are țigări Cohiba...

— Foarte bine, aprobă cubaneza. Pe curând.

Privind la această bombă sexuală, Evgheni Tifonov se grăbi să adauge:

— Știi, poți să îmi aduci țigări când vrei. Consum destule.

— Cum să nu! făcu Dalia, expediindu-i o privire de adevărată târfă tropicală.

Primul consilier gândi că făcând acest serviciu pentru CIA, avea destule avantaje. După Fedora, această cubaneză va fi un foarte bun produs local de înlocuire.

* * *

Ca de obicei, după ce profită de amanta lui, generalul Cienfuegos fuma o Cohiba în fotoliul lui de piele, admirând picioarele lui Isabel Jovellar. Aceasta profită de euforia vizibilă a amantului ei pentru a spune:

— Iubitule, m-am săturat să îmi pierd timpul la piscina de la *Nacional*. Toți mă iau drept o târfă. Unii chiar mi-au oferit bani...

— Cât? întrebă generalul Cienfuegos, excitat.

— Mult! M-am săturat.

— Haide! făcu el. Continuă încă vreo câteva zile. Sunt sigur

că spionul este încă în Cuba. Ești sigură că nu ai remarcat *nimic*?

Isabel Jovellar vru să zică „nu" când își aminti de vânzătoarea de țigări care schimbase câteva cuvinte cu „ținta". Erau 99 % șanse să nu însemne nimic. Totuși, își reproșă lipsa de vigilență: avea în față profesioniști.

— Ai dreptate, concluzionă ea, o să continui puțin, dar ocupă-te de Lada mea.

Capitolul XXI

De cu o seară înainte, pachetul conținând setul de retragere a lui Malko fusese remis Galinei Lissenko. Luase ceva mai mult timp decât se prevăzuse pentru a obține o rezervare pentru zborul Havana – Moscova fără să atragă atenția.

De acum, Lee Dickson număra orele, frustrat că nu avea nici un rol activ în retragerea lui Malko. Pașaportul pe care urma să îl utilizeze era pe numele unui ofițer rus de la ambasadă, aflat în străinătate, în prezent. Acesta nu mai revenea în Havana niciodată, din motive de sănătate. Oricum, SVR nu își dorea ca serviciile cubaneze să afle vreodată de această manevră.

Pentru Kremlin să facă un mic serviciu americanilor putea fi întotdeauna util și nemernicii de cubanezi le datorau douăsprezece miliarde de dolari pe care nu îi vor mai vedea niciodată.

Malko adăugase un post-scriptum în biletul său, referitor la Dalia Sanchez. Lee Dickson îi căutase numele în lista de 500 000 de cubanezi gata să emigreze și o făcuse să „câștige" la loteria vizelor. Pentru a nu atrage atenția Serviciilor cubaneze, convenise cu Evgheni Tifonov ca tânăra să meargă întâi la Moscova, unde își va primi viza de la Ambasada SUA.

După ce Malko avea să fie retras, Fedora va pleca spre Toronto, iar Lee Dickson la Miami, apoi la Washington, pentru a explica lui Porter Goss cu fusese păcălit de cubanezi.

Perspectivă sumbră.

* * *

Dalia Sanchez, după ce îi strecurase douăzeci de pesos responsabilului de la piscină, începu să ofere țigări turiștilor care stăteau la soare. Având grijă că nu începă cu rusoaica,

singură în această zi. Din nou, ea o remarcă pe negresă și își zise că era cu siguranță o prostituată. Cu coada ochiului, o văzu brusc pe blondă ridicând brațul și făcându-i semn.

Se apropie.

— Ai Cohiba? întrebă rusoaica cu voce tare.

— Nu, senora, răspunse Dalia. Mâine, poate.

Continuă turneul.

Fedora tocmai își punea ochelarii de soare când o văzu pe negresă care se ridică, fără să se grăbească, își strânse prosopul și se îndreptă spre ieșire. O urmări cu privirea, realizând că, de când era acolo, nu se adresase niciodată vreunei persoane. Și de obicei, pleca printre ultimele...

Nu îi plăcea asta. La rândul ei, se ridică și avu timp să vadă că negresa, deja îmbrăcată, se îndrepta spre ieșirea din hotel. Vânzătoarea de țigări nu își terminase turneul. Fedora Kulak simți ceva. Știa că după ce recepționa semnalul, Dalia urma să meargă la magazinul rusesc să recupereze cutia pentru Malko. Îi lua ceva timp... Fedora Kulak se îmbrăcă și se îndreptă spre ieșire unde se urcă într-un „turistaxi", căruia îi dădu adresa magazinului rusesc. Va ajunge cu siguranță prima.

* * *

Malko aștepta în apartamentul Daliei, plin de neliniște. Dacă totul se derula bine. Dalia urma să se întoarcă pe la opt seara. Timp cât să își îndrepte părul, să se îmbrace, se va face șapte când va coborî pentru a lua un taxi spre ambasada Rusiei. Evgheni Tifonov trebuia să îl aștepte pentru a-l conduce la aeroport cu propria lui mașină și a-i da o valiză cu haine, pentru ca Malko să nu se prezinte cu mâna goală la aeroport.

Ultimele ore erau din ce în ce mai penibile. Se obișnuise cu ascunzătoarea lui mirositoare și caldă. Dalia nu îi lăsa nici un moment de respiro...

Malko se uită la ceas: cubaneza nu trebuia să mai întârzie.

* * *

Fedora Kulak avu timp să facă un tur prin magazinul rusesc păzită de un tip într-un șezlong, pentru a se asigura că Galina

Lissenko nu se întâlnise încă cu nimeni. Ieși și se duse mai deoparte, la colț cu strada A. De acolo o văzu pe Dalia sosind. pe jos.

După treizeci de secunde, apăru și negresa de la piscină, tot pe jos.

Pulsul Fedorei crescu brusc: astfel, intuiția nu o înșelase: această femeie lucra pentru DGI! Și o urmărea pe Dalia. Îi reperase deja domiciliul sau nu? Faptul că era singură, fără mașină, părea să dovedească că era prima dată când o urmărea. Luată din scurt, nu avusese timp să se organizeze. Oricum, nimeni nu avea destul timp. Cursa de Moscova decola la ora zece...

Dalia ieși din magazinul rusesc, ducând o cutie mare. Urcă până pe strada A și se postă pe marginea trotuarului ridicând brațul. Se întorcea cu autostopul.

Negresa era la treizeci de metri, ascunsă în spatele unui copac de pe strada 13. Fedora Kulak o văzu scoțând un telefon mobil și sunând. Cerea întăriri... În același moment, un Chevrolet vechi verde se opri și Dalia se urcă în ea. Precipitată, negresa închise telefonul și se îndreptă spre strada A. Avu noroc, un alt taxi colectiv se opri.

Fedora Kulak, se așeză și ea în mijlocul străzii. Un tânăr la volanul unei Lada se opri și Fedora îi explică într-o spaniolă stricată că prietena ei era în Chevrolet-ul din față...

Văzând bustul și părul blond, șoferul nici nu mai discută. Se strecură prin trafic și reuși să ajungă din urmă Chevrolet-ul. Fedora Kulak respiră. Prima manșă era câștigată.

* * *

Prudentă, Dalia coborî la colț cu strada Obispo, destul de aproape de ea. Lacrimi îi umpleau ochi. Era tristă să vadă că pleacă *gringo* al ei, *iubitul* ei. Bineînțeles, îi lăsa aproape 5000 de dolari și promisiunea de a obține o viză. Dar nu credea nimic din asta... Își va îngropa dolarii la mătușa ei și va aștepta.

Cu cutia în brațe, intră în imobil și începu să urce cele opt etaje.

Malko trebuia să o aștepte, căci deschise ușa chiar înainte să bage cheia în ușă. Aruncă cutia pe pat.

— Iat-o!

El desfăcu pachetul, luă sprayul de vopsea neagră și în câteva minute, își schimbase înfățișarea.

— Ochii! sublinie Dalia, ar trebui și ei vopsiți.

Asta era imposibil. Malko își luă costumul gri deschis prost croit, asortat cu o cămașă bej și o cravată țipătoare. Apoi, examină pașaportul. Totul era perfect. SVR-ul știa încă să lucreze... Zâmbi în fața aerului trist al Daliei.

— Mi-ai salvat viața! zise el.

— Nu vrei să mai rămâi puțin? întrebă ea. Este bine aici, cu rom, languste și dragoste. Evident, nu putem merge la plajă...

— Imposibil, zise Malko, sunt căutat. Dar curând voi fi în Florida... Cu puțin noroc.

* * *

Una după cealaltă, negresa și Fedora Kulak mergeau pe strada Manrique. Dalia Sanchez tocmai dispăruse într-un imobil murdar.

Negresa intră și ea în imobil. De această dată, Fedora Kulak era sigură: securista era singură. Neștiind unde se duce, nu anunțase încă la centrală. Și nici nu trebuia să o poată face...

La rândul ei, rusoaica intră în imobil și urcă scările. O ajunse din urmă pe negresă între primul și al doilea etaj. Pulsul Fedorei crescu: cea pe care o urmărea avea un telefon mobil în mână... Fedora alunecă pe o treaptă și zgomotul o făcu pe negresă să se întoarcă. Mai întâi, nu înțelese. Când o recunoscu pe Fedora, aceasta era deja lângă ea. Fără să anunțe, rusoaica îi expedie o lovitură care îi sparse baza nasului!

Un val de sânge îi țâșni din nări lui Isabel Jovellar, în timp ce se sprijinea de perete, ametită de durere.

Mâna stângă a Fedorei se strânse în jurul gâtului ei, lipind-o de peretele murdar. Cu dreapta, apucă unul din acele cu care își prindea cocul. Fără să ezite, îl înfipse în ochiul stâng al lui Isabel Jovellar, aproape cincisprezece centimetri. Cu creierul străpuns, aceasta tresări. Dacă Fedora nu ar fi ținut-o de gât, s-ar fi prăbușit. Picioarele ei loviră peretele câteva secunde, apoi rămase nemișcată. Fedora Kulak tocmai voia să o lase să cadă când auzi pași și voci, mai jos. Urcau scările.

Fără să ezite ridică corpul victimei pe umăr, luă telefonul de pe jos și începu să urce. Isabel Jovellar era grea, dar Fedora fusese antrenată de Spetnatz. Cu dinții strânși, urca, fără să știe unde mergea. Deodată, la etajul patru, remarcă o gaură întunecată. Intră și ajunse la o altă scară, practic distrusă. Coborî într-un fel de curte interioară și mai întunecată.

Fedora se apropie de o balustradă și azvârli cadavrul în curtea interioară de unde se ridica un miros infect... Se auzi un zgomot înfundat, când corpul lui Isabel Jovellar ateriză câteva etaje mai jos.

Fedora Kulak se întoarse apoi în scara principală și, fără să ezite, coborî. La ce folos să îl perturbe pe Malko? Pericolul era îndepărtat. Nu trebuia să rateze avionul.

Chiar înainte să ajungă la hotel, aruncă telefonul mobil într-o pubelă.

* * *

Malko și Evgheni Tifonov nu schimbară nici o vorbă. Până aici, totul se derulase cum fusese planificat. Malko luase un taxi spre ambasada Rusiei. Cum își dădu numele fals i se deschisese imediat. Primul consilier îl aștepta în hol, cu o valiză în mână. Imediat vorbiră în rusește. Diplomatul știa perfect cine era Malko și remarcase, amuzat:

— Timpul schimbă mult...

Malko nu putea spune contrariul. Diplomatul rus îl conduse până la Mercedes-ul lui. Coborând, ajunseră spre aeroportul Jose Marti. Evgheni Tifonov îl avertiză pe Malko:

— Nu pot veni cu dumneavoastră până la îmbarcare, dar ne vom lua la revedere prin geamul care dă spre zona de îmbarcare. După ce veți trece de Imigrări.

Aeroportul era aproape pustiu. Malko se înregistră în câteva minute, plăti taxa de aeroport și îi întinse mâna rusului:

— La revedere, Evgheni Alexandrovici. Mulțumesc. Mulțumesc mult. Spuneți-i lui Lee Dickson să aibă grijă de viza Daliei. Trebuie să plece cât mai repede...

Se despărțiră și Malko se așeză la coadă pentru a trece de Imigrări. Pulsul destul de ridicat...

* * *

Generalul Cienfuegos era uimit. Isabel Jovellar nu era acolo pentru ședința cotidiană. Sună pe telefonul ei mobil și dădu de mesagerie... Trebuia să fie pe drum cu scuterul Suzuki și nu putea răspunde.

Își aprinse o țigară pentru a se mai calma. Îi plăcea să facă dragoste de mai multe ori pe săptămână cu Isabel Jovellar și nu se putea dezobișnui.

Pentru a se calma, se gândi la spionul fugar. Până la urmă, nu trebuia să fie mai catolic decât Papa. Dacă *El Commandante* spunea că este mort, însemna că este mort! Încercă pentru ultima dată să sune pe telefonul securistei, apoi decise, frustrat, să se întoarcă acasă.

* * *

Malko se întoarse și înălță capul spre o fereastră uriașă care domina zona de îmbarcare. Evgheni Tifonov era de cealaltă parte și dădea din mână. Malko făcu la fel. Îi ștampilaseră pașaportul diplomatic rusesc fără ezitare. Rușii era totuși vechi prieteni apropiați... Se apropie de poarta de îmbarcare. Tocmai o traversa. Rezistă la dorința de a o suna pe Fedora, ceea ce era un risc grav pentru ea. Se vor revedea într-o bună zi. Difuzorul anunță:

— *Zborul Aeroflot 324 cu destinația Moscova.*

Urcă printre primii și se instală pe locul lui de la clasa I. Niciodată nu fusese atât de fericit să audă vorbindu-se rusește. Când Airbus-ul decolă, privi pentru ultima dată luminile Havanei. Întrebându-se cât timp va mai rezista această dictatură tropicală, protejată de o mașinărie totalitară bine pusă la punct.

Pentru ca Dalia să poată scăpa.

* * *

Alexandra, în ținută de călărie – fusese la plimbare –, puse

corespondența pe biroul lui Malko, în bibliotecă. Luna mai era magnifică și, sub soare, castelul Liezen părea aproape nou.

— Uite, una din târfele tale a avut îndrăzneala să îți scrie aici!

Ea se depărtă, lovind cu tocul furioasă. Malko luă cartea poștală reprezentând orizontul în Miami. Pe verso nu era nici un text, doar amprenta unei guri cărnoase și trei cuvinte: „Pe curând, iubitule."

Redactor: ***Maria Carp***
Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Radu***